Malin Stehn

*

CASĂ DE PIATRĂ

MĂLIN STEHN

CASĂ DE PIATRĂ

Original: *Lycka TUI* (2023)

Traducere din limba suedeză şi note de: SÎNZIANA DEMIAN

virtual-project. eu ¿0fc,BOOKZONE

PROLOG

EMILY

E întins chiar la baza pantei. Pliurile fracului i s-au strâns sub spate, braţul drept îi e răsucit într-un unghi nefiresc, iar un obraz se sprijină greu pe iarba umezită de rouă. Pare că doarme.

— Emily Brandt?

Un poliţist înalt în uniformă se îndreaptă spre mine. Verdele copacilor şi al tufişurilor străluceşte sub fasciculul de lumină al lanternei sale, înainte ca întunericul să pună din nou stăpânire pe parc.

— Nihizen, spun eu. Emily Nihizen.

— Dumneavoastră l-aţi găsit?

Poliţistul face semn din cap în direcţia pantei. îmi ridic privirea şi văd luna plină atârnând palidă deasupra strâmtorii asemenea unui glob disco. Priveliştea e aidoma unui tablou, şi aş vrea să rămân cufundată în el, dar lumina puternică a lanternei mă readuce în prezent, întrebarea se repetă şi eu clatin din cap, legănându-mă.

— Vreţi să staţi jos?

Mă apucă de încheietura mâinii, iar eu îmi înfig călcâiele în pământ, adunându-mi trena pe braţ.

— Nu, sunt bine.

— Deci nu dumneavoastră l-aţi găsit?

— Oaspeţii noştri.

îmi ridic privirea.

— Cum... Ce-o să ne facem cu ei?

Nu-mi răspunde, dar mă conduce departe de-acolo.

Ne mişcăm încet, de-a lungul aleii de pietriş. Corpul mi-e deopotrivă greu şi lipsit de greutate, picioarele mi se poticnesc.

Torţele s-au stins. O ambulanţă şi două maşini de poliţie sunt parcate neglijent în curte. Nu par a fi la locul lor, n-ar trebui să se afle aici. De pe terasa castelului se aud voci agitate. Femei şi bărbaţi îmbrăcaţi de gală se înghesuie în jurul balustradei

joase, scrutând parcul întunecat.

Când ajungem la treptele terasei, zgomotul se opreşte. Am senzaţia că toată lumea se întoarce, că se holbează la mine. Printr-un filtru înceţoşat de lacrimi îmi privesc pantofii albi cu toc trecând de la o treaptă la alta, lăsându-l pe poliţist să mă conducă spre uşile de sticlă.

E plin de lume, dar liniştea e mormântală.

Tăcerea se sparge în momentul în care păşesc pragul sălii de mese. Sunetul vine de jos, din parc. începe ca un scâncet scăzut şi se transformă într-un urlet de jelanie.

Disperarea abisală taie noaptea de august.

20
23

NUNTA ANNIKA

1

Soarele dimineţii a trezit o muscă ce se încăpăţânează să-mi bâzâie în jurul capului. Pentru o lungă perioadă încerc să o ignor, străduindu-mă să rămân pe jumătate adormită. Apoi mă enervez. De ce-o fi trebuind să stea nenorocita de muscă fix aici? Poate că apartamentul meu nu e mare, dar e destul loc pentru amândouă. Când musca îmi aterizează a treia oară pe nas, îi dau una, unicul rezultat fiind că mă lovesc în faţă.

A sosit momentul. Sâmbăta la care, timp de mai bine de şapte luni, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să nu mă gândesc. Sâmbăta pe care am marcat-o în calendar cu o cruce mare şi neagră. Ridic pătura cu care m-am învelit azi-noapte, îmi strecor mâna pe canapea şi îmi găsesc mobilul între două perne. Ecranul crăpat arată ora şase fără un sfert. Mi-ar fi prins bine încă două ore de somn. Cel puţin. Dar creierul meu a intrat deja în acţiune şi îmi va fi imposibil să adorm din nou.

Capul îmi cade pe spate pe perna decorativă, iar mobilul îmi scapă din mână şi aterizează pe covorul de sub măsuţa de cafea. închid ochii, stau perfect nemişcată şi, în acelaşi timp, simt un pocnet uşor în frunte. De ce- oi fi băut aseară? Dacă pe parcursul întregului an există o zi în care mi-ar prinde bine să fiu ca nouă, ziua aceea este azi. Ce-o fi fost în capul meu?

Adevărul este că am reflectat mult. Era vineri seara, după o săptămână lungă de muncă. Eram cu nervii întinşi la maximum şi ştiam că nu voi putea adormi fără alcool.

Ideea era să beau un pahar de vin roşu, cel mult două, lângă pizza. Cutia de vin de pe masa de lângă mine îmi spune că probabil am băut mai mult de-atât. Mă simt rău. E greu de spus dacă de vină e vinul sau data de azi.

Musca s-a mutat la fereastră şi se aruncă pe geam cu o frenezie impresionantă. Număr pe degete. Peste şapte ore trebuie să fiu gata – cu prânzul luat şi bagajul pregătit cu lucruri pentru o noapte. în şapte ore

trebuie să fiu gata să mă urc la volan. Drumul până acolo mi se pare de-a dreptul imposibil. Ca şi cum ar trebui să escaladez un munte. Sau poate, mai degrabă, să fac o drumeţie în deşert. Limba mi-e lipită de cerul gurii, dar nu ştiu nici măcar cum o să reuşesc să mă ridic de pe canapea ca să beau nişte apă.

În orice caz, ceea ce mă aşteaptă la final va fi mult mai rău decât pregătirile. împreună cu Pirkko, colega mea de încredere, am petrecut câteva ore încercând să găsesc scuze: „Aveam deja rezervată o excursie", „Trebuie să duc motanul la operaţie" sau „Am indigestie" sunt câteva dintre sugestiile pe care le-am luat în calcul. Dar nu există scuze acceptabile. Şi presupun că o parte minusculă din mine *vrea* să participe. Altfel n-aş fi acceptat invitaţia, nu-i aşa?

Scrisoarea zăcea pe covorul din hol într-o miercuri de la mijlocul lunii ianuarie. Tocmai mă întorsesem acasă de la serviciu, după ce făcusem şi nişte cumpărături. O ploaie îngheţată de Skânelil, combinată cu un vânt puternic, mă făcuse să-mi închid până sus fermoarul pufoaicei, iar gluga îmi era trasă peste căciula tricotată şi înnodată strâns. Mi se vedeau doar nasul şi ochelarii.

Am simţit o nelinişte din prima clipă, din cauza culorii plicului – roz pal – şi a faptului că am recunoscut scrisul de mână. Scrisul de mână al fiicei mele.

De fapt, n-a fost o surpriză prea mare. Cu toate astea, inima mi-a bătut cu putere când am văzut literele argintii pe felicitarea tipărită. Cu pufoaica încă încheiată până la gât, m-am afundat în scaunul de lângă birou, mi-am împins degetul arătător sub clapeta plicului şi am împins în sus. Hârtia mi s-a lipit de degetele transpirate, ochelarii îmi erau înceţoşaţi de la plimbare, dar nu mi-a fost greu să citesc textul.

Marcaţi data în calendar!
Nunta va avea loc pe 24 august 2019.
În curând trimitem invitaţiile şi informaţiile suplimentare.
Emily & William

Cuvintele îmi dau fiori şi acum şi îmi bag picioarele sub

pătură. Musca pare să fi renunţat la încercările de evadare. încă bâzâie, dar sunetul e din ce în ce mai slab.

Mi-aş dori să fiu în altă parte. Sau, mai bine zis, mi-aş dori să fiu altcineva. Lucrurile nu ar fi trebuit să stea aşa. Dar e o naivitate să crezi că- ţi poţi planifica viaţa. Viaţa curge, iar dacă încerci să planifici ceva, vei fi doar dezamăgit.

2.

EMILY

— Te iubesc.

William îmi sărută fruntea transpirată şi se rostogoleşte pe partea lui de pat, rămânând pe spate, gâfâind.

— Şi eu.

Cuvintele vin în şuvoaie.

— Te iubesc.

Tresar când arunc o privire la ceas.

— La naiba, William! Trebuie să ne grăbim. Asta nu făcea parte din plan.

Mă întâmpină o pereche de ochi albaştri, sclipitori.

— E numai vina ta, spune zâmbind. Poţi să te învinovăţeşti pentru că eşti irezistibilă.

Mă ridic în şezut, îi dau un ghiont uşor în lateral şi apoi mă trag către marginea patului.

— Sus şi la treabă, strig, în timp ce mă îndrept spre baie. Trebuie să fii la Ibbe în curând, nu-i aşa?

— Relaxează-te, draga mea. Totul e sub control.

Mă grăbesc să intru în duş, deschid robinetul şi închid ochii. Nu-mi vine să cred că în sfârşit a sosit ziua pe care o aştept de atâta timp. întregul eveniment îmi e deja stocat în minte ca un film. Ştiu exact cum va fi montat, ce muzică va răsuna în fundal şi cum va arăta produsul final. Acelaşi lucru e valabil şi pentru toate fotografiile. îmi sunt deja pe retină, aranjate mental într-

un album de amintiri numit *Dragostea noastră.* Sau ceva de genul.

— Eşti bine?

Vocea lui William mă face să tresar. Când îşi bagă capul în cabină, trag
para de duş şi îndrept jetul drept înainte. De-abia reuşeşte să se ferească.

— Scuze.

William râde de pe cealaltă parte a peretelui de sticlă mată.

— Nu m-am putut abţine.

în timp ce mă epilez pe picioare, trec în revistă ce a mai rămas de făcut din toată lista. Nu mai e foarte lungă, majoritatea articolelor sunt bifate.

în ultimul an mi-am petrecut aproape tot timpul liber luând oferte de la diferite locaţii de nuntă, degustând meniuri cu trei feluri de mâncare şi căutând rochia perfectă. Am ales florile, am angajat muzicienii şi fotografii, am comandat invitaţiile, cartonaşele care indică locurile la mese şi programul muzicalei. Se poate spune că am beneficiat de faptul că lucrez într-o agenţie de publicitate. în calitate de coordonator, nu mă ocup eu însămi de design, dar colegii mei m-au ajutat să aleg hârtia, culorile şi fonturile pentru toate materialele tipărite.

întrucât William a fost nevoit să pună pe primul loc serviciul, a sugerat la un moment dat să apelăm la ajutorul unui organizator de evenimente. După o analiză atentă, am refuzat. N-am vrut ca un străin să planifice ziua noastră cea mare. Am găsit Castelul Orenâsl!i din pură întâmplare. O fată de la sala de sport mi-a arătat o postare pe Instagram, m-am uitat pe site şi am simţit imediat că este locul potrivit pentru noi. Romantic şi luxos, exact mărimea potrivită.

William i-a invitat pe jurnaliştii de la *Hänt i Veckan*(^_. Sau, mai degrabă, revista plăteşte pentru a avea exclusivitate la nunta noastră. Mi se pare cam ieftin să te vinzi unui tabloid. Pe de altă parte, e de preferat ca la eveniment să participe doar un număr limitat de jurnalişti.

Facem cu rândul la duş, iar eu îmi pun halatul, mă întorc în

bucătărie şi fac ordine după micul-dejun întrerupt în grabă. Zâmbesc larg, din senin, când îmi amintesc cum m-a urmărit până în dormitor. Nimeni nu mă poate zăpăci aşa cum o face William. Iar sentimentele par să fie reciproce. Şi acum, după cinci ani, ne e greu să ne abţinem când suntem unul lângă celălalt. îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc. El e dragostea vieţii mele şi n-o să renunţ niciodată la el.

— Gata, plec.

William e îmbrăcat şi şi-a pus valiza lângă scări. Husa lungă pentru costum atârnă pe balustradă.

— Ce rapid ai fost.

Mă apropii de el şi îmi sprijin capul pe pieptul lui.

— Ai emoţii?

— Deloc, spune şi mă sărută în creştetul capului. Doar te-ai gândit tu la toate.

Fac un pas înapoi.

— Aşa e. Doar cineva mă îngrijorează puţin.

— Cine?

Pare cu adevărat mirat.

— Mama.

— Ei!

William se îndreaptă spre scări şi apucă mânerul de piele al valizei.

— Nu-ţi face griji. Va fi bine. De obicei nu se face de râs în public, nu-i aşa?

— Cel puţin nu în ultima vreme, spun şi clatin din cap, mai ales pentru a scăpa de neliniştea care nu prea vrea să dispară. Dar ai dreptate, nu-mi mai fac griji.

— Salută-le pe Cissi şi pe Amanda.

William mă sărută pe fugă înainte să-şi ia fracul din cuier.

— Deja mi-e dor de tine.

Structura de oţel a scărilor scârţâie sub picioarele lui şi, în curând, uşa de la intrare se trânteşte. îmi strâng mai tare halatul în timp ce mă îndrept spre fereastra panoramică pentru a-i face cu mâna. Ajung la timp ca să-l văd pe William cu mâna întinsă, înainte să dispară. în faţa mea străluceşte marea şi la

orizont se întrevede silueta podului Öresundüi. Un alergător cu căşti mari pe urechi dă colţul la Bar Italia, un grup de turişti îşi fac poze unul altuia pe vârful TitaniculuiiA Soarele străluceşte, exact ca în visele mele.

Plec de la fereastră, îmi găsesc mobilul şi îl deblochez. 24 august. Nu-mi vine să cred că a venit ziua noastră. Nimic n-o va strica – nimeni n-o *poate* strica.

Nici Erik. Nici mama.

Stomacul îmi zvâcneşte. Fratele meu face scandal foarte rar, dar în mama nu poţi avea încredere. Am făcut oare bine că am invitat-o?

Annika Brandt este, alături de vreme, unul dintre puţinele elemente din planificarea detaliată a nunţii asupra căruia nu am niciun control. Ştiu ce părere are despre William. Toată lumea care ne cunoaşte familia, sau care a cunoscut-o pe vremuri, ştie ce părere are despre el. Mama n-a făcut niciodată un secret din asta. Dimpotrivă. Şi-a trâmbiţat opiniile oricui a vrut s-o asculte.

Când eu şi William am devenit un cuplu, am crezut că se va înmuia, că va începe să-l vadă aşa cum e în prezent. Am sperat la reconciliere. Un nou început pentru mine şi mama, pentru mama şi William, şi chiar pentru familiile noastre. Dar nici logodna şi nici planurile de nuntă nu au avut efectul dorit. Dimpotrivă, fiecare pas ne-a îndepărtat şi mai mult. Mama se comportă precum un copil mic – abia dacă vorbeşte cu mine de când i-am spus că ne căsătorim.

Tata a promis că va fi cu ochii pe ea şi îmi pare puţin rău pentru el din cauza asta. Ar trebui să se bucure diseară în loc să facă pe bona fostei lui soţii, pe jumătate beată. Dar simt o anumită responsabilitate faţă de William. Având în vedere tot ce a spus şi a făcut mama, nu vreau să risc nimic. Nu trebuie să uităm că William este acum o persoană publică. Oamenii sunt invidioşi pe succesul lui şi oamenii invidioşi caută greşeli.

Ar fi jenant dacă mama s-ar îmbăta în faţa oaspeţilor şi a jurnaliştilor prezenţi. în acelaşi timp, ce fel de fiică aş fi dacă nu mi-aş invita propria mamă să-mi fie alături în cea mai importantă zi din viaţa mea?

3.

ERIK

— Unde-ai pus fracul?

Paşii lui Nike se apropie şi eu dau drumul la stofa neagră, închizând rapid fermoarul.

— Nu te-ai răzgândit? întreabă, apoi continuă imediat: Nu răsufla aşa uşurat! Mă refeream dacă vrei să te schimbi acum sau mai târziu.

Pentru o clipă, chiar am crezut că se referă la nuntă.

— înţeleg. Şi nu, nu m-am răzgândit. Mă schimb când ajungem.

Ia punga cu haine, se pregăteşte să iasă din nou în hol, dar se opreşte la jumătatea drumului şi se întoarce.

— Cum te simţi?

Parcă am un laţ care mi se strânge în jurul gâtului.

— Bine, răspund şi înghit în sec. De ce întrebi?

— Pari cam posomorât.

— Ei!

încerc să zâmbesc, dar nu-mi prea iese.

— E doar faza asta cu William şi... faptul că a rezervat un castel întreg. Ce naiba!

Nike îmi întoarce zâmbetul.

— Probabil că n-a rezervat toată proprietatea, spune ea. Örenás are săli de conferinţe şi un centru spa. Se pare că sunt mai multe clădiri.

— N-are nicio noimă, bodogănesc eu. Castelul, codul vestimentar şi... Sunt atât de obosit. Pe cine-o fi vrând să impresioneze?

— Pe invitaţi, aş zice, spune Nike şi ridică din umeri. Sau poate întreaga lume. Doar are o sută de mii de urmăritori pe Insta, nu-i aşa? Şi probabil că n-a hotărât totul de unul singur. Sunt sigură că sora ta a avut un cuvânt de spus.

Oftez şi mă uit pe fereastră. Mai e o lună până la toamnă,

dar, din cauza secetei din timpul verii, se văd deja frunze îngălbenite în cel mai apropiat petic de pădure. E plăcut să locuieşti în centru şi să ai totuşi pădurea atât de aproape. N-am regretat niciodată că am venit aici la facultate, Göteborg are multe avantaje. Spre deosebire de colegii mei, am sărit peste statul la cămin şi mi-am cumpărat direct un apartament. Agentul imobiliar a subliniat faptul că studenţii de douăzeci de ani nu erau clientela sa obişnuită. Dar cel puţin banii n-au fost o problemă.

Mă uit din nou la Nike.

— Mâine plecăm imediat după micul-dejun. N-am de gând să stau nici măcar un minut în plus dacă nu e musai.

— Capul sus, Erik. Gândeşte-te la asta ca la o minivacanţă.

Ştie că voi protesta şi ridică o mână ca să mă facă să tac.

— Primeşti mâncare bună, vin şi mic-dejun la hotel fără să te coste nimic. Ăsta e un lucru bun, nu-i aşa?

O cină şi o noapte de cazare la Castelul Örenás ar fi fost grozave, dacă n-ar fi trebuit să întâlnesc o mulţime de oameni care să-mi amintească de toate lucrurile pe care vreau să le uit. Luni întregi am fost hotărât să nu merg, dar Nike m-a împiedicat să răspund sub impulsul emoţiilor. La fel ca tata, a încercat să mă facă să văd lucrurile din perspectiva surorii mele.

— Emily te vrea acolo. Altfel nu te-ar fi invitat.

În ultima zi în care puteam să comunic răspunsul, am trimis un e-mail la adresa de pe invitaţie şi am acceptat. Am minţit, spunând că trebuie să iau cu mine o asistentă personală, adică pe Nike. Răspunsul a venit aproape imediat. Bineînţeles că era în regulă să vin cu o asistentă. Emily a promis că ne va rezerva camere alăturate. M-a întrebat dacă e în regulă să fim cazaţi în anexă în loc de castel. La parter, bineînţeles.

I-am răspuns că era perfect în regulă. Dar nu e în regulă. Ceea ce urmează să se întâmple e de neimaginat. Complet de neimaginat. Faptul că sora mea şi William se căsătoresc trebuie să fie răzbunarea universului. Sau poate doar o dovadă că legea

lui MurphylZi chiar există.

William Nihizen, fostul meu coleg de clasă şi fostul meu coechipier. Acum fondator şi director executiv al WibNet, o aşa-zisă companie de tehnologie. Sună modem, dar, în realitate, nu fac decât să calculeze cotele şi să le încarce pe diverse site-uri de pariuri.

I s-a prezis un viitor strălucit ca fotbalist, dar a renunţat la fotbal pentru a studia informatică la Universitatea din Lund. Într-un mod nu neapărat neaşteptat, şi-a abandonat şi studiile cu puţin timp înainte de absolvire. Este astfel cu atât mai surprinzător faptul că firma pe care a înfiinţat-o a avut un succes atât de mare.

Viitorul meu cumnat a devenit un idol pentru tinerii antreprenori care visează la o carieră în domeniul tehnologiei informaţiilor. Ţine frecvent prelegeri şi apare des şi la televizor. De cele mai multe ori, povesteşte despre parcursul său de succes, de la primele tentative timide din apartamentul în care locuia în vremea studenţiei până la iminenta listare la bursă. De obicei face mare caz de faptul că a ajuns singur în vârf, subliniind întotdeauna că a avut un start dificil. „Crede în tine!” şi „Dacă vrei, poţi reuşi!” sunt câteva dintre multele platitudini pe care le presară.

Chestia asta mă deranjează, pentru că William Nihizen n-a avut un start dificil. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Sigur că anul de după terminarea liceului n-a fost tocmai plăcut, dar tata Krister s-a aflat întotdeauna în fundal. A rezolvat toate treburile murdare pentru fiul său. Krister i-a cumpărat lui William apartamentul unde-a stat în studenţie – în buricul Lundului – cu trei milioane de coroanei!!, şi apoi a continuat să-şi susţină financiar fiul până când acesta s-a lansat cu adevărat.

Cei mai mulţi oameni uită, de asemenea, că Ibbe, partenerul de afaceri al lui William, e de fapt creierul din spatele întregii afaceri. William nu e altceva decât directorul general şi imaginea publică a companiei. Dar pentru mulţimea tot mai mare de admiratori, lucrul ăsta nu pare să conteze prea mult. William Nihizen are alura unui om de succes. Ştie cum să

transmită dincolo de ecran şi să convingă companiile de pariuri din întreaga lume să folosească platforma de pariuri WibNet pentru sume exorbitante.

Nu ştiu de câte ori am fost pe punctul să-l sun şi să-i spun totul. Nu că i- aş vrea răul, pentru că am trecut de faza asta. Dar vreau să împărţim povara.

4.

MATS

— Ce mai faci, dragule?

Isobel e în spatele meu. îşi pune mâinile pe umerii mei şi îi masează uşor.

— Bine, răspund şi întorc hârtia plină de notiţe pe toate părţile. Dar probabil că va trebui să rescriu totul, nu înţeleg mai nimic din ce scrie aici.

Se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Bine, spune ea şi îmi dă drumul. Dar apucă-te repede. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

Rup o nouă foaie de hârtie din caiet şi încep să scriu, dar mă blochez deja la primul rând. Textul e plin de tăieturi şi săgeţi ici şi colo. Transpir, deschid tabachera de pe masă şi iau un snusi!:. Ce naiba se petrece cu mine? De ce-am amânat asta până în ultima clipă?

Pe vremuri îmi plăcea să vorbesc în public. Obişnuiam să improvizez şi adesea îmi ieşea foarte bine. Dar asta a fost cu mulţi ani în urmă. Apropo, evenimentul de astăzi e foarte special şi trebuie să cumpănesc bine ce vreau să spun. Totul trebuie să fie perfect când tatăl miresei ţine un discurs. Trebuie să fie emoţionant, dar nu prea sentimental, şi amuzant, dar fără să fie grosolan. Emily nu trebuie să se simtă jenată în faţa prietenilor ei.

Dacă e să fiu sincer, mi-ar fi plăcut ca nunta să fie mai puţin grandioasă. Nu mă simt confortabil la evenimente fastuoase şi

nu pot să nu aştept cu nerăbdare weekendul viitor, când acest spectacol se va fi terminat. Nu sunt multe lucruri care să bată o sâmbătă obişnuită. Câteva ore la muncă, poate un pic de grădinărit şi apoi o bere în faţa televizorului.

Când Emily a venit acasă şi mi-a spus că s-a cuplat cu William Nihizen, am sperat la o aventură, spunându-mi că se va termina curând. Erau atât de tineri pe atunci şi părea puţin probabil că vor rămâne împreună mai mult de câteva luni. încă sunt tineri, dar dragostea lor a dăinuit, iar eu n-am putut face nimic în privinţa asta. Cum aş putea să o împiedic pe fiica mea să se căsătorească cu băiatul pe care îl iubeşte, când şi băiatul o iubeşte la rândul lui?

E clar că niciodată n-o să putem tăia legăturile dintre noi şi familia Nihizen. Eu m-am împăcat cu ideea asta, spre deosebire de mama lui Emily. Annika nu e rezonabilă în privinţa asta.

— Ce faci, Mats? Ai adormit?

întrebările lui Isobel îmi întrerup şirul gândurilor, îndoi hârtia şi îmi iau ochelarii de citit de la ochi.

— Cu ce te pot ajuta?

Zâmbeşte şi mă înghiontеşte cu umeraşul pe care îl ţine într-o mână.

— Pentru început, poţi încărca maşina.

Duc bagajele afară. Mă întorc înăuntru să-mi iau fracul şi o aud pe Isobel fredonând o melodie care se difuzează la radio. Mirosul de bacon se răspândeşte în casă. Am decis să luăm un prânz simplu înainte să plecăm. Trag cu ochiul în bucătărie, privindu-mi partenera făcând paşi mici de dans în faţa aragazului. Bluza îi acoperă aproape de tot pantalonii scurţi de ciclism, iar părul lung şi negru îi e prins într-o eşarfa cu model floral, probabil ca să nu prindă miros de mâncare.

— Diseară e musai să dăm o tură pe sub candelabre, spun şi ridic husa pentru costum din faţa mea. Nu avem în fiecare zi ocazia să mergem la o nuntă într-un castel.

— Să nu uiţi pachetul, zice Isobel, ridicându-şi privirea din tigaie. E în dulapul din dormitor.

Mă întorc la maşină, agăţ husa de tetiera scaunului din

dreapta şi verific dacă haina este într-adevăr la locul ei înăuntru. Cămaşa şi pantalonii aşteaptă pe pat, nu are rost să ne îmbrăcăm până nu mâncăm. Uşa vecinului se trânteşte de cealaltă parte a gardului viu şi mă grăbesc să urc scările. N- am timp acum să ascult vreun monolog marca Tommy.

Pachetul se află într-adevăr în dulap, deasupra unui teanc de pulovere tricotate, şi e împachetat după toate regulile artei. Ne-a fost greu să ne decidem asupra cadoului de nuntă. Ce să dăruieşti unui cuplu tânăr care are deja tot ce-i trebuie şi care înoată în bani? După multe ore de despicat firul în patru şi după puţină ciondăneală, am decis să le dăruim o moştenire de familie. O cutie veche din lemn cu încrustaţii frumoase, care provine de la familia lui Isobel din Columbia. Când vine la noi, Emily o atinge întotdeauna cu plăcere.

Habar n-am ce intenţionează fosta mea soţie să le ofere mirilor. Annika şi cu mine am terminat-o unul cu celălalt, luăm legătura doar în caz de urgenţă.

Mobilul e pe noptieră. Las pachetul jos şi verific dacă m-a sunat cineva. Slavă Domnului că Erik nu m-a contactat, înseamnă că e bine.

Exact când îmi strecor mobilul în buzunar, se aude semnalul care indică un apel nou şi pescuiesc iarăşi aparatul. Numai să nu fie de la pensiunea pentru câini. Femeia care i-a luat în grijă pe Zorro şi Zita părea genul care sună pentru orice nimic. Genul care să ne ceară să venim să-i luăm din cauza unei băşini trase aiurea.

Dar nu e femeia de la pensiunea pentru câini. Arunc o privire rapidă şi, când văd cine e, mă trece un fior prin tot corpul.

CU OPT ANI IN URMA

5.

ERIK

— Erik! strigă William şi ridică un braţ în aer. Aici!

Se află pe terasă împreună cu Hampus, Ibbe şi Robin. Toţi patru sunt îmbrăcaţi în pantaloni de costum şi cămăşi albe şi fiecare ţine în mână câte o doză de bere. Par adulţi. De fapt, suntem adulţi, anul trecut am împlinit optsprezece ani. Dar acum începe totul cu adevărat. Viaţa de adult.

Chipiul de absolvire a liceului{110} mă mănâncă şi îl împing înapoi pe ceafa, nerăbdător să-l dau jos. Petrecerea de azi, de-acasă de la Hampus, e ultima dintr-un lung şir. După ce am fost daţi afară de la Petri! "! marţi, în restul săptămânii am fost la cel puţin două petreceri în fiecare noapte. Gazonul mi se clatină sub picioare. Poate că ar trebui să o iau mai uşor, mâine am meci şi trebuie să fiu într-o formă decentă. Pe de altă parte, doar o dată în viaţă absolvim liceul – şi dacă nu acum, atunci când să o facem lată? Mă irită şi faptul că William şi Ibbe sunt chemaţi duminică la prima echipă. Eu de ce-aş sacrifica o seară de petrecere pentru un simplu meci la echipa a doua?

Urc pe terasă şi mă aplec sub o grămadă de baloane albastre şi galbene{12} care atârnă la înălţimea feţei. Colegii mei dezbat la ce club să mergem diseară.

— Étage, zice Robin. Privé e pentru gay şi tipi la costum.

Toată lumea râde la unison.

— Ai stat pe el? spun eu şi dau o palmă chipiului ars de soare al lui William, astfel încât acesta zboară şi aterizează pe treptele de lemn.

— Du-te dracului.

îşi ia chipiul şi zâmbeşte.

— Ei, a zburat din camion{13} şi-a aterizat în mijlocul străzii. Noroc că nu l-a călcat nimeni.

încerc să scanez mesele lungi din interiorul cortului de petrecere. Câteva fete cântă melodia „Save the World" a celor de la Swedish House Mafia, râsetele răsunând între pereţii albi de plastic.

— Nu trebuia să vină şi Sanja?

Cuvintele ies uşor atunci când eşti ameţit.

— De ce întrebi? zice Ibbe şi-mi dă un pumn în braţ. Ţi

s-au aprins călcâiele după ea?

— Ei bine, spune William. Cui nu i s-au aprins călcâiele după Sanja?

Zâmbesc că aşa se cade, în timp ce ceilalţi râd şi închină un toast. Robin
se apleacă spre mine.

— Am văzut-o pe soră-ta şi pe prietena ei... cum o cheamă... Cilla?

— Cissi, spun eu.

— Aşa, da.

Respiraţia lui Robin îmi încălzeşte urechea.

— E o bunăciune.

Mi-e greu s-o privesc pe prietena surorii mele ca pe-o bunăciune. în ochii mei, atât Cissi, cât şi Emily sunt nişte puştoaice. Sunt chiar puţin supărat pe Hampus pentru că le-a invitat la petrecere. William scotoceşte în lada de lângă peretele casei, găseşte o doză de bere şi o deschide. Spuma se revarsă pe margine. O linge, apoi mă ia de după umeri.

— Ce mai faci, omule?

Chiar atunci o zăresc. Vine direct spre noi. Rochie scurtă, galben- deschis, părul despletit.

— Mai bine ca niciodată, spun eu, fără să pot să-mi reţin un zâmbet.

William îmi dă drumul, iar eu sar pe gazon.

— Salut.

îmi vibrează fiecare celulă din corp.

— Vrei ceva de băut? Mă duc eu să-ţi aduc.

— Cidru, mulţumesc.

Sanja zâmbeşte.

— Poţi să-i aduci unul şi Yasminei?

Abia acum descopăr că e prezentă şi prietena ei.

Până când iau sticlele de cidru şi mă întorc, au dispărut amândouă. Mă uit înjur. Se joacă de-a v-aţi ascunselea? Mă simt prost să umblu aiurea cu două sticle pe care nu le vrea nimeni.

în cort e nebunie şi muzica e dată la maximum. Stau la intrare şi caut cu privirea printre mese, apoi o zăresc pe Cissi.

Se vede clar că nu e în apele ei când mă apropii. Probabil că din cauza berii tari, din care a băut deja jumătate. De parcă mi-ar păsa! Fetele sunt într-a noua şi, din punctul meu de vedere, n-au decât să bea atâta cât pot duce.

— Emily a plecat?

Trebuie să ţip ca să mă fac auzit.

— Nu, e...

Cissi se apleacă puţin într-o parte, încercând să ascundă sticla.

— E la baie.

— Dar Sanja şi prietena ei? Le-ai văzut?

Cissi se încruntă.

— Pe cine?

— Las-o baltă.

Pun una dintre sticlele cu cidru pe masa de bufet şi ies în grădină cu cealaltă în mână. Iau o înghiţitură şi arunc o privire spre terasă. E o grămadă de lume acolo, dar nu-i mai văd pe William şi pe ceilalţi. Nici Sanja nu se vede nicăieri. Unde s-o fi dus? Doar n-o fi plecat? Mi se strânge stomacul la gândul că ar putea fi într-un taxi în drum spre oraş. Fără mine.

6.

ANNIKA

— Nu vii mai bine acasă cu mine?

Mă uit la soţul meu în timp ce face un pas pe trotuar. Semiîntunericul nopţii de vară s-a lăsat asupra zonei rezidenţiale şi luminile sunt stinse peste tot, cu excepţia casei familiei Nihizén. Gittán trage cu ochiul pe fereastra din bucătărie, de parcă ar vrea să alunge ceva rău.

— Ia-o înainte, vin şi eu în curând.

Mats zâmbeşte. E cherchelit.

— Povestim puţin despre ce-o să jucăm la pronosport.

Krister încuviinţează din cap.

— Lucruri importante, Annika.

O porneşte după Lucifer. Terrierül negru trage de lesă, nerăbdător să plece.

— Fii liniştită. Am eu grijă de bătrânelul tău.

N-are niciun rost să ne certăm. Mats şi-a uitat cheile, ca de obicei, iar eu promit să pun cheia de rezervă afară. Apoi vreau să mă bag direct în pat. Rareori am tânjit atât de intens după somn.

Ne despărţim, iar eu îmi încep scurta plimbare. Când suntem invitaţi la cină la familia Nihizén, ne întoarcem întotdeauna târziu acasă. Gittán găteşte grozav, iar Krister se asigură că toată lumea are paharele pline. Fariba şi Massoud au fost şi ei invitaţi astă-seară şi timpul a zburat. Conversaţia s-a învârtit mult în jurul băieţilor noştri, care au aceeaşi vârstă. Am vorbit despre vieţile lor în general şi despre fotbal în special. Deseori ajungem la subiectul ăsta.

Mă cuprinde un fior de iritare când îmi amintesc de anunţul lui Massoud. Băieţii s-au antrenat mult cu prima echipă a clubului în primăvara asta, ajungând chiar să joace câteva meciuri. La începutul serii, am povestit despre meciul de duminică. Se zvoneşte că în tribune se va afla un antrenor de la una dintre echipele de tineret ale clubului Ma1mö[14]. Nimeni nu vrea să rateze şansa să arate de ce e în stare.

Toată săptămâna i-am ţinut pumnii strânşi lui Erik, să fie selectat. Faptul că vizita antrenorului de la marele club coincide cu săptămâna absolvirii liceului nu mi se pare deloc de bun augur, iar înainte ca Erik să plece la bal, am încercat să-l conving să o lase mai moale cu alcoolul. Nu sunt sigură că a receptat mesajul.

În calitate de manager al primei echipe, Massoud are acces la cele mai recente informaţii, şi nu fără mândrie a citit invitaţia care tocmai fusese trimisă jucătorilor. Pe listă se aflau atât William, cât şi Ibbe. Numele lui Erik lipsea însă – ceea ce înseamnă, cel mai probabil, că el a fost convocat la echipa a doua pentru meciul de mâine.

E de-a dreptul de neconceput! Nu reuşesc nicicum să înţeleg cum gândesc antrenorii. Ibbe e fiul managerului echipei, ceea ce de obicei conferă avantaje, dar Erik e şi mai rapid, şi mai puternic decât William – şi totuşi nu a fost selectat.

Bineînţeles, n-aveam cum să pun la îndoială procesul de selecţie al echipei în timpul discuţiei de la cină. A trebuit de fapt să îmi reprim toate gândurile care îmi treceau prin minte. Ca părinte, trebuie să faci un pas înapoi când copiii împlinesc optsprezece ani, să nu te mai amesteci. Doar că îngrijorarea pentru dezamăgirea lui Erik încă îmi sfâşie inima de mamă. Nu contează că e deja adult.

Fiul meu e talentat. E chiar unul dintre cei mai talentaţi. Problema lui e că nu ştie să se facă remarcat. Atunci când vine vorba despre prima echipă, Erik şi William concurează pentru acelaşi post, dar în timp ce William e extrem de sociabil, Erik a fost întotdeauna puţin precaut. Dintotdeauna antrenorii au ales tipii încrezuţi în detrimentul indivizilor mai retraşi.

Supărarea mea e pe cale să se transforme în furie, dar n-are niciun rost să mă enervez. „Dă-mi puterea de a accepta ceea ce nu pot schimba”. Nu aşa se spune? Şi, oricum, sunt convinsă că va veni şi vremea lui Erik. E doar o chestiune de răbdare şi de perseverenţă.

Aleea din faţa garajului e învăluită în întuneric. Poate că Mats se va mobiliza şi va repara luminile exterioare în weekend. A promis că nu va merge la magazin nici sâmbătă, nici duminică. Să vedem dacă chiar aşa va fi. Nu e uşor să faci un mic magazin de cartier să fie profitabil şi înţeleg că trebuie să lucreze şi serile, şi în weekenduri – chiar dacă a angajat o casieriţă. Dar uneori cred că Mats se simte mai bine la serviciu decât acasă, întotdeauna are ceva de reparat la magazin şi rareori pare supărat din cauza asta.

Deschid uşa, iau cheia de rezervă şi o aşez sub ghiveciul cu muşcate de pe scări. Nu e o ascunzătoare prea originală, dar nimeni nu s-a deranjat să găsească una mai bună.

Lampa de tavan din hol îmi luminează drumul până la bucătărie. Mă îndrept spre frigider şi îmi torn un pahar mare de

lapte. încep să resimt şi faptul c-am amestecat băuturile şi cantitatea lor. Cifrele cu led ale cuptorului cu microunde îmi arată că se apropie ora 00.30. Casc de-mi trosnesc fălcile.

Paharul gol sfârşeşte în chiuvetă. Verific dacă uşa de la intrare e încuiată, urc la etaj şi arunc o privire în camera lui Emily. Descopăr că doarme la Cissi. Spunea că fac un maraton de filme de groază, sau aşa ceva. După ce mă spăl neglijent pe dinţi, pot în sfârşit să mă bag în aşternuturi. De-abia am timp să mă gândesc la meciul ăla blestemat cu echipa a doua şi mă şi ia somnul.

Un sunet deranjant mi se strecoară în vis. Durează o clipă până să-mi dau seama că sunetul vine de afară, din lumea reală. Mobilul meu. Mijesc ochii, îmi e greu să-i deschid. Cât o fi ceasul? Caut cu mâna dreaptă pe noptieră, în timp ce mobilul sună tot mai tare. în cele din urmă pun mâna pe telefon, observ că ora e 1.17 şi, în aceeaşi clipă, îmi dau seama că Mats nu e în pat. Instant mă trezesc de-a binelea şi mă ridic în şezut.

— Annika la telefon.

Cineva respiră greu la celălalt capăt al firului şi mă înfrigurez.

— Alo?

Vocea mea sună ciudat.

— E cineva acolo?

— Alo, sunt Patrik.

O respiraţie gâfâitoare şi apoi:

— Patrik Svensson.

Patrik Svensson? Inima îmi bate cu putere în piept, în timp ce creierul meu caută o explicaţie, un context.

— Patrik, de la numărul 16, continuă bărbatul de la celălalt capăt al firului. Noi suntem cei cu Rocky, ciobănescul german. Mă auziţi?

Rocky. Bestia aia care băleşte şi care e gata de atac de fiecare dată când apare cineva pe trotuar. îl văd pe stăpânul lui cu ochii minţii. Un bărbat înalt, atletic, cu o tunsoare â la Zlatan[15]. Pare a fi în aer liber şi pare că merge repede. Sau că

aleargă.

— Da, vă ascult.

Capul îmi pulsează şi timp de-o secundă simt că-mi vine să vomit.

— Ce... s-a întâmplat ceva?

Doamne Dumnezeule!

Să nu fie copiii.

Spune-mi că totul e în regulă.

— Eram doar... Am ieşit cu Rocky şi...

Se aude un hârâit în telefon. Vocea lui Patrick dispare şi mi se pare că se aud mai multe voci în fundal, oameni care strigă.

— E Erik.

Vocea lui Patrick se aude din nou clar.

— Un accident de maşină... El...

Nu.

Nu Erik.

Nu Erik al meu.

Cu o groază crescândă, îmi dau seama că asta este, că în cele din urmă a venit. Apelul. Apelul de care m-am temut în fiecare minut de când s-a născut. Degetele îmi amorţesc şi telefonul aproape că-mi alunecă din mână.

— Ce... ce s-a întâmplat? E rănit?

— Eu...

Patrick ezită, apoi spune:

— Cred că da. Suntem un pic mai departe, nu vreau să mă apropii prea mult. îl urcă acum în ambulanţă.

7.

MATS

Alerg ultima bucată tară să mă opresc, chiar dacă fiecare respiraţie îmi arde plămânii. Cămaşa mi se lipeşte de spate, picăturile de sudoare îmi curg pe ochi, înceţoşând totul în jur. Odată ajuns acasă, mă opresc în spatele gardului viu, mă aplec

şi îmi sprijin palmele pe genunchi până când pulsul accelerat încetineşte. Mă îndrept, arunc o privire spre faţadă şi văd că toată casa e luminată.

De îndată ce îmi recapăt suflul, mă izbeşte din nou realitatea. Mă atacă tară preaviz, făcându-mi un placaj puternic în lateral. Bâjbâi, căutând sprijin, şi următorul lucru pe care îl ştiu e că sunt la jumătatea drumului în interiorul gardului viu. Depun un efort enorm ca să mă reechilibrez. Mă străfulgera gândul că ar trebui să ţin dietă şi să mă apuc de sport.

Mă îndrept spre scări, găsesc cheia sub ghiveci şi o bag în broască. Imediat ce uşa se deschide, Annika vine în fugă cu mobilul într-o mână. E îmbrăcată, dar cămaşa îi cade dezordonat, părul îi e ciufulit şi obrajii îi sunt uzi de lacrimi.

— De ce nu răspunzi? întreabă ea cu o voce stridentă. Am încercat să te sun de atâtea ori. Erik e rănit! E la spital!

— Ce?

îmi şterg fruntea cu mâneca de la cămaşă.

— Ce s-a întâmplat?

— Erik!

Annika se agaţă de braţul meu cu ambele mâini.

— Erik...

Intru în hol, îmi scot pantofii cu piciorul şi mă eliberez din strânsoarea
ei.

— Linişteşte-te.

O apuc de umeri şi încerc să o privesc în ochi.

— Mai întâi respiri, apoi vorbeşti.

Trage aer în piept de câteva ori. Respiraţii superficiale şi fierbinţi.

— A sunat Patrik Svensson, vecinul. A spus că Erik... A fost un accident de maşină... lângă biserică... sau nu prea ştiu... O, Doamne!

Trebuie să facă o pauză ca să-şi tragă sufletul.

— Patrik a spus... A spus că Erik a fost rănit.

Annika se prăbuşeşte în braţele mele, cuibărindu-se la pieptul meu, în timp ce scoate un urlet.

— Vino.

îmi conduc soţia în bucătărie şi o aşez pe un scaun.

— Eşti sigură că e la spital?

— Patrick a spus că ambulanţa era acolo. Trebuie să mergem acolo.

Pufneşte şi dă să se ridice, iar eu o opresc.

— Lasă-mă să sun şi să verific mai întâi. Poate l-au dus la Lund, sau cine ştie unde.

îmi scot mobilul, caut pe Google *Spitalul Universitar Malmö* şi apăs cu degetul arătător tremurând pe *Contact*. Găsesc informaţii despre centrala telefonică a spitalului care, potrivit site-ului, e deschisă 24 de ore din 24.

Semnalul sonor îmi pulsează în ureche. După ceea ce pare o veşnicie, la celălalt capăt se aude o voce care îmi primeşte cu mare calm întrebările incoerente. Vocea prietenoasă face să pară oarecum banală situaţia. De parcă ar fi ceva la ordinea zilei. De fapt, chiar aşa şi este, dacă lucrezi într- un spital. O aud pe femeie tastând la un calculator, cerându-mi să aştept o clipă.

— Ce spun?

Annika nu mai stă pe scaun, ci se învârte agitată în jurul meu şi al mobilului. Clatin din cap şi arăt spre telefon pentru a o face să înţeleagă că nu am închis.

Apoi femeia revine pe fir. O ascult, îi mulţumesc pentru informaţii şi închei convorbirea.

— Erik e acolo. Dar nu mi-a putut spune mai mult de-atât.

ERIK

Patul zboară pe coridoare pustii, pereţii şi tavanele de un alb murdar se succedă cu repeziciune. Deasupra mea, pungi şi furtunuri atârnă de-a curmezişul dintr-un stativ pentru perfuzii. De îndată ce frânăm ca să schimbăm direcţia, pungile se bălăngăne înainte şi înapoi. în spatele meu întrevăd o persoană îmbrăcată în alb. Aud o voce masculină liniştitoare, dar nu înţeleg ce spune.

în minte mi se derulează repetat o întâmplare – de fiecare dată cu o mică diferenţă. Cum arăta ea la început? Fără diferenţe. încerc să găsesc drumul înapoi, derulând imaginile, dar ele sunt alunecoase şi îmi scapă.

Alerg. Crampoanele îmi dau aderenţă pe iarba moale şi zbor pe teren, sunt de neoprit. Am mingea lipită de picioare şi împreună ne apropiem de poarta adversă.

Un picior se întinde şi mă faultează, dar încă mai am timp să mă redresez şi să aterizez pe partea dreaptă a liniei. Penalty clar.

Apoi, iarba se transformă în asfalt. Linia albă se transformă într-una întreruptă şi dispare sub capotă cu o viteză furibundă. Aud un zgomot surd, apoi o bubuitură asurzitoare. Propriul ţipăt se amestecă cu sunetul de sticlă spartă. Lumea se învârte şi un fulger de lumină îmi explodează în faţa ochilor.

Când a sosit ambulanţa, zăceam în iarba înaltă. Cerul era albastru-violet, amintind de ceea ce rămâne pe fundul farfuriei după o porţie de afine cu laptelui. O femeie paramedic m-a întrebat cum mă simt. I-am spus că mă doare umărul şi m-a strâns uşor. Durerea era cruntă.

Două palme calde s-au împreunat în jurul capului meu şi au coborât spre gât. Am auzit-o vorbind cu un bărbat. Au spus că trebuie să-mi administreze calmante.

Uşile s-au trântit, noi voci s-au auzit în depărtare. Am ştiut că era poliţia.

Cineva mi-a pus un guler medical în jurul gâtului. M-au mutat pe o targă, m-au fixat în centuri şi m-au urcat în ambulanţă. Am închis ochii. Aveam senzaţia că poliţiştii se holbau la mine, că erau gata să tabere pe mine dacă

dădeam semne că sunt conştient.

— Te simţi bine?

Patul se opreşte şi vocea din spatele meu primeşte chip când bărbatul îmbrăcat în alb apare de după tăblie. E voinic, probabil că reuşeşte să ridice greutăţi cel puţin de două ori cât el.

Nu, nu sunt deloc bine. Dar cred că întrebarea se referă la corpul meu. La urma urmei sunt într-o stare rezonabilă. Sunt în viaţă şi durerea din umăr a dispărut. Dar ce enervante sunt tuburile astea din nas!

Patul înaintează în continuare cu viteză mare. închid ochii, aud zumzetul scăzut al roţilor de sub mine. Ce-i cu graba asta? în curând, roţile se opresc din nou. Deschid ochii şi mă uit drept în sus, într-un tub fluorescent.

— Trebuie să-ţi facem o radiografie la spate, spune muntele de muşchi şi îşi pune pumnul mare pe braţul meu. Nu-ţi face griji. Suntem o întreagă echipă, eşti pe mâini bune.

Tocmai atunci îmi dau seama că, de fapt, ceva nu e în regulă cu corpul meu. O notă ascuţită începe să-mi ţiuie în urechi.

— Picioarele mele! urlu eu. Nu-mi simt picioarele!

9.

EMILY

Gresie albă şi prosoape verzi. Ce-oi fi căutând lată pe jos în baie la Cissi?

— Ce zici, te scoli acum?

Cea mai bună prietenă a mea e aplecată deasupra mea, în timp ce apa curge în chiuvetă. Poartă blugi. De sub hanoracul descheiat i se vede bluza gri de pijama cu Winnie the Pooh.

Bâigui ceva.

— De cât timp sunt aici?

— De vreo două ore. Te simţi mai bine?

Gândesc repede. Capul îmi pulsează şi gura mi-e uscată. Sunt mahmură sau încă beată? Sau poate ambele în acelaşi timp?

— Mă duc să mă culc, spune Cissi, ştergându-şi mâinile. Te descurci,
nu-i aşa?

— Ai ieşit în oraş? o întreb.

Răspunsul se lasă aşteptat şi la început cred că nu m-a auzit.

— Vorbim mâine, spune ea şi iese din baie.

Mă sprijin de vasul de toaletă şi mă ridic în picioare. O fi supărată? Nu mă simt în stare să merg după ea şi s-o întreb. Mă întorc, în schimb, spre oglindă. La naiba! Un clovn. Ochii îmi sunt foarte roşii, rimelul mi-a curs, iar fondul de ten e neuniform şi pătat. Mă spăl pe faţă şi mă şterg pe prosopul de oaspeţi. Nu-mi găsesc periuţa, ci doar un tub de pastă, de unde storc puţină pe degetul arătător şi mi-o întind pe dinţi. Clătesc, scuip. Numi doresc decât să mă duc să mă întind într-un pat moale şi să dorm o veşnicie.

Când ies din baie, mulţumesc cerului că Diana, mama lui Cissi, a rămas peste noapte la o prietenă. Dar sunt mai ales bucuroasă că am ales să dormim aici, şi nu la mine acasă. Mama ar înnebuni dacă aş veni acasă în halul ăsta.

Mă strecor în camera lui Cissi. Scot pătura de oaspeţi din dulap şi mă vâr lângă cea mai bună prietenă a mea. Nu doarme, se aude după cum respiră că e trează.

10.

ANNIKA

— La spital, spun eu când taxiul frânează, în sfârşit, în faţa aleii noastre. La Urgenţe!

Mats, care se aşază de obicei lângă şofer ca să schimbe două vorbe, stă acum pe bancheta din spate lângă mine şi tace chitic. Şi eu rămân în tăcere, ocupată cu propriile-mi gânduri. Am primit foarte puţine informaţii, astfel că imaginaţia are un spaţiu mult prea mare de manevră. Cuvintele vecinului îmi

răsună în minte.

îl urcă acum în ambulanţă.

Faptul că l-au dus pe Erik la spital nu spune, de fapt, nimic. E posibil să aibă hemoragie internă, fracturi multiple şi un traumatism cranian grav. Dar la fel de bine ar putea să fie vorba doar despre un braţ rupt. Pentru a-mi păstra calmul, îmi reamintesc că, în Suedia, avem un sistem de sănătate fantastic şi că majoritatea afecţiunilor se pot vindeca. S-ar putea să necesite o lungă perioadă de recuperare, dar, dacă vrei să fii ca înainte, poţi.

Caut în geantă, îmi găsesc mobilul şi fac click pentru a deschide browserul. Scriu *Mattias Melin* în câmpul de căutare.

— Ai dat de Emily?

întrebarea mă face să tresar şi îmi ridic privirea.

— Nu răspunde, dar i-am trimis un SMS. M-am gândit să-l sun pe Mattias. Erik nu va putea juca azi după-masă, aşa că...

La început, Mats nu pare să înţeleagă ce spun, dar, în clipa următoare, privirea i se înnegreşte.

— La dracu', Annika, şuieră el. E miezul nopţii. Şi o dată pentru totdeauna: la naiba cu fotbalul ăla nenorocit!

Pun imediat telefonul la loc în geantă, înţelegând că meciul nu e o prioritate. Dar gândul că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe Erik pe un teren de fotbal mă opreşte să speculez mai departe, mă îndepărtează de ceea ce e de neconceput.

Mats se uită în întuneric pe geamul de pe partea lui. Eu mă las pe spate pe bancheta de piele neagră şi privesc Malmö din maşina care se deplasează. Trecem aproape pe nesimţite pe lângă staţia Rosengård, apoi pe lângă Annelund şi Piaţa Nobel. Câţiva oameni forfotesc în numeroasele staţii de autobuz de pe strada Amiralsgatan, dar, în rest, străzile sunt pustii.

Mă izbeşte un gând şi mă adresez soţului meu, care stă cu spatele la mine.

— Unde mergea?

Cum nu există nicio reacţie, ridic vocea.

— De ce să fi ieşit Erik cu maşina în miez de noapte?

Doar a plecat cu bicicleta acasă la Hampus.

— Habar n-am, spune Mats, tot tară să se întoarcă. Poate că mergea la o altă petrecere.

— Dar era singur în maşină? Şi a cui era maşina?

— Nu ştiu, Annika.

întoarce capul şi se uită la mine cu ochii obosiţi.

— Nu ştiu mai multe decât ştii şi tu.

Câteva minute mai târziu, când şoferul virează pe strada Jan Waldenstrom, văd Maternitatea. Ochii îmi lăcrimează şi trebuie să-mi pun o mână la gură ca să nu urlu.

Acolo s-a născut el, fiul meu iubit.

Mă împleticesc când cobor din taxi şi când mă întâmpină noaptea caldă de vară. Câţiva tineri, toţi purtând chipiuri de absolvire, se învârt prin incinta spitalului. Strigătele lor vesele îmi fac din nou ochii să lăcrimeze. Cu doar câteva zile în urmă, am sărbătorit acasă, în grădină, terminarea liceului de către Erik. Pe tot parcursul serii a afişat un zâmbet larg, a discutat cu musafirii şi a răspuns politicos la întrebările lor despre viitor. Un nod dur de disperare îmi creşte în gât.

Mats plăteşte şi mă ajunge din urmă chiar la intrare. Scotocesc în geantă să găsesc o batistă şi respir adânc. Acum trebuie să fim puternici. Pentru Erik.

O femeie în halat alb şi saboţi medicali ne conduce pe un coridor lung. De când am primit apelul, am un puternic sentiment de irealitate, care creşte cu fiecare minut. E ca şi cum aş vedea totul din exterior, ca şi cum cei doi părinţi îngroziţi de pe coridorul spitalului nu sunt Mats şi Annika Brandt, ci doi actori dintr-o dramă de la Hollywood. Mă rog în tăcere pentru un final fericit. Un final cu steaguri fluturânde, acorduri diafane şi lacrimi de bucurie. Dar când, într-un sfârşit, ne aşezăm într-o sală rece de consultaţii împreună cu un doctor bărbos, nu se văd nici steaguri, nici viori.

— înţeleg că sunteţi îngrijoraţi, spune şi îşi mişcă mouse-ul pe masa de lucru pentru a scoate computerul din stand-by. Şi, din păcate, nu vă pot da prea multe informaţii despre accidentul în sine. Ceea ce ştiu e că maşina s- a izbit de

un stâlp de iluminat. Erik era întins pe jos când echipa de salvare a ajuns la faţa locului. Avea umărul stâng dislocat şi o tăietură adâncă chiar deasupra unui ochi. Au suspectat imediat şi o leziune la măduva spinării. Va fi operat în scurt timp.

O mie de întrebări mi se înghesuie în cap, dar nu pot formula nici măcar una.

— I-am făcut câteva radiografii lui Erik, continuă medicul, arătând spre ecran. Aici e clar fractură. Şi aici...

Dă click pe o altă imagine neclară.

— Aici e hemoragie.

îmi e greu să interpretez ceea ce văd. E vorba despre coloana vertebrală? în ambele imagini? Pereţii sălii încep să se învârtă şi strâng braţele
scaunului.

— C... ce înseamnă asta? se bâlbâie Mats.

— E greu de spus în acest moment, spune doctoral şi îşi scarpină barba bine tunsă. Dar chirurgul care îl va opera pe Erik e foarte bun. Va face tot ce-i stă în putinţă pentru a reduce riscurile.

Zâmbeşte, apoi adaugă:

— Un lucru pozitiv e că nu pare să fi suferit traumatisme craniene. Era conştient şi vorbea cursiv când a ajuns la spital.

— Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, bâiguie Mats.

— Şi picioarele?

Citesc pe ecusonul bărbatului: *Younis Abdul-Zarah.*

— Poate să meargă, nu-i aşa? Şi să alerge?

Un mobil începe să bâzâie în buzunarul doctorului. Se scuză şi se ridică repede în picioare.

— Puteţi aştepta aici, dacă doriţi. Acolo găsiţi un automat de cafea.

Arată prin uşă, la dreapta.

Mats nu vrea cafea. De fapt, nici eu nu vreau. Tremur toată, când mi-e frig, când transpir, de parcă m-aş îmbolnăvi de gripă. Dar e musai să fac ceva – ceva care să-mi ţină mâinile şi picioarele ocupate.

Sentimentul de irealitate persistă. Cu doar câteva ore în urmă, Erik pleca de acasă cu bicicleta, îmbrăcat de petrecere şi fericit. Fusese convocat pentru meciul împotriva celei de-a doua echipe a clubului Lodde de azi după-masă. Este ajunul Rusaliilor, momentul extazul ui[117].

Schimb direcţia acolo unde coridorul se încrucişează cu un altul şi mă opresc. Aparatul de cafea se află pe o masă joasă, împreună cu pahare de carton şi cutii mici şi verzi cu lapte condensat. în faţa mesei stau Gittan şi Krister.

11.

MATS

Privirea mi se plimbă de-a lungul pereţilor încăperii, căutând cu disperare ceva de care să mă agăţ. Dar aici nu există tablouri, nici măcar desene anatomice, doar un ocean nesfârşit de vopsea albă. Un tic-tac monoton mă scoate din minţi. Descopăr că e pantoful meu drept care bate podeaua şi îl forţez să se oprească, apăsându-mi o mână pe genunchi.

Când piciorul se linişteşte, aud paşi rapizi afară, pe coridor. Se opresc chiar în dreptul sălii unde mă aflu. Două voci joase, bărbăteşti, îşi fac loc prin crăpătura uşii. Bărbaţii se salută şi apoi schimbă câteva cuvinte despre un accident, care trebuie să fie cel în care a fost implicat Erik. îmi dau seama că una dintre voci aparţine doctorului care fusese adineauri aici.

— Totuşi, ce noroc că cineva i-a găsit pe băieţi, spune el. Niciunul dintre ei nu era în măsură să cheme salvarea.

— Se pare că au stat ceva timp acolo, spune celălalt. Probabil că prognosticul ar fi fost mai bun dacă ar fi ajuns aici mai devreme.

Mă simt rău şi, uitându-mă înjur după ceva în care să vomit, observ într- un colţ un coş de gunoi. în acelaşi timp, se aud mai multe voci de pe coridor. Vin din altă direcţie, de mai departe. Şi sunt foarte familiare. îmi reprim senzaţia de greaţă, iau un

snus şi mă ridic de pe scaun.

Linoleumul de pe jos se clatină, pare viu. înaintez încet, ridicând capul doar atunci când o pereche de pantofi din piele maro lucioasă îmi intră în câmpul vizual. Iată-i pe toţi trei, prinşi într-o conversaţie intensă, care încetează imediat ce dau cu ochii de mine.

— Dar *voi* ce faceţi aici? întreb, uitându-mă la Gittan. Şi William e rănit?

Ea încuviinţează din cap şi pufneşte.

— Of, nu.

îmi aleg bine cuvintele, dar tonul e total aiurea.

— Cum se simte?

— Doctorii... nu ştiu...

Gittan plânge atât de tare, încât abia reuşeşte să articuleze cuvintele.

— Nu ştiu! urlă ea.

Krister îşi conduce soţia spre o canapea aflată lângă perete. Se aşază, îi pune un braţ protector în jurul umerilor şi mă fixează cu ochii săi gri ca oţelul.

— William e la radiografie acum. Se pare că era inconştient când paramedicii au ajuns la faţa locului, dar că s-ar fi trezit pe drum încoace.

— Mă bucur...

îmi dreg vocea şi încep din nou:

— Mă bucur să aud asta.

Annika se plimbă înainte şi înapoi în faţa mesei.

— *Voi* aţi primit vreo informaţie despre accidentul în sine? întreabă ea, uitându-se la Gittan şi la Krister. Despre cum s-a întâmplat?

Krister clatină din cap.

— Nimeni de-aici nu pare să ştie nimic. E strigător la cer. Ne-au plimbat de colo-colo, dar nimeni nu poate să ne dea răspunsuri rezonabile.

Mă aşez pe un scaun şi Annika îmi urmează exemplul, aşezându-se pe un altul.

— Poate că găsim ceva pe internet.

îşi caută mobilul în geantă, dar pare să aibă o revelaţie, şi rămâne cu el suspendat în mână.

— Ştiţi cumva a cui era maşina pe care o conduceau?

— Habar n-avem. Totul e tare ciudat. William a mers cu bicicleta la Hampus, spune Krister şi se întoarce spre mine. Cred că şi Erik la fel, nu-i aşa?

Dau să spun ceva, dar Annika mi-o ia înainte.

— Da, exact! Fix asta i-am spus şi eu lui Mats în taxi, pe drum încoace.

Vocea îi este forţată.

— Ce să fi căutat Erik într-o maşină?

NUNTA[EMILY]

1

— Eşti *atât* de frumoasă.

Cissi se învârte în jurul meu, studiindu-şi opera.

— William o să vrea să te mănânce.

Face un pas mare ca să nu calce pe trenă, apoi se apropie şi îmi aranjează ceva la coafură.

— Mulţumesc.

Am adus oglinda de podea din dormitor şi îmi vine greu să-mi iau ochii de la propria imagine.

— Totul e meritul tău.

Am făcut mai multe probe, atât de machiaj, cât şi de coafură, dar astăzi Cissi s-a întrecut pe sine. A cizelat o versiune nejustificat de arătoasă a lui Emily Brandt – *soon to be*[1%] Emily Nihizen.

— Ce-i cu prostiile astea?

Amanda stă pe canapea şi îl alăptează pe Milo. Rochia veche din tul roz e descheiată la spate şi lăsată pe un umăr.

— Frumuseţea vine din interior. Emily, azi pur şi simplu străluceşti.

— Eşti drăguţă, spun eu. Dar trebuie să recunoşti că e un avantaj să ai o prietenă care e şi stilist, şi make-up artist. Cu siguranţă nu strică.

— Asta aşa e.

îşi aruncă privirea la ceasul digital de lângă aragaz.

— Apropo, când trebuie să plecăm? Curând, nu-i aşa?

— Nu e nicio grabă.

Cissi se îndreaptă spre frigider şi deschide uşa.

— Mireasa soseşte ultima, spune ea şi scoate sticla de şampanie care aşteaptă pe raftul de sus, apoi se întoarce spre Amanda. Vrei o gură?

Aceasta face o grimasă şi răspunde:

2

— Şoferul desemnat preferă un pahar mare cu apă de la robinet.

Iau un pahar din dulapul cu vitrină, îl umplu cu apă rece şi i-l aşez în faţă, pe masă. La ieşire, nu mă pot abţine să îmi apropii nasul de creştetul moale al lui Milo, pentru a adulmeca mirosul de bebeluş. Mi se umple pieptul şi, timp de-o clipă, am senzaţia că o să-mi crape dantela rochiei.

— Sunteţi gata?

Cissi desprinde foiţa şi desface firul de oţel. Dopul de plută sare şi aterizează pe covorul pufos de sub masa de sticlă. Se îndreaptă spre insula din bucătărie şi umple două din cele trei pahare înalte.

— Ştiu că mireasa soseşte ultima.

Amanda încearcă fără succes să întrerupă masa lui Milo, însă până la urmă îi oferă celălalt sân.

— Dar s-ar putea să nu fie de bun augur dacă mireasa întârzie prea mult.

— Ai dreptate, râde Cissi. Plecăm, dar trebuie să ţinem mai întâi un toast.

îmi întinde un pahar, iar pe al ei îl ridică.

— în cinstea ta, Emily! Pentru o prietenă minunată care va avea o nuntă minunată.

Ridic paharul şi mă uit la domnişoarele mele de onoare.

— în cinstea voastră, pentru că sunteţi aici şi pentru că aţi făcut ca ziua de azi să fie atât de frumoasă!

— *Shit^l,* pufneşte Amanda. întotdeauna plâng la faze din astea.

— Fără smiorcăieli, spune Cissi cu severitate. O să strici machiajul.

— îmi pare rău, zice Amanda, ştergându-şi o lacrimă cu degetul arătător, şi zâmbeşte. O să mă abţin.

Cissi ia o înghiţitură serioasă.

— Să nu uităm de bijuterii.

îşi pune jos paharul şi deschide cutia căptuşită cu catifea de pe blatul din bucătărie.

— William o să se supere dacă nu porţi cadoul de azi-

dimineaţă.

Cissi mă ajută să închid colierul şi brăţara, apoi prinde uşor cerceii.

— Sunt superbe, oftează Amanda.

îmi las vârful degetelor să alunece pe curba perfectă a perlelor, sorbind uşor şampania. în acelaşi timp, încerc să mi-l imaginez pe viitorul meu soţ în acest moment, alături de cavalerii de onoare. O fi la fel de nerăbdător ca mine? La fel de fericit? Cred că da.

Cu excepţia propriei mele familii, William a făcut parte din viaţa mea practic de când m-am născut. Din motive evidente, nu-mi amintesc prima noastră întâlnire. William probabil că venea la noi acasă cam de pe vremea când eu de-abia scăpasem de scutec.

Erik şi William au fost cei mai buni prieteni de la grădiniţă până în clasa a noua{20} şi au continuat să iasă mult împreună chiar şi în timpul liceului. La vremea respectivă, nu credeam că William avea ceva special. Era ca un alt frate mai mare, o versiune ceva mai blândă a lui Erik, şi îmi amintesc că mi-a fost dor de el când au rupt legătura. Mi-a fost de fapt dor de toţi prietenii lui Erik: Ibbe, Robin, Hampus şi ceilalţi din echipa de fotbal.

Făcuseră parte din copilăria mea, iar când Erik s-a mutat la Göteborg, au dispărut dintr-odată.

Trei ani mai târziu, eu şi William ne-am nimerit la aceeaşi petrecere la Lund. Eu abia începusem să studiez Media şi Comunicare, iar el era student la Informatică. Ne-am potrivit instant şi am fost primită cu braţele deschise de vechea gaşcă de prieteni. A fost ca o reîntoarcere acasă. Dintre fete, Amanda îmi e tare apropiată. Mi-e şi prietenă, şi soră mai mare. O stâncă de care mă sprijin.

Atitudinea mamei faţă de William nu mi-a pus niciodată piedică. Faptul că ştiam că mă aflu pe un teren minat a fost poate chiar o atracţie în plus. Pentru că ea s-a împotrivit vehement. La fel şi Erik. Tata a protestat la început, dar a cedat destul de repede. Mă bucur că măcar tata şi Isobel sunt

prezenţi în viaţa noastră.

Câţiva dintre prietenii mei au făcut aluzie la faptul că suntem prea tineri, că e prea devreme să ne legăm la vârsta noastră. Ştiu că lumea nu se prea căsătoreşte la douăzeci şi patru de ani, dar William are douăzeci şi şapte şi suntem împreună de cinci. Vreau să fiu o mireasă frumoasă. De ce să aşteptăm până când vom fi bătrâni şi cărunţi?

— Doamne, ce-o să ne mai distrăm!

Milo a adormit şi Amanda îl pune lângă ea pe canapea. Vără un pled împăturit sub pernă, ca nu cumva să se rostogolească pe jos.

— De când aştept ocazia asta. A trecut prea mult timp de când am fost toţi laolaltă, toată gaşca. Lumea e atât de ocupată în ultima vreme.

Cissi soarbe şi ultima picătură de şampanie şi apoi se uită la mine.

— Hei, ce-i cu tine? întreabă, făcând semn spre paharul meu. Abia dacă ai gustat-o.

— Nu, eu...

Mă uit în jos la bulele mici care se ridică la suprafaţă, simţind în acelaşi timp cum mi se încălzesc obrajii.

— Poate că nu e cea mai bună idee...

Cissi face un pas înainte, examinându-mă ca pe o piesă de îmbrăcăminte într-un magazin de haine. Nu-i trebuie decât câteva secunde ca să-şi dea seama despre ce e vorba.

— Emily! strigă ea. Eşti însărcinată!

Amanda se ridică în picioare.

— Ce?

Se uită la Cissi şi apoi la mine.

— Serios? Eşti gravidă?

Expresia de pe chipurile lor e nepreţuită. Cissi nu mai are, literalmente, bărbie, gura i-a rămas întredeschisă. Zâmbetul Amandei se întinde pe tot chipul.

— Scumpo! exclamă ea, grăbindu-se să mă îmbrăţişeze. Ce grozav!

De data asta nu-şi mai poate stăpâni lacrimile.

— îmi pare rău, spune fornăind, în timp ce se uită vinovată la Cissi. Dar poate-mi aranjezi puţin machiajul înainte să plecăm.

Cissi o linişteşte pe Amanda.

— Felicitări.

Mă îmbrăţişează strâns şi lung, apoi face un pas înapoi şi se uită la mine.

— William probabil că e în al nouălea cer.

îmi las paharul aproape neatins pe blatul din bucătărie.

— încă nu ştie.

Mă întorc la imaginea mea din oglindă.

— M-am gândit să-i fac o surpriză. Un mic cadou de nuntă.

13.

ANNIKA

— Nu te bosumfla, îi spun motanului. E vorba doar de-o zi şi-o noapte.

Privirea acuzatoare a lui Kafka mă urmăreşte până la uşa din faţă şi apoi prin curte. Căldura e apăsătoare, deja la jumătatea drumului spre maşină rochia mi se lipeşte de partea de jos a spatelui. E o zi de vară târzie adevărată, florile-soarelui sunt îndreptate în sus şi în vântul slab se simte un miros de mere. Acel soi timpuriu, verde crud, care aminteşte de începutul şcolii.

Valiza aterizează cu zgomot în portbagaj, iar geanta îşi găseşte loc pe scaunul din dreapta. Mă aşez, bag cheia în contact şi pornesc motorul. Maşina cârâie. O cârâială stridentă, goală, care se transformă curând într-o tăcere totală.

La naiba! Transpiraţia îmi curge acum în valuri. Partea de jos a sutienului e leoarcă şi mici şuvoaie de transpiraţie îmi gâdilă linia părului. Trag de câteva ori adânc aer în piept şi încerc să răsucesc din nou cheia, dar de data asta nu se aude nimic. Nici măcar o cârâială uscată. Tabloul de bord zace tăcut. Ce s-a

întâmplat? Maşina are rezervorul aproape plin, deci nu poate fi asta. Bateria? Poate. Scot mobilul din geantă. Cifrele albe de pe ecran transmit mesajul: 12.49.

La naiba, la naiba, la naiba!

Cine mă poate ajuta? Nu-mi cunosc vecinii. Sunt feţe fără nume, figuri fără contur care se mişcă printre case. Pirkko lucrează azi şi, prin urmare, se află în apropiere.

Colega mea are şi ea maşină, dar nu-i place să conducă în traficul din oraş şi probabil că a luat autobuzul. Iar dacă a luat maşina, e puţin probabil să aibă cabluri de pornire la ea. Cine circulă cu lucruri din astea în portbagaj?

îmi revine durerea de cap, se instalează şi panica. Ce să fac? Şi de ce naiba nu mi-am urmat instinctul şi n-am refuzat invitaţia?

Odată, cu mulţi ani în urmă, am fost la o revedere cu foştii colegi de liceu din Orebro. Aveam sentimente amestecate în legătură cu evenimentul, dar curiozitatea a învins reticenţa şi am reuşit să trec seara fără probleme majore. Nimeni nu a părut deosebit de surprins de faptul că Annika cea silitoare lucra ca bibliotecară. Unii însă au fost probabil surprinşi să afle că eram căsătorită. Şi că aşteptam un copil cu un bărbat care clar că mă dorea.

Mulţi dintre foştii mei colegi de clasă erau părinţi de mult timp. Unii aveau deja copii de opt ani. Mi-am mestecat cotletul şi am râs la anecdotele lor hilare despre vremea bebeluşeniei, dar nu le-am spus că m-aş fi putut număra printre ei.

La scurt timp după ce împlinisem douăzeci şi unu de ani, am început să mă simt neobişnuit de obosită. Apoi a venit greaţa. Eu şi Mats ne cunoşteam de trei luni şi aveam de gând să rup legătura. Eram atât de diferiţi. Mi se părea că îi lipsea ambiţia pentru viitor – de parcă pregătirea mea de bibliotecară ar fi fost o cale spre succes! Oricum, sarcina neplanificată m-a determinat să rămân cu Mats, dar inima băieţelului a încetat să bată la treizeci şi şase de săptămâni. Am aşteptat apoi mult timp până am îndrăznit să încercăm din nou.

Nunta lui Emily va fi ca o revedere cu colegii la puterea a

treia. La petrecere vor participa o groază de oameni din altă viaţă. Viaţa de dinainte de accident.

Pe atunci eram o gaşcă mare, între cincisprezece şi douăzeci de persoane, şi socializam mult. Singurul numitor comun era faptul că băieţii noştri jucau fotbal în aceeaşi echipă. Cu toate astea, ne distram tare bine împreună. Nu e un clişeu că sportul aduce oamenii laolaltă.

în fiecare zi lucrătoare şi în fiecare weekend, la bine şi la rău, pe tot parcursul anului, eram împreună, unii pentru ceilalţi şi toţi pentru copiii noştri. Mergeam împreună cu maşinile la terenuri de fotbal din hârtoape uitate de Dumnezeu, beam cafele din termos sub umbrele imense sau ne relaxam pe scaune pliante. Eram nemulţumiţi când părinţii băieţilor din echipele adverse se purtau urât, dar întotdeauna reuşeam să ne justificăm propriul comportament grosolan.

în ciuda unor controverse minore, a fost o perioadă minunată. Speranţele mari şi bucuria compensau înfrângerile şi dezamăgirile. Viaţa era mai palpitantă atunci şi cred că trăiam cu ideea că prietenia va dura, că noi, părinţii, vom continua să ne vedem chiar şi atunci când băieţii noştri vor fi devenit adulţi. Şi poate că aşa a şi fost. Pentru ceilalţi.

Au trecut doar opt ani de atunci, dar nimic nu mai e ca înainte. Mulţi dintre oamenii ăştia mi-au luat – direct sau indirect – tot ceea ce îmi aparţinea de drept. îi urăsc. Şi sunt sigură că sentimentul e reciproc. Nu că vreunul dintre ei ar avea cu adevărat vreun motiv să fie supărat pe mine. Eu n-am făcut nimic rău. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să cer despăgubiri.

O privire rapidă în oglinda retrovizoare mă face să tresar. Femeia din oglindă are riduri adânci între sprâncene, fruntea pătată de sudoare, părul lins şi despicat. Dintr-odată nu-mi doresc nimic altceva decât să mă aplec peste volan şi să plâng. Sunt extrem de tentată să renunţ la tot. Dar n-am cum. Nu pot face aşa ceva. Fiica mea se căsătoreşte azi. Trebuie să fiu acolo. Şi n-am voie să întârzii.

Oftez din greu, caut lista de contacte în mobil, tastez M şi

găsesc persoana pe care o caut. Mats.

Pare furios.

— Bună... Eu sunt.

— Ştiu. Ce vrei? Mă cam grăbesc...

— Mi s-a stricat maşina.

— Cum adică? Acum?

Fostul meu soţ nu mai are suflu, pare că urcă scările.

— Da, acum. Nu porneşte.

— Şi ce să fac eu?

îmi înghit şi ultimul strop de mândrie.

— Pot să vin cu voi?

— Annika, pentru numele lui Dumne...

Tace, apoi vorbeşte din nou:

— Ai băut?

— Bineînţeles că nu.

închid ochii şi număr până la cinci.

— Maşina a cedat, spun. Şi nu mai ştiu pe nimeni cu care aş putea merge. Erik vine cu maşina din Göteborg şi...

— Bine, bine, oftează adânc Mats. Ajungem la tine într-un sfert de oră, maximum douăzeci de minute. O să fii gata?

— Deja sunt gata. Sunt în maşină.

Furioasă, azvârl lucrurile pe trotuar şi trântesc atât portiera, cât şi uşa portbagajului, astfel încât ecoul răsună printre case.

— Maşina dracului!

Lovesc cu pantoful roata din faţă în timp ce o fetiţă de vreo zece ani trece pe-acolo pe bicicletă. încetineşte şi se uită la mine cu ochii mari. Faţa ei îmi e vag cunoscută, probabil că merge la o şcoală din cartier. Toate clasele vin de obicei la bibliotecă de câteva ori pe an.

Mă holbez şi eu la ea. Fata îşi întoarce imediat privirea şi merge mai departe.

14. ERIK

— Ce vrei să bei?

Suntem la o benzinărie lângă Glumslov, la doar câţiva kilometri de Castelul Orenâs. Nike mă bate la cap cu Burger King de când am trecut de Helsingborg şi am fost de acord să facem un mic ocol ca să ajungem în parcarea din direcţia nord de pe autostradă. Nu-mi place să fiu cicălit când sunt la volan. îmi place să conduc, simt o libertate enormă. Schimbările astea nu sunt vizibile din exterior.

La volan fac parte din mulţime, sunt un şofer ca toţi ceilalţi.

— Apă, îi răspund. Minerală.

— Cu lămâie? mă întreabă ea, iar eu încuviinţez din cap.

în timp ce Nike se îndreaptă spre restaurantul cu hamburgeri, eu studiez oamenii din jur. Aproape toate locurile de parcare sunt ocupate. E sâmbătă şi soarele străluceşte, lumea e evident în mişcare. Pleacă pentru weekend te miri unde. Sau se întorc acasă.

Trei persoane înjur de douăzeci de ani sar dintr-un Golf vechi şi încep imediat să scotocească printre gadgeturile dintr-un coş din faţa magazinului de la benzinărie. O fetiţă aleargă prin parcare, încercând să ţină pasul cu mama ei. în spatele lor, un bărbat grizonant merge cu paşi vioi. Gesticulează sălbatic şi vorbeşte cu entuziasm în căştile wireless. Bărbatul e de vârstă mijlocie, pare filiform sub cămaşa albă, şi abia când trece prin faţa maşinii mele îmi dau seama cine este.

Krister Nihizen.

Inima îmi accelerează de la zero la o sută într-o secundă şi trebuie să-mi adun toate forţele ca să nu mă arunc în spatele volanului şi să mă ascund. Din fericire, Krister e absorbit de conversaţie şi nu pare deosebit de interesat de ceea ce se află în jur. Deschide una dintre uşi şi dispare în magazin.

Oftez uşurat, dar doar pe moment, pentru că disconfortul persistă, ca un pulover de lână care provoacă mâncărime. Bineînţeles că ştiam că Krister va veni la nunta surorii mele, doar e viitorul ei socru. Doar că nu eram pregătit să-l văd aici şi

acum. **1 4.**

La naiba! Ar fi trebuit să refuz invitaţia. De ce am ascultat-o pe Nike? De ce m-am lăsat convins?

Răspunsul e simplu: Nike lucrează ca asistenta mea personală câteva ore pe săptămână. Dar ea îmi e şi prietenă, una dintre puţinele persoane în care am încredere. Uneori petrecem timp împreună în afara programului de serviciu şi îi sunt recunoscător că mă însoţeşte azi. Problema e că Nike nu mi-a întâlnit niciodată familia şi foştii prieteni. Ea ştie doar lucrurile pe care am ales să i le spun eu. Cum ar fi că nu vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat în urmă cu opt ani. Cum ar fi că mama mea e alcoolică. Şi cum ar fi că de-abia am vorbit cu Emily de când e împreună cu William.

Nike crede probabil că are habar despre familia şi vechii mei prieteni pentru că *noi* ne cunoaştem de când m-am mutat la Göteborg. Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le ştie, atâtea lucruri pe care nu i le pot spune.

Mă cuprinde o nelinişte înfiorătoare şi îmi dau seama ce e pe cale să se întâmple. Cu mâinile tremurânde mă întind după mobil, în timp ce mă forţez să trag aer adânc în piept. Iată-l. Ajung la lista de contacte şi apăs *Tata*. Telefonul îmi sună furibund în ureche în timp ce câmpul vizual mi se micşorează încet.

Tata nu răspunde. Bineînţeles că nu răspunde. Probabil că şi el e în maşină, îndreptându-se spre aceeaşi destinaţie. Opresc apelul şi încerc să formez din nou. Inima îmi bate nebuneşte.

— Erik?

Vocea se aude foarte aproape şi fac un efort să-mi înghit lacrimile care îmi urcă în piept.

— Erik, eşti bine?

— Nu.

Privirea mea caută uşile magazinului.

— La naiba, tată. Nu mă simt în stare. Eu...

— Ascultă-mă, mă întrerupe el. Nici mie nu-mi place toată treaba asta, ştii bine. Dar va trebui să facem faţă. De dragul lui Emily. Ar fi atât de dezamăgită dacă nu am fi prezenţi.

Face o pauză, pare că aşteaptă o reacţie, dar continuă când aceasta nu vine:

— înţelegi situaţia, nu-i aşa?

— Da.

Vocea mea e doar o şoaptă.

— O să fiu şi eu acolo, spune tata încet. Nu eşti singur.

Liniştea care urmează se umple cu un ciripit de pasăre şi îmi dau seama că tata e undeva afară. Iar pe fundal se aude mama? Ciudat. încheiem conversaţia în timp ce portiera din dreapta se deschide şi Nike se trânteşte pe scaun.

— Poftim, spune şi îmi întinde o Ramlosa{21}. Nu aveau cu lămâie.

Bâjbâi şi scap cutia, care se rostogoleşte printre picioarele mele şi
dispare sub scaun. Nike coboară din maşină şi deschide uşa din spate pe partea mea.

— Cum te simţi?

Se ghemuieşte şi îşi trece mâna peste covoraşul de cauciuc.

— Pari puţin absent.

Fix atunci se deschide una dintre uşile magazinului şi Krister iese cu două pahare de carton într-un suport. Mă feresc. întind braţul şi ajustez parasolarul, încercând să-mi ascund faţa.

— Poftim.

Nike se aşază din nou lângă mine.

— Ai apucat-o bine acum?

Ridic cheiţa şi apa carbogazoasă îmi împroaşcă ambele mâini. Apuc să iau câteva înghiţituri, în timp ce Krister părăseşte parcarea cu un jeep negru. Pun cutia de Ramlosa în suportul de pahare şi desfac punga pe care Nike mi-a pus-o în poală. Mirosul de prăjeală îmi face rău. Trag aer pe nas, expir şi constat că degetele au lăsat amprente transpirate pe hârtia maro.

15.

MATS

— Sper din tot sufletul să ajungem la timp.

Annika bate cu unghiile în geantă. Tocmai am virat pe autostradă şi sunt cât pe ce să mă enervez rău de tot. Annika ar trebui să fie fericită că nu e nevoită să ia un taxi până la Orenâs. Mai mult de-atât, stă confortabil pentru că Isobel a ales bancheta din spate. Şi totuşi, fosta mea soţie nu face altceva decât să se plângă. Ba chiar sugerează că întârzierea ar fi din vina mea. Un
comportament pe care îl recunosc foarte bine.

Annika nu-şi poate vedea niciodată partea de vină într-o situaţie care merge prost. Şi totuşi, ea a fost cea care, în ultimul moment, mi-a cerut să traversez Malmö ca s-o iau cu maşina. Nu mă poate învinovăţi nici pentru faptul că m-a sunat Erik. Ce-ar fi trebuit să fac, să-l ignor complet? Sau poate că e de părere c-ar fi trebuit să închid telefonul şi să-l las în plata Domnului, cu tot cu atacul lui de panică?

Apuc mai tare volanul şi strâng din dinţi. Nu trebuie să fii psiholog ca să-ţi dai seama că fiul nostru nu se simte bine, că lucrurile stau de fapt foarte rău. Sper că Nike îl poate ghida pe parcursul zilei şi al serii. La urma urmei, e vorba doar despre câteva ore.

— Ajungem la timp, spun eu, străduindu-mă din răsputeri să rămân calm. Fără probleme.

Annika pufneşte.

— Doar să nu dăm de multe porţiuni de drum în reparaţie.

O spune încet, dar suficient de tare pentru ca eu să o aud. Parcă mi-a dat una în moalele capului.

— La dracu'! exclam eu şi izbesc volanul cu ambele mâini. Poţi să nu te mai plângi măcar o dată? Ţi-am spus că o să ajungem la timp.

În maşină se lasă o tăcere apăsătoare. Isobel, care iniţial

încercase să poarte o conversaţie în care să ne implice pe toţi trei, se uită acum fix în faţă. Gura i s-a redus la o linie îngustă în mijlocul feţei. Annika se uită pe geamul lateral şi se simte probabil foarte jignită. Poate că se gândeşte la următoarea replică. Fosta mea soţie a vrut întotdeauna să aibă ultimul cuvânt.

N-am regretat niciodată decizia de a o părăsi pe Annika, dar uneori am nevoie să-mi reamintesc cât de bine îmi merge de fapt. Şi Annika, şi Isobel sunt femei temperamentale. Diferenţa e că Isobel se aprinde repede şi dă totul afară în două secunde, în timp ce Annika poate sta bosumflată zile întregi. Eu prefer furia care trece repede.

După alte câteva minute de tăcere, deschid radioul şi găsesc un canal cu muzică mixtă pentru publicul de vârstă mijlocie. „Joyride" a celor de la Roxette ne va însoţi o parte din drum.

CU OPT ANI IN URMA

16.

ERIK

— Cum te simţi, dragule?

Când aud vocea mamei, parcă mi se strânge un laţ în jurul gâtului. Nu vreau să plâng, dar mi-e imposibil să mă abţin. Doctorul care m-a operat tocmai a fost aici. A spus că operaţia a decurs bine, că a fost un succes. Dar mi-a mai spus şi că am o leziune la măduva spinării care, în cel mai rău caz, m-ar putea lăsa invalid pentru tot restul vieţii. Cum naiba să fie ăsta un succes?

Viaţa mea s-a sfârşit. S-a terminat. îmi doresc să fi murit.

— Of, Erik.

Mama mă ia de mână şi mă strânge.

— Nu plânge, spune ea, lacrimile curgându-i pe amândoi obrajii. Ştiu că acum e greu, dar există speranţă. Oameni cu leziuni mai grave decât a ta s- au putut recupera.

Lumina mă înţeapă în ochi şi clipesc. Clipesc, înghit, pufnesc.

Chipul tatii apare lângă cel al mamei. Pare obosit. Pungi întunecate i se întind sub ochi, iar barba îi desenează o umbră cenuşie pe chipul palid.

— Hei, puştiule.

Are o expresie care ar putea fi interpretată drept zâmbet.

— Probabil că eşti obosit. Te doare tare?

— Nu prea tare. Dar mi-e puţin rău.

Tata încuviinţează din cap şi eu caut un semn, un răspuns. Dar nu găsesc nimic. Privirea îi e goală. Poate puţin tristă.

— Atunci e bine, spune el. Doar ţi-au dat o groază de calmante.

Aş fi preferat să mă zvârcolesc în agonie. Să nu simt nimic e sentimentul cel mai groaznic pe care l-am trăit vreodată. De o mie de ori mai rău decât febra musculară de după un antrenament cu intervale. De un milion de ori
mai rău decât atunci când Ibbe mi-a şutat o minge drept în faţă.

Emily stă la câţiva metri de pat şi pare îngrozită. Mama se îndreaptă spre un suport cu hârtie aşezat pe perete, lângă chiuvetă. Rupe o bucată, se întoarce la pat şi îmi şterge ochii. Nu e nimic în neregulă cu braţele şi mâinile mele, dar o las să continue. Nu suport să mă cert, sunt teribil de obosit.

— Dar, de fapt, ce s-a întâmplat?

Mă bate uşor pe cap şi îmi dă la o parte părul de pe frunte.

— Ce făceaţi în maşină în miez de noapte?

— Annika.

Vocea tatii e metalică.

— Erik de-abia s-a trezit după o operaţie grea. Poate ar trebui să mai aşteptăm puţin cu întrebările.

— Scuze.

Pe gâtul mamei apar pete roşii.

— îmi pare rău, dragul meu. Bineînţeles. Acum trebuie să te odihneşti şi să-ţi aduni puterile.

Se aude o bătaie în uşă şi o asistentă bagă capul înăuntru.

— Erik, a venit poliţia şi vrea să-ţi pună câteva întrebări. Eşti în stare să vorbeşti cu ei, sau să le spun să revină mai

târziu?

17.

MATS

— De ce ne-a dat afară înainte de interogatoriu? întreabă Annika, ridicându-şi privirea de pe laptop. De parcă ar avea ceva de ascuns.

— Poate chiar are, spun eu.

— Cum adică?

Soţia mea se holbează la mine.

— Doar suntem părinţii lui.

— Fix de-aia.

Scot un iaurt din frigider şi îl pun pe blatul din bucătărie.

— Probabil că îi e ruşine de ceea ce a făcut. Faptul că, beat fiind, a
plecat cu BMW-ul lui Leif nu e tocmai ceva de care să fie mândru.

Annika pare rănită.

— Nu vorbi aşa.

— Spun doar lucrurilor pe nume. Toţi cei cu care am vorbit spun că atât Erik, cât şi William erau beţi morţi. Iar Erik are nouăsprezece ani. Nu ni s- ar fi permis să asistăm la interogatoriu chiar dacă el ar fi vrut asta.

— Of, Doamne! exclamă ea, trecându-şi degetele prin păr. Nu suport să- 1 văd resemnat, să-l văd...

Annika pare să fi fost cuprinsă de o stare maniacală. Imediat ce am ajuns acasă, s-a aşezat în faţa calculatorului şi n-am mai avut cu cine vorbi.

— Ce faci? am întrebat-o după o jumătate de oră.

— Trebuie să existe alternative, a spus, apăsând frenetic tastele. îţi aminteşti numele locului din Germania unde a fost internat nepotul lui Krister?

Când i-am spus că Erik primeşte cele mai bune îngrijiri posibile şi că nepotul lui Krister era tratat pentru o afecţiune

complet diferită – şi asta la o clinică privată, ceea ce noi nu ne-am putea permite niciodată – s-a înfuriat.

— Dacă va fi nevoie, o să rezolvăm, a răbufnit ea. Banii nu trebuie să fie un obstacol. Erik trebuie să se facă bine.

Când a luat o pauză de la multele căutări pe Google, soţia mea l-a contactat pe antrenorul lui Erik. Se pare că Mattias Melin e mai important decât familia şi prietenii, pentru că, din câte ştiu eu, n-a contactat pe nimeni altcineva.

Chestia asta n-ar trebui să mă surprindă. Fotbalul a fost întotdeauna pe primul loc pentru Annika. S-a străduit să se asigure că Erik e disponibil să joace, aşa că a jonglat vacanţele şi întâlnirile noastre de familie în aşa fel încât să nu se suprapună peste meciuri şi antrenamente. De dragul armoniei în familie, am lăsată o să facă ce-a vrut, gândindu-mă că mai devreme sau mai târziu se va trezi şi îşi va da seama că Erik nu e jucător de nivelul naţionalei.

Cel mai probabil, cariera de fotbalist a fiului nostru a luat sfârşit acum şi aş vrea să pot retracta toate momentele în care am blestemat faza cu sportul şi modul în care acesta ne-a dominat viaţa de familie. La fel ca Annika, numi doresc nimic mai mult decât să-l văd din nou pe Erik pe un teren de fotbal. Sau măcar pe picioarele lui, sănătos şi puternic.

— Mats, auzi ce spun?

Vocea Annikăi mă readuce în prezent.

— Uită-te la asta, zice ea şi arată spre ecranul computerului. Am găsit un site bun despre leziunile măduvei spinării. Mă gândesc că ar fi potrivit pentru Erik. Poate să sară peste detaliile medicale, dar sunt multe poveşti cu final fericit, poveşti despre oameni care au fost paralizaţi şi şi-au revenit. Trebuie să-l facem să creadă că e posibil. Altfel, nu va funcţiona niciodată.

Oare n-a auzit ce-au spus medicii? N-ar fi corect să-i dăm lui Erik speranţe false. Pentru că, de fapt, situaţia nu pare grozavă. „O foarte mică şansă ca el să poată merge din nou”, a spus chirurgul. Dar nu sunt în stare să mă cert cu ea. Capul stă să-mi explodeze şi nu vreau decât ca Annika să tacă odată. Dar e bine

că măcar se concentrează pe recuperarea lui Erik, şi nu pe accident.

— Da, e o idee bună.

Mă duc la dulap, scot două farfurii adânci şi adaug:

— Când Erik se va simţi în stare.

Iaurtul e încă pe blatul din bucătărie şi, chiar când dau să-l mut de-acolo, simt cum îmi vibrează mobilul în buzunarul de la spate. îl iau în mână şi mi se face instant rău.

— E de la spital?

Annika se apleacă în faţă, dar eu întorc ecranul în cealaltă parte.

— Nu, stai liniştită. E de la serviciu.

18.

ERIK

— Bună, Erik, suntem de la poliţie. Putem intra?

O femeie de vârsta mamei stă în uşă. îmi vine să urlu să mă lase naibii în pace, dar spun că e în regulă şi, în acelaşi timp, mă întreb dacă nu cumva ea era cea care trebuia să vină mai devreme, dar nu a mai apărut. Sau a fost deja aici? Dar mama şi tata, ei au fost aici? Totul e ca prin ceaţă.

Femeia intră, urmată îndeaproape de un bărbat care pare mult mai tânăr. Amândoi poartă uniforme, şi cu toate astea îmi arată legitimaţiile.

— îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi. Am fost chemaţi la o urgenţă.

Numele meu e Vibeke, spune poliţista, apoi se întoarce spre colegul ei. Iar el e Timo.

Ne strângem mâinile, iar palma mea transpirată se lipeşte de-a lor.

— Cum te simţi? întreabă Vibeke.

— Aşa şi-aşa.

— După cum bănuieşti, suntem aici ca să vorbim despre accident, continuă ea. Te simţi în stare să ne povesteşti ce s-a întâmplat?

— Sigur.

Capul îmi bubuie. Oare poţi să leşini când eşti deja întins? îi privesc pe amândoi cum îşi împing scaunele până lângă pat. Timo scoate un dictafon din buzunarul de la geacă.

— Putem să înregistrăm discuţia?

încuviinţez din cap, deşi totul mi se pare ireal.

Joc într-un film şi acum turnăm un episod în care doi poliţişti audiază un tip nevinovat. Eu am rolul principal.

— Te rog să începi cu începutul, spune Vibeke. Cum aţi ajuns în maşină?

— Păi...

închid ochii şi încerc să găsesc o replică bună de deschidere, dar gândurile mi se mişcă cu încetinitorul.

— Nu te grăbi, spune Vibeke. Avem tot timpul din lume.

Am uitat ce m-a întrebat. Deschid ochii.

— Mai vrei apă? mă întreabă Timo.

Se ridică înainte să răspund şi în curând am un pahar cu apă în mână. Iau câteva înghiţituri şi pun paharul înapoi pe masa de lângă pat.

— Maşina, îmi aminteşte poliţista. De ce eraţi în maşină?

— Noi'...

Apa îmi răscoleşte stomacul şi înghit cu greu.

— Băuserăm mult, aşa că... E greu să-mi amintesc... Dar eram la petrecerea aia, la Hampus. Şi ne-a venit ideea să testăm maşina lui taică- său, spun eu, studiind o pată alungită de pe pătura galben-deschis. A fost o tâmpenie. Având în vedere că băuserăm.

— A cui a fost ideea să plecaţi cu maşina? întreabă Timo.

Pata pare să se mişte. Se lărgeşte, apoi se contractă din nou.

— Nu ştiu. Probabil că a amândurora.

— Şi cine era la volan?

îmi ridic privirea şi văd că Vibeke are un ochi verde şi unul maro.

— William.

— Bine.

Tace şi se încruntă.

— Cum aţi făcut rost de chei?

— Ăăă...

Caut printre amintirile înceţoşate ale serii, văd zâmbetul Sanjei, luminile din interiorul cortului de petrecere, Ibbe şi Robin în bucătărie, dozele de bere de pe chiuvetă.

— Cred că cheile erau în contact. Leif, tatăl lui Hampus, tocmai arătase cuiva maşina.

Poliţista încuviinţează din cap.

— Şi apoi? V-aţi urcat în maşină, William a pornit...

— Da, a accelerat destul de tare încă de la început. Am încercat să-l fac să încetinească, dar el... N-a vrut să asculte.

— Până unde aţi mers? întreabă Timo.

— Doar pe-aproape. Hampus locuieşte lângă Lottaparken{22} şi n-am mers decât câteva străzi înainte să piardă controlul.

În salon se aşterne tăcerea. Se aude doar sistemul de ventilaţie care scoate un vâjâit slab.

— Eşti absolut sigur că aşa au decurs lucrurile? întreabă în cele din urmă Vibeke.

— Da.

Vibeke îşi înclină capul într-o parte.

— Nu mai ai nimic de adăugat?

— Nu.

Sau ba da: William, nenorocitul e. Te urăsc.

Dar bineînţeles că nu spun asta.

19.

ANNIKA

Asta e cea mai lungă sâmbătă din viaţa mea. M-am întors la spital şi numi vine să cred că au trecut doar câteva ore de când l-am lăsat pe Erik în pat după operaţie. Maşina e parcată frumos în parcarea cea mai apropiată de Clínica de Ortopedie, dar n-am nici cea mai vagă idee cum a ajuns aici, numi amintesc aproape nimic din drumul de acasă până la spital. Gândurile se cațără unele peste altele, cad şi o iau de la capăt. Va mai putea Erik să meargă? Iar dacă nu – ce se va întâmpla atunci? Şi de ce – *de ce?!* – au plecat cu maşina lui Leit? Ce-o fi fost în mintea lor? S-au gândit vreun moment ce fac?

îmi sprijin capul de tetieră, încercând să mă adun. Nu pot să dau ochii cu fiul meu când sunt în starea asta. Personalul a promis să pregătească pentru noapte un pat în plus în salonul lui Erik. El n-a părut prea entuziasmat când i-am propus asta azi-dimineaţă, iar Mats a considerat că nu e necesar.

— Erik o să doarmă. Şi a spus că se descurcă.

— Sigur că se descurcă, am zis eu. Dar nu putem să-l lăsăm să zacă acolo de unul singur, după toate cele prin care-a trecut. Dacă se trezeşte în mijlocul nopţii, cu vreun atac de panică, şi are nevoie de cineva cu care să vorbească?

Nu-l înţeleg pe soţul meu. Pare să creadă că Erik n-are nevoie de noi şi încearcă să minimalizeze ceea ce s-a întâmplat. Ca şi cum accidentul n-ar fi un dezastru. Ca şi cum starea lui Erik ar fi o chestiune banală. Respinge tot ce sugerez. Oare nu-şi doreşte ca Erik să primească cele mai bune îngrijiri posibile? Oare să fie greşit să încurajezi o persoană care e disperată? Mats e de obicei destul de absent, dar acum e vorba despre ceva complet diferit. Un fel de răceală. Probabil că e în stare de şoc.

Când reuşesc, în sfârşit, să cobor din maşină şi să ies la lumină, trebuie să strâng din ochi în soarele strălucitor al după-amiezii. Pe cealaltă parte a străzii îi văd venind pe jos pe Gittan şi Krister. Se îndreaptă spre trecerea de pietoni, aşa că urc pe trotuar şi le ies în cale.

— Plecaţi acasă?

Gittan încuviinţează din cap.

— William cum se simte? continui eu.

— A suferit o comoţie serioasă şi şi-a rupt câteva coaste,

spune Krister, dar sperăm că nu va avea leziuni permanente.

— A dormit aproape toată ziua, zice Gittan şi îşi ia soţul de braţ. Şi acum a adormit din nou. Dar ăsta e de fapt un lucru bun. După faza acută, odihna e cea mai bună cale de recuperare după o comoţie.

Par obosiţi. Chiar şi faţa de obicei bronzată a lui Gittan a căpătat o nuanţă cenuşie şi se vede că a plâns. Ochii îi sunt umflaţi şi roşii.

— A spus ceva? întreb. Despre accident?

— Bineînţeles că l-am întrebat, răspunde Krister, dar spune că nu-şi aminteşte nimic.

— Se pare că pierderea memoriei e frecventă în cazul acestui tip de traumatism cranian, adaugă Gittan. Din fericire, se pare că i-a dispărut doar memoria evenimentului în sine. L-au testat şi nu are probleme cu memoria de lungă durată.

— Dar Erik cum se simte?

Krister se apleacă în faţă şi îmi pune o mână pe umăr.

— Ce spun doctorii?

îi relatez pe scurt prognosticul chirurgului.

— Deci, totuşi există speranţă că îşi poate reveni încetul cu încetul, spune Gittan, zâmbind.

Ochii îmi lăcrimează şi îmi muşc obrazul. Dar dacă încep să plâng acum, n-o să mă mai pot opri niciodată.

— în ceea ce priveşte aspectul financiar...

Strânsoarea mâinii de pe umărul meu devine mai puternică înainte ca Krister să-mi dea drumul.

— Erik are asigurare bună?

Vreau să urlu că banii nu sunt totul, că pe primul loc trebuie să fie sănătatea lui Erik. Dar, în clipa următoare, îmi dau seama că banii pot fi cruciali în situaţia asta. Mats are dreptate că nu ne-am putea permite singuri îngrijiri de specialitate costisitoare. O compensaţie substanţială ar putea finanţa cel puţin o parte din ele.

— Bineînţeles, spun, amintindu-mi de o conversaţie pe care am avut-o cu mulţi ani în urmă.

în timpul unei cine la familia Nihizen, s-a pus problema

asigurărilor pentru copii. Nici eu, nici Mats nu avuseserăm asigurări în copilărie şi amândoi am considerat că este un cost inutil. Krister ne-a ţinut atunci o prelegere lungă a cărei consecinţă a fost că am plecat acasă şi am comparat ofertele de la diferite companii de asigurări.

Mă uit la Krister, care acum e ceva mai puţin asertiv, şi adaug:

— Mulţumită ţie.

Familia Nihizen stă bine cu banii, iar lui Krister i-a plăcut întotdeauna să ofere sfaturi financiare. Vreau să cred că o face din consideraţie, dar uneori am impresia că vorbeşte despre bani doar pentru a se simţi superior. Sfaturile bune ale lui Krister se referă uneori la asigurări, dar de cele mai multe ori recomandă fonduri de investiţii despre care află de la prietenii pe care-i are în mediul financiar. Problema e că noi n-avem bani de investit. De-abia ne-am putut permite să ne cumpărăm o maşină nouă de spălat vase când cea veche s-a stricat, cu o săptămână înainte de petrecerea de absolvire a lui Erik.

— Vorbim mai târziu, Annika, spune Gittan. Te rog să-i transmiţi lui Erik cele mai bune urări din partea noastră. Şi William îl salută. Cu puţin noroc, va fi externat în câteva zile. Poate chiar mâine.

— Asta e grozav, zic eu şi încerc să-mi întind gura într-un zâmbet. E minunat.

Ne îmbrăţişăm şi ne despărţim. *Asta* e *grozav.* Cuvintele persistă ca un ecou fals. Ştiu că e de preferat să avem un rănit grav şi un rănit uşor decât doi răniţi grav. Doar că mi se pare teribil de nedrept că Erik este cel care trebuie să rămână în spital.

îmi vine în minte şi prima echipă, şi meciul de mâine, la care Erik n-a fost convocat. Ei bine, acum nici William nu va fi prezent şi nu pot spune că-mi pare rău pentru el. Ca să fiu sinceră, chiar mă bucur un pic de asta.

Azi mai devreme, din taxiul care mă ducea acasă, i-am trimis un SMS antrenorului lui Erik.

Bună, Mattias, îmi pare rău că te anunţ cu întârziere. Erik nu

poate fi prezent la meciul de azi. A avut un accident. îţi dăm de ştire când aflăm mai multe detalii. /Annika Brandt

Mi-a fost imposibil să-i scriu antrenorului că fiul meu a jucat probabil ultimul său meci de fotbal. Degetele mele nu au putut să scrie cuvintele astea.

20.

EMILY

— Cum se simţea?

Cissi rupe o bucată de pizza şi aruncă ce a mai rămas în cutia de carton.

— Adică, era trist sau... ?

— înfiorător, zic eu. Era înfiorător.

Pentru că ăsta e adevărul. Ochii lui Erik erau goi şi fără viaţă. Era ca şi cum cineva i-ar fi supt sufletul şi ar fi lăsat o cochilie goală în pat.

— Cum adică?

Cissi îşi şterge mâinile pe iarbă şi îmi dau seama că nu-i pot explica. Pur şi simplu n-ar înţelege.

— Of, a fost atât de bizar să-l văd pe un pat de spital. Şi nu se ştie dacă va mai putea merge vreodată.

Ne-am trimis mesaje în timpul zilei, dar simt nevoia să mă repet. Trebuie să rostesc ultima propoziţie cu voce tare ca să conştientizez că accidentul e real, că nu l-am visat sau inventat.

Videdalsparken[23] e neobişnuit de gol. Ne-am dat jos jachetele de blugi şi stăm pe ele cu cutia de pizza între noi. Cărămizile galbene ale şcolii sunt vizibile în spatele copacilor. Joi terminăm clasa a noua. Plănuisem să port aceeaşi rochie de la absolvirea lui Erik, dar acum nici măcar nu ştiu dacă voi fi acolo. Cum să pot sărbători când fratele meu mai mare zace în spital? Când Erik a terminat clasa a noua, am luat cina în oraş cu bunica şi mătuşa tatei, Ulla. Dar asta nu se va întâmpla şi acum.

— Doamne, ce groaznic!

Cissi ia o gură mare de Coca-Cola, înghite de două ori şi se uită la mine.

— Pur şi simplu nu reuşesc să interiorizez chestia asta. O viaţă întreagă într-un scaun cu rotile. La naiba, cum trebuie să regrete amândoi ieşirea aia cu maşina!

Cum ar fi dacă am putea derula totul şi să o luăm de la capăt? Aş face orice să-l văd pe Erik dansând şi jucând fotbal din nou. De îndată ce închid ochii, pe retină îmi apare Erik cel înfiorător. Tipul cu faţa palidă şi ochii goi. Sunetul aparatelor de lângă pat îmi răsună încă în urechi.

Cissi pune cutia de suc jos în iarbă.

— Dar de ce or fi plecat cu maşina?

îşi trage sufletul, apoi continuă:

— La naiba, Emily. Şi dacă ajung la închisoare?

Abia acum şi-a dat seama? Gândul că Erik ar putea face puşcărie mi-a dat târcoale de când eram la spital.

Mobilul îmi vibrează în buzunar, dar nici măcar nu mă pot uita la el.

Mesajele au curs toată ziua. De fapt, au început deja din timpul nopţii, dar atunci nu m-am uitat. O mulţime de necunoscuţi au pus întrebări nebuneşti despre accident. Cum mi-or fi aflat numărul de telefon?

Mă las pe spate şi mă întind. Firele de iarbă îmi gâdilă pielea goală de pe braţe. Un nor lânos apare pe cer, alunecând deasupra bazei sportive şi trecând pe lângă casele de pe cealaltă parte a drumului. După o vreme, îmi dau seama că Cissi tace de prea mult timp şi mă întorc spre ea. A rămas în aceeaşi poziţie. îndepărtează câteva firimituri invizibile de pe blugi. îşi ridică privirea, pare să facă o mişcare, apoi spune:

— I-am văzut.

Mă ridic în fund.

— Ce-ai văzut?

— I-am văzut plecând cu maşina.

Cissi îmi evită privirea.

— Pe Erik şi pe William.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

— Îţi spun acum.

— Dar azi-dimineaţă! Puteai să spui ceva atunci, când am vorbit cu tata. Sau... Dacă i-ai văzut plecând, ai fi putut să-i opreşti, să-i împiedici să...

— Noi două am ieşit pe uşă chiar când ei plecau, mă întrerupe ea. Nu m-am gândit atunci că băuseră sau mai ştiu eu ce. Iar azi-dimineaţă, erai complet distrusă, abia dacă se putea vorbi cu tine.

— Ai văzut cine era la volan?

încerc să mă prefac că nu e mare lucru, dar inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— Păi...

în cele din urmă se uită la mine.

— *Cred* că William. Dar era întuneric. Şi tu erai atârnată de mine.

Simt o uşurare în tot corpul, precum un val cald.

— Dacă William era la volan...

îndoi capacul peste resturile de pizza.

— Asta trebuie să însemne că Erik nu va fi inculpat?

— Aşa cred, spune cea mai bună prietenă a mea, părând că deliberează cu ea însăşi. Să nu te superi, continuă ea, rugătoare. Dar m-am întors la petrecere mai târziu.

— Ce? De ce?

— După mobil, zice Cissi şi dă din braţe. Nu puteam să-l las la Hampus acasă. în caz că m-ar fi sunat mama.

— Aşadar, m-ai lăsat pe jos în baie, aşa, pur şi simplu?

— Linişteşte-te!

Cea mai bună prietenă a mea se ridică în picioare, îşi ia geaca şi o scutură de iarbă.

— Dacă n-ai fi fost bine, nu te-aş fi lăsat singură. M-am grăbit cât am putut de repede. Petrecerea se terminase şi n-am văzut picior de om, dar uşa era deschisă, aşa că m-am strecurat înăuntru. Şi-acum trebuie să-ţi povestesc...

Se aşază din nou, nepărând să-i mai pese că-şi murdăreşte blugii albi.

— S-a întâmplat ceva *complet* nebunesc, spune ea şi îşi coboară vocea. Deci, am intrat repede la Hampus, mi-am luat mobilul şi m-am întors. Dar apoi, în drum spre casă, l-am întâlnit pe tatăl lui William. *Alerga* cu căţeluşul ăla negru al lor... Cum îl cheamă?

— Lucifer, zic eu. Alerga? Dar era miezul nopţii.

Cissi încuviinţează din cap.

— Lucifer s-a apropiat de mine şi l-am scărpinat după urechi. Ştii, aşa cum se scarpină câinii. Dar Krister era tare nervos. A tras de lesă şi a ţipat la câine. N-am priceput de ce, câinele voia doar să mă salute. Şi apoi...

Cissi face o pauză ca să-şi tragă sufletul.

— Apoi, când m-am întors acasă, am descoperit că mâna îmi era lipicioasă şi greţoasă.

— Bale de câine? întreb eu.

— Nu, răspunde Cissi, clătinând puternic din cap. Era sânge.

21.

ANNIKA

Mă uit la cerul întunecat prin fereastra spitalului şi mă hotărăsc să nu mai pun niciodată piciorul într-o biserică, dacă asta e răsplata pe care am primit-o deşi am încercat să fiu o persoană bună.

Toată viaţa am încercat să fiu bună. O fiică bună, o prietenă bună, o studentă bună, o soţie bună, o mamă bună şi o colegă loială. Mi-am plătit facturile la timp, am reciclat fiecare sticlă goală şi am participat la toate şedinţele nenorocite cu părinţii. Dar ce rost are să încerci să fii o persoană bună dacă nu eşti răsplătit?

Telefonul e pe pervazul ferestrei şi ecranul se luminează. îl iau în mână.

Mi-a răspuns Mattias, antrenorul lui Erik.

Nicio problemă. Salută-l pe Erik. /M

O persoană din afară nu şi-ar da probabil seama că acest mesaj e un semn de compasiune profundă. După ani întregi de comunicare cu managerii şi antrenorii echipelor, ştiu că aceştia scriu în general SMS-uri foarte scurte. Poate părea că sunt supăraţi, dar, de fapt, nu e vorba despre asta. Pur şi simplu n-au timp. De ce să pierzi vremea cu propoziţii lungi când poţi folosi doar câteva cuvinte?

Cu toate astea, aceleaşi persoane n-au de obicei nicio problemă să-şi dea drumul la gură în timpul meciurilor, mai ales când sunt nemulţumiţi de protejaţii lor. Când Erik era mic, ţineam des legătura cu antrenorii lui. De cele mai multe ori, încercam să le explic că n-ar fi rău să încurajeze un copil de zece ani dacă voiau ca el să se simtă bine în echipă. De principiu, erau de acord cu mine, şi, cu toate astea, la meciul următor stăteau pe margine şi înjurau.

Eu n-am crescut într-un mediu fotbalistic şi la început am fost şocată de jargonul dur. în ce alt context e în regulă ca adulţii să umilească şi să ţipe la copiii care dau tot ce au mai bun din ei?

Era evident că Erik şi mulţi dintre coechipierii săi se simţeau uneori prost când auzeau aşa cuvinte dure. Mai ales când erau mici. Dar părinţii care jucaseră şi ei fotbal în tinereţe erau complet indiferenţi şi curând mi- am dat seama că va fi imposibil să schimb de una singură o întreagă cultură sportivă. Trebuia doar să accept situaţia, atât timp cât nu existau abuzuri flagrante.

Mesajul lui Mattias mă lasă tară suflare. Să fie cuvintele astea şase rezultatul final a treisprezece ani de muncă? Să fie ăsta bilanţul după toate eforturile mele?

Retractez rapid ultimul gând – doar nu *eu* am făcut efortul, ci Erik. Fiul meu a alergat mii de kilometri pe câmpuri noroioase. A exersat lovituri libere, fente şi apărare. A înfruntat lapoviţă, vânt puternic şi abuzuri. Erik a alergat după o minge pe Husiegârds IP[24] timp de două treimi din viaţă, uneori chiar şi

cinci zile pe săptămână. Eforturile *mele* au implicat condusul maşinii pe distanţe de mii de kilometri, în principal pe drumurile din Skåne. Am spălat şosete şi m-am asigurat că nu merge flămând la antrenamente sau la meciuri. Asta-i tot.

Atunci de ce-oi fi având un sentiment de totală lipsă de sens?

22.

MATS

Toate luminile sunt stinse. Stau lângă fereastra din bucătărie de unde pot vedea afară, dar unde, în acelaşi timp, sunt invizibil pentru oricine s-ar afla în trecere în ciuda orei târzii. O ploaie torenţială s-a abătut peste Malmö. Tufa de liliac cea mai apropiată de casă se lasă tot mai mult cu fiecare picătură care îi loveşte frunzele. De la etaj nu se aude niciun sunet. Sper că Emily doarme, dar nu se ştie niciodată. Poate că se uită la un film sau stă pe telefon. Un reflux acid îmi arde gâtul şi îmi dau seama că mi-a revenit vechiul ulcer.

Bălţile strălucesc când o lumină alb-gălbuie ajunge pe trotuar. Mă grăbesc să ies pe hol, îmi iau geaca neagră de vânt şi îmi pun rucsacul pe umăr. Poate că aşa se simte un soldat care pleacă la război. Când te cheamă datoria şi, în acelaşi timp, vrei să te ascunzi şi să nu ieşi până nu se termină totul.

Mâna dreaptă îmi aterizează pe clanţa uşii, dar rămâne pe loc, moale ca o cârpă. Resimt o rezistenţă puternică, aproape fizică. Nu pot apăsa clanţa în jos. Nu e posibil. Dacă ies acum pe uşă, nu mai există cale de întoarcere, nu mai există nicio scuză.

Doar că undeva, în adâncul sufletului, ştiu că asta e ultima mea şansă să pot încerca să îndrept situaţia. Să rămân pe loc nu e o opţiune.

Ploaia se izbeşte de dalele de ciment ale aleii, iar eu alerg adus de umeri spre maşină. Chipul din spatele parbrizului e neclar şi de nedesluşit. Deschid portiera din dreapta, îmi arunc

rucsacul pe bancheta din spate şi mă las pe scaun. în ciuda faptului că sunt precaut, uşa se închide cu o bubuitură care răsună în cartierul liniştit. Ochii vecinilor pot fi cel mai rău duşman.

— Totul sub control?

Krister aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi întoarce rapid la 180 de grade.

— Annika doarme?

— E cu Erik, spun eu. La spital.

— Of, la naiba!

îndreaptă maşina şi observ o jachetă nouă verde-măslinie, care evocă vânătoare de fazani şi un conac cu două aripi.

— Ce sincronizare perfectă, nu?

— Poate.

Trecem pe lângă garduri vii bine tunse, în spatele cărora se întrezăresc vile întunecate. Simt deodată că-i invidiez pe toţi bărbaţii care dorm în acest moment în casele respective. Poate că au slujbe plictisitoare. Sau soţii plictisitoare. Dar niciunul dintre ei nu se află în aceeaşi situaţie nenorocită în care eu m-am băgat de unul singur. Niciunul dintre ei.

— Cum adică poate?

Vocea lui Krister mă trezeşte din gânduri.

— E bine că nu e acasă. Altfel cum ai fi putut explica ieşirea asta?

Se aude un ticăit când semnalizează schimbarea direcţiei la stânga şi ieşim pe Amiralsgatan.

— Dar tu cum ai explicat ieşirea *tal* întreb şi mă uit la el. Gittan nu e acasă?

— Ei!

Măreşte viteza ştergătoarelor care biciuiesc frenetic parbrizul, înainte şi înapoi.

— Ia nişte medicamente care îi provoacă somnolenţă şi doarme buştean în prima jumătate a nopţii.

— Eşti sigur?

Krister râde.

— Sută la sută. Doar dorm în aceeaşi cameră cu Gittan

de aproape treizeci de ani.

Am ajuns. Mă apasă o greutate pe piept şi mi se taie respiraţia. Oare Krister ar suna la 112 dacă aş face infarct? Probabil că nu. încetineşte şi iese cu maşina pe zona îngustă de iarbă dintre şosea şi pista de biciclete. Câteodată aici sunt maşini parcate. Părinţii leneşi ai căror copii fotbalişti au ghinionul de a se antrena pe terenurile improvizate folosesc peticul de iarbă pe post de parcare. Mai vine şi poliţia uneori pe-aici, ca să antreneze câinii, în timpul zilei, bineînţeles. Şi dacă vreun conducător de câini a parcat azi aici înseamnă că am avut ghinion maxim.

Mă uit pe geam. Cerul încărcat de ploaie face ca noaptea de vară să fie neobişnuit de întunecată. Trei porţi de fotbal sunt împrăştiate în centrul terenului, semănând cu scheletele unor animale preistorice dispărute.

— Ce voiam să spun...

Mă uit la Krister.

— Nu ştiu dacă e o idee bună ca Annika să doarmă în salon cu Erik. Dacă halucinează, dacă începe să vorbească în somn? Ştii doar că ia o groază de medicamente puternice.

Krister se întoarce spre mine.

— Am vorbit cu Erik. Sunt destul de sigur că-şi poate ţine gura.

NUNTA

23.

ERIK

Maşina înaintează de-a lungul unor drumuri înguste şi sinuoase, care ne poartă printre câmpii şi păşuni întinse pentru cai. Avem o panoramă generoasă a Oresund-ului. în mijlocul albastrului nesfârşit, Ven[25] apare ca un semn de exclamare verde.

Am fost odată cu familia la Ven, când eram mic. Am luat

vaporul din Landskrona şi am închiriat biciclete galbene pe dealul de deasupra portului. Nu-mi amintesc prea multe din acea excursie, dar îmi amintesc cât de mândru eram că pedalez pe propria bicicletă. Emily era prea mică şi a trebuit să meargă într-un scaun pentru copii pe bicicleta tatei.

— Ce frumos e aici, spune Nike, întorcându-se să se uite la o fermă înconjurată de pomi fructiferi noduroşi. Nu credeam că partea asta din Skâne are atâtea de oferit.

Nu pot să răspund, încă mă chinui să trag suficient aer în plămâni. Şi cu cât ne apropiem mai mult de castel, cu atât mai greu devine.

— Eşti agitat, spune ea.

Mă uit la drum, dar încă simt cum Nike mă scrutează, încercând să-mi interpreteze expresiile faciale şi mişcările. Se pricepe la asta, după atâţia ani alături de mine.

Aş vrea să spun ceva – de exemplu, aş vrea să-i demontez afirmaţia. Dar, în momentul ăsta, tot ce pot face e să respir şi să încerc să menţin maşina pe drum. Sângele îmi clocoteşte în cap.

Pe stânga apare un indicator. Frânez prea brusc şi maşina se înclină. Nike tace, dar îi pot auzi gândurile. Se întreabă de ce nu-i răspund. Se întreabă de ce conduc atât de prost. îşi caută în memorie lucruri pe care i le- am povestit despre familia şi prietenii mei, detalii care i-ar putea da indicii despre comportamentul meu.

în timp ce înaintăm pe alee, simt că mă îndrept spre propria-mi moarte.

Nu este pentru prima dată. în urmă cu opt ani, am trăit exact acelaşi lucru. Atunci a fost cât pe ce. Dar am supravieţuit. Dacă trăiesc o viaţă demnă e o cu totul altă întrebare. De multe ori mi-am dorit să fi murit în noaptea aia.

Aleea se micşorează, iar crengile copacilor se întind spre centru ca nişte gheare lungi şi ofilite care prind aerul. Accelerez. Nike ţine strâns mânerul uşii.

Când maşina e în sfârşit parcată, îmi las capul pe spate şi închid ochii.

— Vrei să-mi povesteşti?

Clatin din cap. Pentru că nu pot să-i povestesc. Tot ce pot face e să încerc să trec cu bine prin ce va urma. Din oareşicare motiv, îmi vine în minte o carte de autoajutorare pe care mama mi-a dăruit-o de Crăciun, la câţiva ani după accident: *Alege bucuria.* Autorul spunea că fiecare om poate alege între a fi o victimă sau a prelua controlul asupra propriei vieţi. Ce glumă!

Când deschid ochii, câteva minute mai târziu, văd o femeie îmbrăcată de gală traversând parcarea. Trage după ea ceva voluminos.

— Ups.

Nike observă acelaşi lucru.

— O harpă! exclamă ea, arătând spre femeie. îţi dai seama cât trebuie să coste să angajezi o harpistă? Oare câte harpiste or fi în Suedia?

Cum nu primeşte niciun răspuns, Nike se întoarce din nou spre mine.

— Haide, Erik. Vorbeşte cu mine, spune ea, încruntându-se îngrijorată. Te porţi foarte ciudat de când am făcut plinul. S-a întâmplat ceva?

Iau cutia de Ramlosa din suportul de pahare şi o întorc cu fundul în sus, lăsând ultimele picături stătute să îmi ude limba, în timp ce creierul meu caută un răspuns care ar putea suna credibil pentru urechile lui Nike. Dar nu există răspunsuri credibile, iar eu urăsc să mint.

— Aş.

Pun cutia la loc şi forţez un zâmbet.

— Nimic deosebit. Cred că sunt doar puţin afectat de însemnătatea evenimentului.

— Chiar vrei să te cred? pufneşte ea. La început nici măcar nu voiai să vii. Tot spuneai cât de mult îl urăşti pe William şi cât de proastă e Emily că s-a lăsat sedusă de un asemenea idiot.

— N-ai decât să crezi ce vrei, spun eu, dar William *este* un idiot. însă asta nu înseamnă că nu pot fi puţin sentimental. Sora mea mai mică se căsătoreşte, pentru numele lui Dumnezeu.

Nike schimbă subiectul.

— Ai fost în aceeaşi clasă cu William?

îşi desface centura de siguranţă, dar nu face nicio tentativă să iasă din maşină.

încuviinţez din cap.

— Da, am fost colegi de generală.

— Şi dintotdeauna ţi-a displăcut?

Mă gândesc o clipă.

— Nu, spun eu, nu dintotdeauna.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit, zic eu şi gesticulez. Ne-am îndepărtat.

24.

EMILY

— Sunt *atât* de fericită pentru voi, spune Amanda, căutând să-mi întâlnească privirea în oglinda retrovizoare. Şi ce grozav pentru Milo. Peste câţiva ani, micuţii noştri se vor putea juca împreună.

Conduce prea repede, aşa cum face de obicei. Slăbiciunea Amandei sunt maşinile sport, aşa că e destul de neobişnuit să o văd la volanul unui combi în care să aibă loc şi căruciorul.

— Aşa m-am gândit şi eu.

îmi trec degetele peste ţesătura albă de mătase, netezind o încreţitură a rochiei.

— Că a sosit vremea să-i găsim un prieten.

Mă simt ciudat să vorbesc cu voce tare despre micul embrion din pântecul meu. Copilul meu. Copilul nostru.

Eram singură acasă, în baie, când pe testul de sarcină au apărut ambele linii. Era dimineaţa devreme, dar William plecase deja la birou. Primul meu impuls a fost să-l sun şi să-i dau vestea în gura mare. Dar apoi m-am oprit, gândindu-mă că un astfel de mesaj trebuie transmis personal. Şi atunci mi-a venit

ideea să-i fac o surpriză chiar la nuntă. Am comandat şampanie fără alcool şi trandafiri roşii pentru apartamentul nostru şi am cerut să fie aduse după miezul nopţii, ca nu cumva să se topească gheaţa din frapieră. De-abia aştept.

Cred că William nu bănuieşte nimic. Până acum m-am simţit bine, dar se pare că de-acum încolo, după primele şase săptămâni, încep de obicei greţurile. Cel puţin conform informaţiilor de pe internet.

Amanda iese de pe autostrada E6. Ne apropiem. Chiar vreau să remarc asta cu voce tare şi mă întorc spre Cissi, dar îmi înghit cuvintele. E neobişnuit de tăcută de când am ieşit din Malmö şi îi pot ghici gândurile. Cissi a rămas singură de curând şi, chiar dacă fostul ei prieten era un tăntălău, ştiu că ea chiar fusese îndrăgostită de el. Sunt sigură că se bucură pentru mine, dar bineînţeles că o distruge faptul că trebuie să o ia iarăşi de la zero. Şi mai ştiu şi că nu trebuie să-i reamintesc că e tânără şi că are tot timpul din lume. Când ai fost părăsit de curând, nu vrei să auzi asta.

— Diseară avem nişte invitaţi burlaci, spun eu şi o bat pe umăr pe Cissi. Vărul cel mic al lui William e o partidă bună.

Zâmbeşte, dar pare cu mintea altundeva.

Se spune că, dacă ai ghinion în dragoste, câştigi la jocurile de noroc – adică faci bani buni. Asta i se potriveşte perfect lui Cissi. Salonul ei merge ca pe roate, dar n-a avut la fel de mult succes la bărbaţi. Câteodată, arareori, fericirea mea pare nemeritată. Cissi a muncit din greu pentru a-şi împlini visul de a avea propria afacere. în ceea ce mă priveşte, cu excepţia faptului că am ştiut întotdeauna că vreau să am o educaţie solidă, n-am avut visuri mari când vine vorba despre carieră. Cu toate astea, iată-mă azi aici, având tot ce mi-aş putea dori pe lume. Mulţumită lui William.

Amanda o ia la stânga şi continuă pe sub copacii de pe aleea umbroasă.

— Te duc până la uşă, spune ea. Dup-aia venim şi noi.

Parcarea e aproape plină. Respir uşurată când văd Mercedesul lui Ibbe – dacă Ibbe e aici, şi William e aici. Toyota

tatei e lângă jeepul lui Krister şi al lui Gittan, dar nu văd maşina mamei.

Să nu fi ajuns încă?

Mă uit în jur. Nu, chiar nu văd niciun Renault micuţ şi argintiu printre celelalte maşini. Mă încearcă un junghi de dezamăgire. Oare a uitat data? S- a întâmplat ceva? Sau a schimbat maşina? Ultima variantă pare de neconceput. Mama e zgârcită. Şi neinteresată de maşini. N-ar cumpăra niciodată una nouă dacă cea veche încă merge.

îmi scot mobilul din geantă şi văd imediat că n-am primit niciun semn de la ea. Inima mi se prăbuşeşte ca un pietroi. N-ar fi trebuit să o invit defel. Chestia asta e atât de tipică pentru Annika Brandt. Se retrage în ultimul moment fără să spună nimic. Atât de laşă. Cumplit de laşă.

Dacă Erik era cel care se căsătorea azi, sunt sută la sută sigură că mama ar fi fost aici cu câteva ore înainte. Şi-ar fi dat sufletul ca totul să fie perfect.

O lacrimă îmi apare în colţul ochiului şi îmi întorc repede capul în altă parte, prefacându-mă că admir castelul. E chiar frumos. Peretele frontonului dinspre intrare e pe jumătate acoperit de iederă, care şerpuieşte de-a lungul ferestrelor magnifice cu muluri şi printre coloanele de pe balustrada balconului. în dreapta porţii de stejar, pe latura lungă a clădirii, se află un ghiveci enorm. E plin de flori albe care se revarsă în cascadă peste margini. Detaliile de cupru învechit de vreme de pe acoperiş strălucesc în soare.

îmi şterg lacrima enervantă şi mă hotărăsc s-o ignor pe mama. Nu merită să mă îngrijorez pentru ea. Azi am de gând să mă bucur şi să mă distrez.

— *Voilà, mademoiselle*{26} ! spune Amanda şi încetineşte. Grăbeşte-te acum.

Cissi se întoarce spre mine, îmi ia mâna şi o strânge tare.

— Iartă-mă, zice ea şi îmi aruncă un zâmbet. Mi-a fugit gândul la ticălos. Dar, la naiba, n-am de gând să-l las să-mi strice ziua. Acum dragostea este în prim-plan.

Rochia foşneşte când cobor din maşină şi nu mi-e uşor să o

ţin toată adunată. M-aş fi putut întâlni cu domnişoarele de onoare la castel, dar a fost ideea mea să ne vedem la noi acasă. Am vrut să petrec timp cu ele într- un mod confortabil şi familiar. Şi aşa am şi făcut.

Mă îndrept de spate şi îmi dau seama în acelaşi timp că nu sunt singură în curte. Undeva, sub copacii de pe partea cealaltă, socrul meu conversează cu fratele meu mai mare. O priveliţte neaşteptată. Din câte ştiu, Erik, la fel ca mama, a rupt orice legătură cu familia Nihizén din cauza accidentului. Dar iată-i povestind acum. Poate că e un semn bun? Limbajul trupului nu dezvăluie nimic. Krister gesticulează, dar lucrul ăsta nu e neobişnuit, întotdeauna arată aşa când este animat de ceva. Ar putea la fel de bine să discute despre arhitectura castelului sau să plănuiască o crimă.

Chicotesc la gândul din urmă, îi strig şi le fac cu mâna, chiar dacă mireasa n-ar trebui să se lase văzută înainte de nuntă. Dar ce mai contează?

MATS

25

Admir oamenii care îşi pot întreţine cu adevărat gazonul. Cei care chiar reuşesc să aibă gazon tară buruieni şi tară muşchi, doar cu iarbă. Oricine se pricepe cât de cât ştie că, pentru a ajunge la un nivel acceptabil, e nevoie de muncă enormă şi de îngrăşăminte care costă o avere. Grădinarul de aici, de la castel, primeşte nota zece.

Gazonul coboară uşor spre marea care străluceşte în soarele după- amiezii. Scaunele sunt distribuite pe iarbă în aşa fel încât nimeni să nu rateze priveliştea. Mama şi mătuşa Ulla s-au aşezat deja lângă sora mea, de o parte şi de alta a culoarului central. La capătul lui, se află o boltă mare, acoperită cu frunze verzi şi trandafiri în diferite nuanţe de roz. Este cât se poate de drăguţ.

— Haide, mă împinge Isobel spre lumea adunată în faţa scaunelor. Trebuie să salutăm invitaţii.

— Vrei să zici că trebuie să dăm mâna cu o sută cincizeci de oameni?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunde ea, zâmbind. Dar măcar cu câţiva dintre ei?

Deja după câţiva paşi simt transpiraţia pe frunte, şi asta nu e doar din cauza căldurii. în faţa noastră se află prietenii lui Emily şi William – bine făcuţi, uşor bronzaţi, cu păr strălucitor. Cum se face că sunt toţi atât de chipeşi? îmi amintesc de păpuşile Bărbie cu care îi plăcea lui Emily să se joace când era mică.

— De când nu ne-am mai văzut!

Cineva mă loveşte puternic pe spate şi mă întorc.

— Hampus?

Tânărul încuviinţează din cap.

— Mă bucur să te văd, Mats. Ce mai faci?

Caut ceva ostil în ochii lui sau o urmă de ironie în voce, dar pare sincer fericit. Asta mă surprinde. De fapt, nu ştiu la ce mă aşteptam. Prietenii şi cunoscuţii n-au mai dat niciun semn de viaţă la puţin timp după accident. La asta au contribuit decisiv

atât comportamentul Annikăi, cât şi divorţul.

A fost trist să văd cum mi s-a micşorat cercul de cunoştinţe, dar, având

în vedere circumstanţele, probabil că aşa a fost mai bine. La scurt timp după aceea, am fost acceptat în grupul de prieteni al lui Isobel. Ne-am întâlnit după dezastru şi ei nu ştiau – încă nu ştiu – cine eram înainte. Nici Isobel nu ştie.

— Toate bune, mint eu. Soarele străluceşte, n-am niciun motiv să mă plâng.

— El e Benjamin.

Hampus se întoarce spre un bărbat care pare de vârsta lui.

— Prietenul meu, adaugă el.

— Mats, spun eu, întinzând mâna. Sunt tatăl miresei. Iar ea este Isobel, partenera mea.

— încântat de cunoştinţă.

Benjamin afişează un zâmbet sclipitor şi face semn cu capul înspre castel.

— Ce loc frumos! Minunat!

Cineva îi distrage atenţia şi Isobel mă conduce mai departe. Mă uit peste mulţime şi încerc să localizez un scaun cu rotile printre toţi bărbaţii îmbrăcaţi în fracuri.

— L-ai văzut pe Erik de când am ajuns?

— Nu, răspunde Isobel şi se uită în jur. Tocmai mă gândeam la el. Cu siguranţă ar fi trebuit să ajungă până acum.

— Sigur apare, spun eu şi în acelaşi timp simt un pumn greu aterizându- mi pe umăr.

— Mats!

Krister se apleacă în faţă şi îmi dau seama că n-am mai fost atât de aproape de el de o grămadă de ani. în puţinele ocazii în care Emily a vrut să fim în aceeaşi încăpere, am avut grijă să păstrez o distanţă de siguranţă faţă de el.

— Vino puţin cu mine aici.

Are un ton de gardian posomorât, dar îi zâmbeşte larg lui Isobel.

— îl împrumut pentru un minut. E în regulă, nu-i aşa?

Ea nu protestează şi eu îl urmez. Ca o marionetă, care se mişcă tară voia
ei.

— Totul în regulă?

Krister se uită în jur, asigurându-se parcă de faptul că nu suntem urmăriţi. Nu aşteaptă un răspuns, ci continuă:

— Auzi, am vorbit mai devreme cu Erik şi pare foarte labil. Presupun că vei fi cu ochii pe el în seara asta. Doar nu vrem să facă vreo scenă, nu-i aşa?

26.

ANNIKA

O mică orchestră îşi ocupă locul chiar în spatele bolţii cu trandafiri. Judecând după instrumente, e o orchestră de coarde, completată de o harpistă. Dumnezeule! Nu m-aş mira dacă Emily ar fi comandat nişte îngeraşi care să coboare din ceruri exact când încep primele acorduri.

Căldura e insuportabilă şi mă uit în jur, chiar aş fi avut nevoie să beau ceva acum. Aş vrea şi să mă aşez. Sunt terminată după călătoria cu maşina.

Eram deja în întârziere când Mats a ajuns la mine, şi chiar când să plecăm, i-a sunat telefonul. în loc să-l pună pe difuzor, ca să putem pleca, a ieşit din maşină şi a vorbit o veşnicie. Era cât pe ce s-o iau razna. Ce poate fi mai important decât să ajungem la timp la nunta propriei noastre fiice?

Mats a fost, ca de obicei, morocănos şi antipatic. Pare să creadă că mi- am sabotat maşina intenţionat. Sau că mint. Dar de ce aş merge de bunăvoie cu fostul meu soţ şi cu noua femeie din viaţa lui în aceeaşi maşină? Aş prefera să nu-i văd deloc.

Mă roade stomacul. Sper ca ceremonia să înceapă la timp, ca să nu fim nevoiţi să stăm de pomană şi să facem conversaţii de complezenţă. E adevărat că nimeni nu vorbeşte cu mine, dar parcă e şi mai rău dacă stau aici de una singură. încerc să-mi amintesc să ţin colţurile gurii ridicate. Mi s-a spus că arăt supărată când nu zâmbesc.

Hampus Olsson, unul dintre băieţii din vechea gaşcă a lui Erik, întreţine o discuţie un pic mai încolo.

Este finanţist şi investitor, locuieşte în Stockholm şi, la fel ca

William, a devenit un fel de celebritate în lumea afacerilor. Ori de câte ori se vorbeşte despre nou-veniţii în lumea afacerilor, la televizor apare Hampus sau William.

Lângă el se află prietenul lui, Benjamin Al Hadid. Hampus are un cont public de Instagram, aşa că practic am putut să urmăresc idila lor în timp real. De la distanţă, bineînţeles. Nu mi-ar trece niciodată prin cap să dau like la ceva. Am descărcat aplicaţia doar pentru a fi la curent cu noutăţile, dar eu nu postez niciodată nimic. Viaţa mea nu se potriveşte acolo.

Sub terasa castelului, Robin şi Sanja Landin pozează pentru o femeie fotograf înarmată cu ditamai aparatul. Robin a fost singurul din gaşca lui Erik care a continuat să joace fotbal. A avansat dintr-o ligă într-alta şi a ajuns să joace câteva meciuri chiar şi la echipa naţională de tineret. Acum conduce o companie de evenimente la Malmö, împreună cu soţia sa.

Având în vedere lista de invitaţi plină de celebrităţi, oricine poate înţelege de ce Annika Brandt nu are voie să doarmă în castel. E, de asemenea, evident că William a păstrat legătura cu cei care au avansat câteva trepte în viaţă şi au atins un anumit statut. Faptul că eu şi alţi câţiva muritori de rând ne aflăm aici se datorează pur şi simplu legăturilor de familie. Şi iată-l pe unul dintre ei care se află aici din milă.

— Bună, mamă.

Erik înaintează încet pe aleea de pietriş. E puţin cam palid în jurul nasului, dar foarte chipeş în frac. în spatele lui se află o tânără supraponderală, cu părul negru şi piercinguri, purtând o rochie mov-închis. Arată de parcă ar fi în drum spre Festivalul Roskilde[{27}].

Mă îndrept grăbită spre Erik, mă aplec şi îl îmbrăţişez. E dificil – dar nu din cauza scaunului cu rotile. Când îmi îmbrăţişez fiul, parcă aş îmbrăţişa un buştean.

— în sfârşit. Aproape că mi-am făcut griji că nu vei ajunge la timp. Aţi călătorit bine?

Mă întorc spre femeia cu părul negru şi adaug:

— Sunt Annika, mama lui Erik. Tu eşti Nike, nu-i aşa?

— Exact.

Zâmbeşte şi îmi întinde o mână tatuată.

— Mă bucur că în sfârşit ne cunoaştem.

Robin si Sania se apropie de noi.

— Salut!

Robin întinde mâna dreaptă pentru a da palma cu el, gest la care Erik răspunde după o oarecare ezitare.

— Nu ne-am văzut de-atâta timp, continuă Robin cu entuziasm. La dracu', ce păcat că am pierdut legătura aşa.

începe un interogatoriu în toată regula. Erik mai locuieşte în Göteborg? Cu ce se ocupă? Şi aşa mai departe. Văd că Erik nu se simte în largul lui, dar răspunde cu amabilitate la întrebări. Bănuiesc că atât eu, cât şi fiul meu avem sentimente asemănătoare în legătură cu ceea ce se va întâmpla azi aici.

Sanja şi Nike parcă se cunosc dintotdeauna. încearcă să mă includă şi pe mine în conversaţie, dar mie mi-e greu să mă concentrez asupra a ceea ce se vorbeşte, sunt blocată în scena care se desfăşoară în faţa mea.

Robin Landin e încă în formă şi emană genul de încredere care vine odată cu succesul. Zâmbetul său ar arăta bine într-o reclamă pentru albirea dinţilor. De fiecare dată când Robin râde, Erik se închide în el. Inima îmi sângerează. Să-mi văd fiul atât de... distrus. Nu pot suporta aşa ceva. Mă doare prea tare. Bâigui ceva cum că trebuie să-mi pudrez nasul şi încep să alerg în direcţia castelului.

— Unde te duci? întreabă Mats, apucându-mă de braţ când trec pe lângă el. începe imediat.

îmi smulg braţul şi mă grăbesc să merg mai departe. Trebuie să plec de aici.

Pe terasă, chelnerii sunt ocupaţi cu pregătirea paharelor pentru toastul miresei şi al mirelui. Mijesc ochii, îmi înfoi părul şi cu degetul arătător îmi şterg transpiraţia de pe buza de sus.

— Bună ziua. E în regulă dacă... spun şi fac semn cu capul spre sticlele care stau bine înfipte în frapiere mari cu gheaţă, la umbră, în spatele meselor. Mi-ar prinde bine un mic energizant.

Cei doi tineri, îmbrăcaţi îngrijit în pantaloni negri şi cămăşi

albe, se privesc unul pe celălalt.

— Nu prea, zice tânărul cu ezitare. Nu le deschidem încă. Doar după ce se termină ceremonia de jos.

Aruncă o privire spre gazon şi, când mă întorc şi eu, văd că toată lumea s-a aşezat.

— Dar poate că poţi face o excepţie? întreb eu, încercând să par îmbufnată. Ar putea fi micul nostru secret.

Când nu se întâmplă nimic, continui:

— Haide. Sunt mama miresei şi sunt pe cale să leşin, sunt atât de emoţionată.

Tinerii se uită din nou unul la celălalt. în cele din urmă, tânăra se apleacă, oftând puternic, şi ia o sticlă. Eu iau un pahar de pe masă şi îl întind.

— Dacă te-ai putea grăbi un pic...

Dopul zboară şi aterizează pe partea interioară a balustradei care înconjoară terasa. Fata se uită neliniştită în jur în timp ce toarnă. înclin paharul pentru a reduce cantitatea de spumă.

Un clopoţel de avertizare îmi sună în cap, dar semnalul e foarte slab. Soarele face ca şampania să strălucească precum aurul. O beau pe nerăsuflate. Nimeni nu protestează când îmi reumplu paharul singură.

CU OPT ANI IN URMA

27.

EMILY

Cămaşa de noapte mi se lipeşte de corp şi capul mi-e greu. Soarele străluceşte ca un reflector direct pe pat. Cum am putut uita să trag jaluzelele? Stau multă vreme întinsă între cearşafuri, transpirând şi ciulind urechile după vreun semn de viaţă. Dar casa e învăluită într-o tăcere neobişnuită. Singurul lucru pe care îl aud e ciripitul monoton al păsărilor prin fereastra întredeschisă. Unde-o fi toată lumea?

Apoi îmi amintesc. Mama nu e acasă, e la spital. Tata merge

adesea la cumpărături duminică dimineaţa, dar cu siguranţă azi nu poate fi acolo, nu? Dacă ar fi plănuit să meargă, ne-ar fi spus ceva aseară.

îmi zvârl picioarele peste marginea patului şi ies pe hol. Uşa de la camera lui Erik e întredeschisă şi e de ajuns să o împing uşor ca să se deschidă de tot. Mă simt ca un intrus, dar nu mă pot abţine să fac câţiva paşi înăuntru. Patul e ne făcut. Pe jos sunt împrăştiate şosete, lenjerie intimă şi haine de antrenament. Haina de la costumul de absolvire atârnă pe spătarul unuia dintre fotolii. Pantalonii lipsesc – i-a purtat la petrecerea lui Hampus. Pe birou sunt câteva manuale, câteva hârtii şi un ciot de creion. Ecranul calculatorului e negru, iar de sub căşti se vede carcasa de la Fifa 11.

Ai crede că tocmai a plecat la William. Sau că a fugit la antrenament. Nimic de aici nu dezvăluie că totul s-a schimbat, că nimic nu va mai fi la fel

M-am săturat deja de accident. Toată lumea vorbeşte tot timpul numai despre asta. Mesajele curg, oamenii întreabă cum se simte Erik, dacă se va face bine. Iar eu nu ştiu ce să le răspund. E paralizat, dar cu siguranţă ar fi putut fi chiar mai rău. Mă bucur că e în viaţă.

Mama, pe de altă parte, nu pare să se bucure deloc. Vorbeşte într-una despre despăgubiri şi despre cât e de important ca Erik să înceapă recuperarea cât mai curând posibil. îşi va lua până şi liber de la serviciu ca să stea cu el în spital.

De fapt, mama l-a cocoloşit mereu pe Erik şi i-a făcut toate mofturile. L- a dus cu maşina la antrenamente ori de câte ori i-a cerut-o – şi asta în ciuda faptului că terenurile de fotbal aproape că se văd de-acasă de la noi. De multe ori nu i-a dat să facă nicio treabă acasă pentru că „trebuie să se odihnească înainte de un meci important” sau pentru că „e obosit după antrenament”. De parcă Erik ar fi fost un fotbalist mai slab dacă ar fi strâns masa sau dacă ar fi pus nişte rufe la uscat. Mie, în schimb, mi s-a dat mereu ceva de făcut în casă.

Bucătăria e goală, dar aparatul de cafea e pornit şi pe blat se află o cutie cu lapte. Uşa de la terasă e deschisă şi scot capul

afară. Deşi e răcoare, copertina e aproape complet trasă. Tata stă la masă, cu o cană de cafea în mână. în faţa lui se află o cutie de snus şi un ziar deschis. Dar tata nu citeşte, ci se uită fix la grădină.

— Bună, tată.

întoarce încet capul.

— Bună dimineaţa, scumpo. Ai dormit bine?

— Foarte bine.

Am stat de fapt trează până la ora patru. Am tot rumegat ceea ce mi-a spus Cissi, şi anume că i-a văzut pe William şi Erik plecând de la petrecere. De ce nu mi-o fi spus chestia asta de la bun început? Şi oare eu ar trebui să le spun alor mei? Vor înnebuni dacă află că am fost la petrecerea lui Hampus.

Pe de altă parte, n-ar fi în avantajul lui Erik că cineva a văzut că la volan nu era el, ci William?

Mă aşez şi îmi întind picioarele sub masă.

— Ai ceva veşti de la mama?

Dalele de piatră sunt reci sub tălpile mele goale, iar perna scaunului pare puţin umedă, probabil că a fost lăsată afară peste noapte.

— Ceva noutăţi despre Erik?

— Nimic azi.

Nici tata nu pare să fi dormit prea bine. E palid şi are cearcăne mari sub ochi.

— Auzi, tată...

Nu reacţionează.

— Alaltăieri...

Mă aplec peste masă, îmi flutur mâna în faţa lui şi îi caut privirea.

— Da?

Pare complet pierdut, pare că a uitat cine sunt.

— Cissi i-a văzut plecând, îi spun.

Tata se ridică în picioare şi mă întreabă:

— Ce vrei să mănânci la micul-dejun?

28.

MATS

— Chiar crezi că e o idee bună?

Deschid portiera maşinii şi mă urc la volan.

— Eşti în stare să ieşi în seara asta?

Annika e deja aşezată pe scaunul din dreapta.

— Doar nu mergem la petrecere, spune ea.

— Da, ştiu. Dar sunt obosit. Nu mă simt în stare să văd o mulţime de oameni.

Ne-am petrecut după-masa în salonul lui Erik, privindu-l cum doarme. Când se trezea, îi ofeream pe rând suc sau supă de măceşe[28]. Niciunul dintre noi n-a scos vreun cuvânt despre accident.

Nici chirurgul, nici celălalt doctor n-au fost azi la spital, probabil pentru că e duminică. Personalul care a fost prezent era tot pe fugă, dintr-un salon într-altul, şi nimeni n-a avut timp să răspundă la vreo întrebare. Nu-mi doresc, aşadar, să merg acasă pentru c-am fi socializat prea mult. Pur şi simplu am nevoie de linişte, să rămân singur cu gândurile mele.

În mod neobişnuit, maşina porneşte din prima încercare şi o pun în marşarier. Pe peretele de beton din faţa noastră, cineva a scris *EVERYTHING SUCKS*[29] cu vopsea spray roşie. Sunt cât se poate de acord.

— O mulţime de oameni? întreabă Annika, aparent iritată. Sunt prietenii noştri. Şi ne-au invitat la cină.

Tace, oftează, apoi continuă:

— Şi mie mi se pare aiurea, aş prefera să fiu cu Erik nonstop. Dar cred
că avem nevoie să luăm o pauză de la toate astea.

Când am ajuns în parcarea spitalului, Gittán şi Krister erau acolo împreună cu familia Jafari. îl vizitaseră pe William, dar fuseseră suficient de chibzuiţi încât să nu intre să-l vadă şi pe Erik. Fariba şi Massoud şi-au oferit imediat sprijinul.

— Probabil că sunteţi epuizaţi, a spus Fariba. De ce nu

veniţi puţin la noi? Pregătim ceva rapid, iar voi nu faceţi altceva decât să staţi liniştiţi şi să vă relaxaţi.

— Nu ştiu...

Annika s-a uitat la mine şi apoi la soţii Nihizén.

— Sunt cam ruptă de oboseală... Dar ce bine ar fi să nu mai trebuiască să gătesc.

— Putem să cumpărăm nişte mâncare thailandeză în drum spre casă, am sugerat eu. Sau ceva de la restaurantul chinezesc de pe Sallerupsvägen.

— Ce-i cu prostiile astea? a spus Massoud, uitându-se la mine. Veniţi la noi la un mic bufet persan. E şi gratis, pe deasupra. Rămâne stabilit.

Maşina iese din parcare. încerc să mă gândesc la o scuză ca să nu plecăm de acasă în seara asta, dar nu găsesc niciuna. Emily n-a vrut să vină cu noi şi părea mai degrabă fericită să cumpere orice fel de mâncare gata preparată şi s-o încălzească în cuptorul cu microunde.

— Nu stăm mult, spune Annika, părând că vrea să-şi justifice singură decizia. Şi, bineînţeles, ţinem telefoanele deschise, ca să auzim dacă sună cineva.

— Bine aţi venit. Intraţi, intraţi.

Am lăsat maşina acasă şi am parcurs pe jos distanţa scurtă până la familia Jafari. Massoud ne conduce prin sufragerie până pe terasa din spatele casei, acolo unde Gittán şi Krister s-au instalat deja. Băuturile şi gustările sunt pe masă. Mă aşez lângă Annika şi iau berea rece pe care mi-o întinde Massoud. Am nevoie să beau ceva pentru a-mi calma nervii.

Trec doar câteva minute şi conversaţia e în toi. Annika, Gittán şi Krister trec în revistă ceea ce s-a întâmplat, cu stângăcie şi întrerupându-se unul pe altul din când în când. Eu stau destul de retras.

— Scuzaţi-mă, spune Annika în mijlocul conversaţiei. Ne cunoaştem cu toţii bine şi sper să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar trebuie să... M-am tot gândit la accident şi... ei bine...

Se întoarce spre Gittan şi Krister.

— Ştiţi cumva care dintre băieţi era la volan?

în jurul mesei se lasă liniştea. Tăcerea durează suficient de mult pentru ca Gittan să înceapă să se fâţâie. Fariba se apleacă în faţă şi ia un pumn de nuci, iar Annika se uită înjur, zâmbind puţin nesigură.

— Bineînţeles că nu prea contează, continuă ea. Sau, vreau să spun, că într-un fel contează.

îşi întinde braţele şi afişează un zâmbet larg.

— Dar cel mai important lucru e ca băieţii să se facă bine.

— Ai dreptate în privinţa asta, spune Krister. Şi cu timpul o să aflăm şi toate chestiile astea, despre ce şi cum.

Pe tot parcursul cinei am senzaţia că Krister mă urmăreşte. într-un final nu mai pot, trebuie să mă ridic. După o scuză şoptită, pe care probabil doar Annika o aude, părăsesc masa şi mă strecor în baie. închid uşa în urma mea, mă aşez pe capacul toaletei şi îmi sprijin capul în mâini.

La dracu'!

La dracu', la dracu', la dracu'!

Pumnul meu se întâlneşte cu marginea chiuvetei şi un val de durere îmi seceră braţul. Ce naiba am făcut? Oare potenţialele beneficii merită preţul pe care îl plătim?

Nu ştiu cât timp rămân aşezat, dar în cele din urmă mă forţez să mă ridic în picioare. Mă şterg pe faţă, sorb apă rece ca gheaţa de la robinet şi iau un snus. Mă întorc încet pe terasă, sperând ca haosul din interior să nu fie vizibil şi în exterior.

îi găsesc pe toţi cinci afundaţi în fotoliile de exterior supradimensionate, cu cănile de cafea şi ceştile de ceai în faţa lor, pe masă. Seara e caldă şi calmă, flăcările lumânărilor nu se mişcă niciun milimetru. Mă aşez şi studiez o molie solitară care se învârte în jurul becului de afară.

— Când îl lasă pe William acasă?

Fariba se uită la Gittan şi Krister.

— Poate deja mâine, spune Krister.

— Grozav.

Massoud îşi ia ceaşca de ceai de pe masă.

— Ce bine că scapă de spital!

Cu ochii minţii îl văd pe Erik întins pe patul de spital, alb precum cearşaful, şi cu ochii în lacrimi. Mă uit la Krister care îi povesteşte lui
Massoud despre nişte reduceri de sezon la un magazin de golf. Cum o fi reuşind să fie interesat de lucruri atât de lipsite de importanţă? Cum poate să pară atât de relaxat? Mă ridic în picioare.

— Pe mine să mă scuzaţi.

Conversaţia animată din jurul mesei se opreşte.

— Vă mulţumesc pentru mâncarea fantastică.

Mă întorc spre Massoud şi Fariba şi adaug:

— A fost foarte bună. Dar acum e musai să merg acasă şi să mă culc. Sunt atât de obosit, încât de-abia mai ştiu cum mă cheamă.

Annika se ridică şi ea.

— Da, probabil că e timpul să ne retragem, spune ea şi se uită la ceilalţi. Au fost două zile grele.

— Bineînţeles, zice Fariba şi sare în picioare. Nu, nu, las-o acolo.

Face un gest dispreţuitor cu o mână când Annika dă de înţeles că vrea să ducă la bucătărie ceaşca de cafea.

— Facem ordine mai târziu.

Annika se apropie de Gittan.

— Transmite-i lui William să se facă repede bine. Echipa are nevoie de el în ultimele meciuri.

— Mulţumesc, Annika.

Se ridică şi se îmbrăţişează.

— Salută-l pe Erik din partea noastră. Spune-i că-i ţinem pumnii strânşi. Mergem spre casă în seara liniştită de vară. Un miros greu de iasomie
pluteşte în aer. într-o grădină are loc o petrecere, râsetele răsunând sub felinare colorate, într-o altă grădină, o femeie îşi udă legumele.

Chipul Annikăi este lipsit de expresie. La ce s-o fi gândind? Ştiu că ar trebui să-i spun că totul va fi bine.

Dar nu pot promite aşa ceva.

29
. ERIK

— Poftim. Toată lumea din echipă te salută.

Mattias îmi înmânează un buchet de flori şi o cutie de Noblesse{30}. Buchetul e bine înfăşurat în celofan, iar pe o parte se vede o etichetă de preţ de un roşu aprins. E de la magazinul de la benzinărie. îi mulţumesc şi accept cadourile, pun ciocolata şi florile pe pătură.

— Nu sunt vaze aici? întreabă şi se uită împrejur, prin salon.

— Nu.

Dau din cap spre uşă.

— Poate că acolo, afară.

Dispare pe coridor şi eu încerc să-mi revin din şoc. Nu eram pregătit să-l văd aici. Antrenorul meu. *Fostul meu antrenor*. Stomacul mi se strânge ghem.

Mattias Melin e probabil cel mai bun antrenor de fotbal pe care l-am avut vreodată. Nu vorbeşte mult, dar are talentul de a-i face pe toţi să tragă pentru acelaşi obiectiv. Are şi un calm contagios. Chiar dacă nu ţipă şi nu urlă, toată lumea ascultă ce are de spus – tocmai pentru că vorbeşte cu cap. Ai ce învăţa de la el. Benny, care antrenează prima echipă, e un adevărat Neanderthal. Toarnă clişee de genul „ar trebui să lăsăm mingea să facă treaba", strigă că jucăm ca nişte molâi, face crize de furie la adresa arbitrilor şi de multe ori e trimis în tribune. Un adevărat clovn.

Uşa se deschide şi Mattias se întoarce cu o vază într-o mână. O umple cu apă şi pune buchetul în ea. Vaza ajunge pe noptieră şi el rămâne în picioare. Pielea de deasupra gulerului de la cămaşă îi e la fel de roşie ca atunci când i se pare că nu dăm tot ce avem mai bun din noi în meciurile importante.

— Cum te simţi?

Afişez ceva ce ar trebui să aducă a zâmbet.

— Grozav.

Clatină din cap.

— îmi pare rău, Erik. Chiar nu ştiu ce să spun.

— E...

Trebuie să fac o pauză ca să respir, mă simt cumva luat pe nepregătite.

— E în regulă, continui. Nu prea sunt multe de spus.

— Dar...

Mattias se uită la picioarele mele care zac nemişcate sub pătură.

— Nu e o pierdere totală, nu-i aşa? Mama ta a spus că există o şansă de recuperare.

— Sigur.

îmi dau seama că apuc obsesiv o încreţitură a ambalajului de plastic al cutiei de ciocolată şi mă opresc brusc.

— Dar şansele s-ar putea să nu fie mari.

încuviinţează din cap, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Tocmai când tăcerea devine cu adevărat stânjenitoare, se aud trei bătăi uşoare în uşă. Când se deschide, inima îmi stă.

— Ia te uită! exclamă Mattias, părând uşurat. Ce mai faci?

William păşeşte în salon. Părul negru pare umed, ca şi cum tocmai ar fi făcut duş. Abia îndrăznesc să mă uit la el. Tata a spus că William şi-a pierdut memoria, dar a susţinut că acest lucru e firesc după o lovitură puternică la cap. Dar, bineînţeles, memoria îi poate reveni. De-aia o fi trecut pe-aici?

— Totul e în regulă. Doar o mică durere de cap. Şi aici, spune William şi arată spre coşul pieptului. Cam atât.

— Mă bucur să aud asta.

Mattias îl loveşte un pic prea tare pe spate şi îşi cere scuze când William face o grimasă de durere.

— Eu eram pe picior de plecare... zice antrenorul, uitându-se la noi. Cu siguranţă aveţi multe de discutat.

Zâmbetul lui William se estompează. îşi bagă ambele mâini în buzunarele blugilor, se uită în jos la pantofi şi apoi se întoarce spre mine.

— Am auzit... Mama mi-a spus că te-au operat. Cum te simţi?

Îl studiez o clipă, observând că pare tulburat. Iar asta mă calmează pe moment. Dacă William e tulburat înseamnă că are conştiinţa încărcată.

30.

ANNIKA

Erik doarme când intrăm în salon. înaintez, mă opresc la picioarele patului şi mă uit la el. Sunt atentă la detalii precum nasul uşor curbat şi genele groase. Zăbovesc asupra obrajilor încă netezi şi asupra părului blond, proaspăt tuns pentru absolvire.

Băiatul meu frumos. Copilul meu iubit.

Ce naiba l-a determinat să se urce în maşina aia? Mats are dreptate – şi Erik, şi William probabil c-au fost beţi criţă. Şi totuşi, nu reuşesc să pun lucrurile cap la cap. Fiul meu e precaut. A fost extrem de atent de când şi-a luat permisul de conducere. Erik nu s-ar urca niciodată băut la volan. Nu de bunăvoie. Ceea ce înseamnă că sigur l-au presat colegii şi că lui i-a fost greu să reziste la presiune în stare de ebrietate. Poate că e vorba de o provocare, de un pariu sau de altceva stupid în care se bagă băieţii de vârsta lui.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă: la volan sigur s-a aflat William. Ceea ce s-a întâmplat n-are cum să fie din vina lui Erik. Mă întorc şi mă îndrept spre Mats. S-a aşezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori şi se uită pe fereastră.

— Trebuie să întrebăm ce s-a întâmplat, şoptesc eu. Cum s-a întâmplat. Cine conducea.

Mats se uită la mine.

— Dar ce-i cu atâta grabă?

— Grabă? şuier eu. Aşteptăm de trei zile. Şi Erik

vorbeşte perfect articulat. Nu vrei să ştii? Nu te întrebi cum...

— O să ne spună, mă întrerupe Mats, dar trebuie să-i dăm timp. Are nevoie de linişte şi pace, nu să fie supus la un interogatoriu. Nu crezi că e de ajuns că îl interoghează poliţia?

Fierb pe dinăuntru. De obicei, eu şi Mats gândim la fel despre majoritatea lucrurilor. Sau nu, de fapt *eu* sunt cea care gândeşte şi Mats de obicei nu se prea sinchiseşte. Dar acum emite păreri despre tot şi toate. Păreri care sunt mereu în contradicţie cu ale mele. Trebuie să plec de aici.

— Vrei ceva de la bufet?

Mats clatină din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau nimic.

Ies din salon şi mă grăbesc pe coridor. Chiar când să împing uşile duble, văd uşa unei toalete şi aleg să merg acolo. în momentul în care clanţa se închide, lacrimile încep să curgă. De când am fost trezită alaltăieri noapte, creierul meu turează la maximum. Acum e pe cale să o ia razna. Mă simt deopotrivă singură şi prinsă în capcană. Mats e pe altă planetă, iar prietenii noştri cei mai apropiaţi sunt mult prea implicaţi, mi-e greu să fiu complet sinceră în compania lor.

Rup un prosop de hârtie din suport şi mă şterg la ochi, îmi suflu nasul, îmi întâlnesc imaginea în oglindă şi îmi forţez colţurile gurii într-un zâmbet încordat. în acelaşi timp, îmi trag umerii înapoi în încercarea de a-mi îndrepta tot corpul.

Trebuie să gândesc pozitiv acum. Trebuie să ne bucurăm că Erik a supravieţuit accidentului şi să nu deplângem faptul că s-ar putea să ajungă într-un scaun cu rotile. Se poate trăi bine şi aşa. Un posibil scaun cu rotile nu-l va împiedica să meargă la facultate, să-şi facă prieteni şi să-şi întemeieze o familie – nu-l va împiedica nici măcar să facă sport.

Dar gândul de a nu-l mai vedea niciodată pe Erik alergând e... imposibil. De a nu-i mai vedea niciodată în privire acea sclipire specială când vine febra meciului sau încrâncenarea în cazul unei lupte strânse.

Pe drumul înapoi către salonul lui Erik, aproape că mă ciocnesc de o asistentă. Când să ajung la uşă, îmi dau seama că

Erik şi Mats se aud pe tot coridorul.

— Dar ce nu înţelegi? strigă Erik. Nu e vorba de el, ci de mine.

Primul meu instinct e să dau năvală în salon şi să-mi protejez fiul de orice ar fi nevoie. Dar ceva îmi spune să nu fac asta. Rămân în schimb acolo, cu inima în gât, încercând să înţeleg despre ce vorbesc.

— De ce naiba n-ai spus nimic?

Mats pare disperat.

— Asta schimbă cu totul situaţia.

— **Ştiu.**

Erik plânge acum şi scuipă în hohote cuvintele.

— Dar... n-am îndrăznit, eu...

— îmi pare rău.

Vocea lui Mats s-a înmuiat.

— îmi pare rău, Erik. N-am vrut să...

Tace. Tot ce se aude sunt suspinele lui Erik. împing uşa şi fac câţiva paşi spre pat, apoi mă întorc spre soţul meu.

— Nu tu ai fost cel care a spus adineauri că Erik are nevoie de linişte şi pace?

îşi deschide gura să spună ceva, dar Erik i-o ia înainte.

— E în regulă, bâiguie el. Eu am început.

Mă uit la ochii lui gri-roşii înainte să-mi întorc din nou privirea către Mats.

— îmi scapă mie ceva aici? Aţi omis să-mi spuneţi ceva?

Aerul din salon e greu, de-abia respir.

— Nu, spune în cele din urmă Erik. Dar, pentru că ştiu că toată lumea se întreabă...

Se uită în sus, spre tavan.

— La volan era William.

Uşurarea nu reuşeşte să alunge de tot spaima care mi-a străbătut adineauri corpul.

— Eraţi mai mulţi în maşină?

— Nu, spune Erik pierdut. Doar William şi cu mine.

îl văd pe William Nihizen în faţa ochilor şi simt cum mă roade stomacul. Oare să fi ieşit intenţionat de pe şosea? Ca să-l

accidenteze pe Erik şi ca să evite, în viitor, orice concurenţă pe terenul de fotbal? Oare să nu fi ştiut William că *el* – şi nu Erik – fusese convocat la prima echipă, că urma meciul care ar fi putut fi o trambulină spre lumea fotbalului profesionist?

încerc să alung gândul ăsta, dându-mi seama că e puţin cam tras de păr şi că William n-ar fi putut fi sigur că el însuşi nu va fi grav rănit. Totuşi gândul persistă, nu vrea să dispară complet.

Mă uit la Erik.

— **Şi ai declarat totul la poliţie?**

— Bineînţeles, şuieră el.

31.

MATS

încerc să citesc despre cursa de cai de azi, dar nu mă pot concentra, cifrele şi literele îmi joacă în faţa ochilor. Urechile îmi ţiuie. Sunetul nu e puternic, dar e teribil de enervant. N-am mai dormit cum trebuie de la accident, adică de aproape o săptămână.

— înnebunesc.

Annika vine ca o vijelie pe scări. De-abia a ieşit din duş. E îmbrăcată în halat şi îşi trânteşte laptopul pe masa din bucătărie, în faţa mea şi a lui Emily.

— Am citit cu atenţie termenii şi condiţiile poliţei de asigurare, am vorbit cu doi consultanţi diferiţi şi tot e imposibil să obţin un răspuns clar.

Picăturile de apă din părul Annikăi curg pe hârtia subţire de ziar şi petele întunecate se lăbărţează. îmi ridic privirea.

— Răspuns în legătură cu ce?

— Cu tot! spune ea, gesticulând, astfel încât halatul îi alunecă. Se prea poate ca Erik să nu primească nicio despăgubire.

— De ce spui asta?

îmi mai torn suc, sperând că zahărul mă va înviora, că va

reduce la tăcere ţiuitul din urechi.

— Vrei şi tu, Emily?

Ea clatină din cap şi îşi întoarce atenţia la mobil. Annika îşi aranjează halatul şi îşi strânge cordonul, apoi începe să deruleze pe calculator.

— Pentru că este în desfăşurare o anchetă a poliţiei.

Se apleacă în faţă şi citeşte cu voce tare de pe ecran:

— Dacă asiguratul a săvârşit sau a participat la un act criminal deliberat care, conform legislaţiei suedeze, poate duce la închisoare, daunele produse...

Se uită la mine.

— în acest caz, asigurarea nu e valabilă.

Renunţ şi împăturesc ziarul, împingându-l pe masă.

— Dar ancheta poliţiei nu s-a încheiat încă. Şi, indiferent de ceea ce vor concluziona, Erik nu va fi acuzat de vreo infracţiune care să ducă la pedeapsa cu închisoarea. Din câte am înţeles, a fost găsit în dreapta maşinii distruse. Oricine ar trebui să-şi dea seama că nu se putea muta acolo singur după accident. William spune doar că nu-şi aminteşte nimic şi ar putea scăpa cu o amendă, indiferent de situaţie. Niciunul dintre ei n-a mai fost închis înainte şi singurul lucru pe care l-au făcut a fost să conducă o maşină în stare de ebrietate.

— William a condus o maşină în stare de ebrietate.

Vocea Annikăi e ascuţită.

— Dar sigur va încerca să dea vina pe Erik. Ştii ce vreau să spun.

— Ce? întreb şi înghit în sec. Ce-ai spus?

— Am spus că William Nihizen e vinovat pentru accidentul fiului nostru şi că în niciun caz nu trebuie să-l priveze pe Erik de despăgubirea la care are de fapt dreptul.

— Ai vorbit cu William? o întreb. Neagă că a fost aşa cum spune Erik?

— Nu, spune Annika, făcând pe atotştiutoare. N-am vorbit cu William. Dar ştiu că Krister are relaţii. Cu siguranţă că va face tot posibilul ca să-şi exonereze fiul, ca să găsească o portiţă de scăpare. Pentru că altfel n-ar da bine. Dacă s-ar

dovedi că propriul său urmaş riscă să aibă cazier.

— Auzi.

Beau tot sucul din pahar şi continui:

— Dacă aşa stau lucrurile, va trebui să accepte situaţia şi să meargă mai departe. Nu-mi place că-i acuzi pe William şi Krister de lucruri care nici măcar nu s-au întâmplat.

Annika închide laptopul şi se uită fix la mine.

— Iar mie nu-mi place faptul că n-ai încredere în propriul fiu!

Vocea îi urcă în falset.

— Cum poţi să-i ţii partea lui William?

— Te rog, Annika, spun eu, încercând să păstrez un ton normal al conversaţiei. Nu ţin partea nimănui. Dar nici n-am de gând să judec pe nimeni în avans. Erik spune că William era la volan. Atunci trebuie să ne bazăm pe asta şi să sperăm că poliţia şi procuratura ajung la aceeaşi concluzie. De fapt, nu prea contează cine era la volan. Să te urci într-o maşină cu un şofer beat e la fel de stupid ca şi dacă ai conduce tu însuţi în stare de ebrietate. Nu-i aşa?

— Diferenţa e enormă! ţipă ea. Contează dacă eşti sau nu despăgubit. Dacă poţi cere sau nu să fii despăgubit.

— Sigur.

Mă ridic în picioare şi mă lovesc din greşeală cu genunchiul de masă.

— Au, la naiba!

Genunchiul pulsează şi îl frec cu mâna.

— Dar nu putem face nimic în momentul ăsta. Las-o baltă pentru o vreme, lasă să se facă dreptate.

— Dreptate? scuipă Annika cuvântul, de parcă ar avea un gust urât. Cum poţi vorbi despre dreptate când fiul nostru e paralizat, în timp ce aşa-zisul lui prieten e deja pe picioare? Şi dacă a fost de fapt intenţionat? Dacă William a căutat ocazia să scape de Erik, o dată pentru totdeauna?

Mă îndreptam spre maşina de spălat vase, dar mă opresc şi mă întorc.

— Ce tot spui acolo?

— Toată primăvara au concurat pentru postul de mijlocaş, zice ea şi îşi pune mâinile în şolduri. William ştie că Erik e mai bun ca el, şi era doar o chestiune de timp până când şi antrenorii de la prima echipă şi-ar fi dat seama de asta.

Vorbeşte serios? Aşa se pare. Buzele îi sunt strâns lipite şi ochii îi strălucesc.

— Acum chiar că trebuie să o laşi baltă. Este...

Reuşesc să mă opresc, nu vreau să înrăutăţesc lucrurile, dar, în acelaşi timp, nu înţeleg cum de avem discuţia asta. E absurd.

— Dacă, spun cu un calm reţinut. *Dacă* William a ieşit intenţionat de pe şosea, şi-a riscat în acelaşi timp propria viaţă. Putea să rămână el însuşi paralizat.

Ridică din umeri.

— Nu spun că a cântărit bine decizia. Era clar beat.

— Annika.

Zgomotul din urechi e acum atât de puternic, încât trebuie să ridic vocea ca să mă aud.

— Abţine-te şi nu răspândi teorii ale conspiraţiei. Nu totul în lumea asta se învârte de fapt în jurul fotbalului. înţeleg că ţie ţi-e greu să înţelegi asta, când de mai bine de zece ani nu te gândeşti la nimic altceva. Dar William şi Erik nu sunt rivali, n-au fost niciodată rivali. Rivalitatea asta e doar în mintea ta. Nicăieri altundeva.

Soţia mea se uită fix la mine, dar rămâne tăcută, dând impresia pentru prima dată că şi-a pierdut busola.

Emily, care n-a spus mai nimic la micul-dejun, se ridică şi se îndreaptă spre maşina de spălat vase. îşi pune paharul înăuntru şi se pregăteşte să iasă din bucătărie când Annika reacţionează.

— Te-ai trezit târziu?

îşi examinează fiica din cap până în picioare şi continuă înainte ca Emily să-i poată răspunde.

— Chiar ai de gând să porţi rochie azi? Au spus că s-ar putea să plouă după-masă.

Ce penibil! Aş vrea să le pot salva pe amândouă, dar e deja prea târziu.

— Pentru Dumnezeu!

Emily îi aruncă mamei sale o privire devastatoare.

— Azi termin gimnaziul.

Annika se opreşte şi clipeşte confuză. Apoi trăsăturile i se îndulcesc.

— Of, scumpo, îmi pare rău. Am trecut prin atâtea... cu accidentul şi toate celelalte.

O trage pe Emily aproape şi o îmbrăţişează strâns.

— Arăţi minunat.

Emily se smulge cu greu din îmbrăţişare, iar Annika adaugă:

— Ce-ar fi să mâncăm ceva bun diseară? Pentru a sărbători ziua ta cea mare. Ce ţi-ar plăcea? Pizza?

— Vom vedea, spune Emily şi iese pe hol. Poate mă duc la Cissi.

32.

ANNIKA

— îmi pare rău, spune femeia de la telefon. Nu vă pot spune nimic atât timp cât există o anchetă în curs de desfăşurare.

Vreau să urlu că Erik e în continuare copilul meu. Vreau s-o fac pe femeia asta încuiată la minte să înţeleagă că e vorba despre viitorul lui. Dar n-are niciun rost. Nici să urlu, nici să încep să vorbesc despre drepturile mele în calitate de părinte. Pentru că linia trebuie trasă undeva, iar delimitarea a fost inevitabil stabilită la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Erik a împlinit nouăsprezece ani în luna mai. Nu pot schimba asta.

în plus, e o prostie să te certi cu persoana care anchetează accidentul. Nu că ar trebui să conteze, dar chiar şi ofiţerii de poliţie sunt fiinţe umane. Şi cu siguranţă sunt puţin mai amabili cu persoanele care le sunt simpatice.

— înţeleg, spun cu voce mieroasă. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Mă uit prin bucătărie şi-mi dau seama că decoraţiunile de

masă de la petrecerea de absolvire a lui Erik sunt încă pe blat. Albăstrelele şi gerbera galbene, tăiate şi puse în pahare joase, pe care le-am aşezat pe toate mesele. Buchetele mici se potriveau bine cu ghirlandele şi steagurile albastre şi galbene. Acum gerbera atârnă trist în pahare, iar petalele albăstrelelor zac pe blat în grămezi de un albastru pal.

De ce o fi atât de dificil să obţin informaţii despre accident? Nici compania de asigurări, nici poliţia nu-mi pot răspunde clar la întrebări. Am încercat să iau legătura şi cu personalul de pe ambulanţă, dar fără succes.

Probabil că e o chestiune de confidenţialitate, dar incertitudinea mă scoate din minţi.

Stau cu mobilul în mână, ezit o clipă şi apoi formez numărul lui Gittan. Cu puţin noroc, o prind între clienţi.

— Bună, Annika. Ce mai faci?

— Bine, răspund eu pe pilot automat. Sau poate că bine e prea mult spus, dar... Oricum, sunt în regulă. Tu?

Şi Gittan e în regulă. Aflu şi că William s-a recuperat aproape complet. Dar, din păcate, va trebui să mai aştepte câteva zile înainte să înceapă antrenamentele. Gura îi turuie, am impresia că o face dinadins pentru a evita să vorbim despre accidentul în sine. William încoace, William încolo.

— Am luat legătura cu compania noastră de asigurări, spun, pentru a-i întrerupe puţin ritmul. Ce enervant că nu pot să ne dea nicio informaţie.

— Of, am uitat să-ţi spun, chicoteşte Gittan. Krister s-a informat deja despre costuri şi despre despăgubirea pentru daunele aduse maşinii şi...

— Nu mă gândeam la maşină, o întrerup eu.

— Aha.

Tonul lui Gittan e puţin diferit acum, uşor ezitant.

— Atunci la ce te gândeai?

— La Erik, spun eu. Nivelul despăgubirii în cazul lui depinde de...

Reuşesc să mă stăpânesc şi îmi aleg cu atenţie cuvintele.

— Memoria lui William. S-a petrecut ceva? Adică...

— Deci de asta mă suni?

Acum tonul vocii sale e categoric altul.

— Ca să pescuieşti informaţii care să-l disculpe pe Erik?

Nu mai ştiu de ce am sunat. în minte îmi răsună vorbele lui Mats de azi- dimineaţă – afirmaţia despre rivalitatea dintre băieţii noştri – şi am o senzaţie bruscă de vertij. Tavanul şi podeaua îşi schimbă locul.

Când conversaţia se termină, mă afund pe scaun şi închid ochii. Ce-am făcut acum? Ceva îmi spune că Gittan va pune imediat mâna pe telefon şi se va lamenta Faribei. Şi că, ulterior, Fariba va fi de partea ei. Sigur că nu ştiu asta cu siguranţă, dar aşa bănuiesc.

E ora două şi douăzeci. Am în plan să rezolv câteva chestii în oraş şi apoi să merg la spital. Mats m-a anunţat că nu poate veni. Aici îl înţeleg pe deplin – e mai uşor pentru mine să-mi iau liber de la bibliotecă decât pentru el să plece de la magazin. Dar mi-a mai dat de înţeles şi că lui Erik nu i-ar
strica dacă l-am lăsa puţin în pace.

— Dacă Erik nu ne vrea acolo, poate să ne spună, am zis eu.

— Chiar crezi că ne-ar spune? a întrebat Mats.

Nu înţeleg ce se petrece cu soţul meu. E încă în stare de şoc? Mai întâi mă acuză că sunt conspiratoare, apoi susţine că Erik nu ne vrea în preajmă. De asemenea, refuză să-mi spună de ce s-a certat cu Erik, zice că nu era nimic important. Asta mă nelinişteşte. Nu era important pentru cine? Pentru Mats? Sau pentru Erik? Mie mi s-a părut extrem de important.

Ştiu că fiul meu vrea să aibă companie. Pe hârtie, Erik e adult, dar încă e copilul meu şi în acest moment are nevoie de mama lui mai mult ca niciodată.

Tocmai când să ies din casă, aud pe cineva pe scări şi mă întorc. Emily e în hol.

— Eşti deja acasă?

— Pentru Dumnezeu!

Chipul fiicei mele se întunecă.

— Azi am terminat gimnaziul. De câte ori trebuie să-ţi

spun ca să pricepi?

Se uită la cheile de la maşină pe care le ţin în mână.

— Unde te duci?

— Trebuie să rezolv nişte lucruri în oraş. Şi apoi mă duc la spital.

— Bine.

Emily se îndreaptă legănându-se spre bucătărie.

— Nu trebuie să-mi cumpăraţi pizza. Diana face cinste diseară.

Mă simt şi vinovată, şi uşurată în acelaşi timp, pentru că deja uitasem de pizza promisă. Va trebui să ne revanşăm altă dată pentru sărbătoarea ratată.

33.

EMILY

Am luat cina şi am lăsat-o pe mama lui Cissi singură în bucătărie cu vasele murdare. A spus că e în regulă, pentru că azi a fost ultima zi de
şcoală.

Cissi se târăşte în pat. Se uită la mine cu o faţă pe care o recunosc, înseamnă că are ceva important să-mi spună. Ca de obicei trage de timp, făcându-mă să aştept până când sunt cât pe ce să explodez de curiozitate.

— **Ştii ce-am auzit? spune ea în cele din urmă.**

Clatin din cap, iar Cissi se apleacă în faţă, coborându-şi vocea:

— Că fratele tău îl urmărea pe William cu un cuţit.

— Când?

Mi se usucă gura şi îmi doresc să fi luat cu noi ceva de băut.

— La petrecerea lui Hampus?

— Da.

Zâmbeşte, ca şi cum ar vrea să îndulcească ceea ce tocmai

mi-a spus.

— Dar e doar un zvon, probabil că nu e adevărat.

— Nu, spun eu, încercând să-mi păstrez vocea fermă. Sună... de-a dreptul morbid.

Dar cuvintele îmi sunt deja întipărite în inimă. Stau acolo ca nişte spini, acei spini subţiri care sunt aproape invizibili, dar care dor foarte tare. E posibil ca Erik şi William să se fi certat? Să se fi supărat William pe Erik şi să fi ieşit intenţionat de pe şosea? N-are nicio noimă.

De ce să se fi urcat William într-o maşină cu cineva care tocmai îl urmărise cu un cuţit?

Cissi se pregăteşte să mai spună ceva, când pe hol sună telefonul. Diana se pare că a scăpat ceva în chiuvetă, dar apoi îi aud paşii de cealaltă parte a peretelui. Răspunde şi e clar că nu ştie cu cine vorbeşte, pentru că vocea îi e rigidă şi ciudată. Nu ştiu de ce, dar sunt ca pe ace chiar înainte ca uşa să se deschidă.

— Au sunat de la poliţie.

Diana încearcă să afişeze o expresie calmă, dar nu pare deloc relaxată.

— Vor să vorbească cu tine, Cissi.

— De ce?

Cea mai bună prietenă a mea s-a făcut albă ca varul. – în legătură cu ce?

— Nu ştiu. N-au vrut să spună despre ce e vorba.

Eu şi Cissi facem un schimb de priviri, iar Diana pare şi mai îngrijorată.

— Vor să mergem acolo mâine-dimineaţă.

Nu-şi ia ochii de la fiica ei.

— Cecilia Bjorling, spune ea cu severitate. Dacă ai ceva să-mi spui,
acum e momentul!

Cissi se ridică de pe pat cu un oftat şi iese din cameră. Mă aşez pe scaunul rotativ şi mă uit la posterul mare cu Rihanna de deasupra biroului. Mă simt ca şi cum un animal mic s-ar fi cuibărit în spatele coastelor mele. Ca şi cum ar zgâria şi

zgândări acolo. Oare poliţia vrea să vorbească cu Cissi din cauza accidentului? Cu siguranţă că da. Dar de ce vor să vorbească fix cu ea dintre toţi cei care au fost acolo? Oare au aflat că i-a văzut pe William şi Erik în maşină?

în clipa următoare, gândul îmi zboară la legitimaţiile noastre false. Le- am pierdut oare pe undeva? Sau o fi vorba despre luciul de buze pe care l- am furat de la H&M? Poate că n-are nimic de-a face cu accidentul.

La naiba! O să vrea poliţia să vorbească şi cu mine? Dacă da, sper că e în legătură cu Erik. Mama şi tata vor trebui să se obişnuiască cu ideea că am fost la petrecerea lui Hampus şi că m-am îmbătat. Şi că eu nu ştiu chiar nimic despre accident. Dar nu mi-ar ierta niciodată legitimaţia falsă şi luciul de buze. M-ar închide în casă pe vecie. Amin.

îmi ciulesc urechile, încerc să aud ce se vorbeşte în bucătărie, dar nu reuşesc să disting decât un murmur scăzut. Animalul din piept s-a târât în sus şi mi s-a instalat în gât când Cissi, în sfârşit, se întoarce.

— Ce i-ai spus? reuşesc să articulez. Sper că nu i-ai spus despre luciul de buze şi despre legitimaţii?

— Eşti nebună?

Cissi deschide ochii.

— Nu, i-am spus doar că am fost la petrecerea lui Hampus. Cred că de- aia vrea să vorbească poliţia cu mine.

— Dar de unde ştiu că ai fost acolo?

— Habar n-am, răspunde ea, azvârlindu-şi mâinile în aer. Probabil că au aflat cine a fost invitat şi cine a fost prezent.

Animalul îmi gâdilă bolta palatină.

— Deci or să vrea să vorbească şi cu mine?

— Probabil.

înghit în sec.

— Dar dacă nu te întreabă, sper că n-o să le spui c-am fost şi eu acolo.

— Bineînţeles că nu.

Cissi se aşază la loc pe pat.

— Dar cu siguranţă vor întreba cu cine am fost la

petrecere.

Pielea de pe braţe începe să mă mănânce doar la gândul că poliţia va suna acasă la ai mei.

— Bine, dar ce i-ai spus mamei tale?

— Adevărul. Că am fost amândouă acolo. Că l-am văzut pe William plecând cu maşina şi că mai târziu m-am întors să-mi iau mobilul. N-a fost foarte încântată, dar pare mulţumită că nu m-am îmbătat criţă, spune Cissi şi zâmbeşte. Ar fi fost mai nasol pentru tine dacă i-aş fi povestit ce s-a întâmplat la petrecere, beţivancă mică ce eşti.

Brusc, devine serioasă.

— La urmă am menţionat şi chestia cu cuţitul.

— Ce? De ce? E doar un zvon.

— Ei, zice ea şi ridică din umeri. I-am spus că e un zvon.

— Şi ce-a spus mama ta?

— A spus că trebuie să declar asta poliţiei. Că fum fără foc nu există.

34.

MATS

Buzunarul de la spate îmi vibrează. De două ori am oprit motocositoarea şi am scos telefonul doar pentru a mă trezi cu un ecran negru. Dau din nou drumul mânerului – mă gândesc la butonul care ar putea opri automat motocositoarea în caz de nevoie – şi scot mobilul. De data asta nu e doar o închipuire, cineva chiar mă sună. Iar când văd numărul de pe ecran, tot ce vreau e să arunc telefonul în tufişuri.

Annika.

După discuţia de azi-dimineaţă, încep să mă întreb dacă nu cumva soţia mea şi-a pierdut complet minţile. Nimeni în afară de Annika nu putea transforma accidentul de maşină într-o chestiune despre fotbal. Erik n-a spus niciodată nimic despre vreo rivalitate între el şi William. Şi nici n-a menţionat vreodată cum că ar fi fost tratat pe nedrept de antrenorii săi. Maică-sa a

fost cea care l-a comparat în permanenţă cu coechipierii săi, cea care s-a chinuit să afle de ce n-a fost selectat pentru cutare sau cutare echipă, care a inventat scenarii despre alianţe şi nepotism în cadrul echipei
antrenorilor.

Erik nu s-a lăsat niciodată târât în discuţiile astea. A acceptat competiţia, a tras din dinţi şi s-a antrenat şi mai mult. Aşa cum fac oamenii normali. Dar acum aş prefera să nu mă gândesc deloc la fotbal. Acea parte din viaţa lui Erik e un capitol închis.

Accept apelul, îmi duc mobilul la ureche şi mă pregătesc pentru ce e mai rău.

— El... el... suspină Annika. El... Of, Doamne, Mats... Trebuie să...

Bălmăjeşte cuvintele şi nu înţeleg nimic din ce spune.

— Ce s-a întâmplat?

Mă arde stomacul şi mă aplec automat în faţă.

— S-a întâmplat ceva cu Erik? Unde eşti?

Annika plânge necontrolat. Să fi suferit Erik vreo complicaţie gravă după operaţie? Doar n-o fi încercat să se sinucidă?

— El... ’

Annika tuşeşte.

— Sunt în parcare...

— Ce parcare? La spital?

— Da...

Trage aer în piept.

— Trebuie să-l suni pe Erik.

Simt o uşurare enormă. Dacă poate vorbi la telefon înseamnă că e în viaţă – şi nu în comă sau pe masa de operaţie.

— Să-l sun pe Erik? De ce? Calmează-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Mă îndrept de spate, apăs cu mâna liberă chiar deasupra coastelor şi mă
masez.

La celălalt capăt al firului se aude un alt plâns tremurat.

— Nu mă lasă să intru.

Mă aşez pe treptele terasei.

— Asta-i tot?

— Ce anume nu înţelegi? urlă Annika în telefon. N-am putut să-l văd. O asistentă mi-a spus că Erik a rugat-o să nu lase pe nimeni să intre azi.

— Şi? întreb eu, ştergându-mi nişte iarbă de pe pantofi. Care-i problema? Probabil că e doar obosit şi vrea să se odihnească. Doamne, Annika! Am crezut că s-a întâmplat ceva. Ceva grav.

— Dar *este* grav. Ştii cum e să stai în faţa uşii închise a fiului tău tară să

ţi se permită să intri?

— Da, ştiu. Doar nu e prima dată, nu-i aşa? Mi s-a întâmplat de multe ori.

— Dar acum nu e acelaşi lucru.

Vocea Annikăi tremură de frustrare.

— Am fost alungată de o străină. Şi poate că Erik se simte foarte rău. Poate că are nevoie de sprijin. Cum să aflu toate astea dacă nu-l pot vedea?

O coţofană coboară din măr şi aterizează pe gazon, speră să găsească viermi prin iarba proaspăt tunsă.

— E într-un spital, remarc eu. Şi dacă are nevoie de sprijin, sunt sigur că îl poate primi.

Annika oftează.

— Mats, te rog, mă imploră ea. încearcă totuşi să-l suni.

— Nu.

Mă ridic şi coţofana zboară, alegând să se aşeze în mesteacăn.

— Nu-l sun. Dacă azi Erik vrea să se odihnească, trebuie să-i respectăm dorinţa.

Annika trage aer în piept.

— Ce naiba! ţipă ea în microfon şi trebuie să ţin mobilul departe de ureche ca să nu surzesc. Ce s-a întâmplat cu tine? Când ai devenit atât de insensibil? Nu-ţi pasă de propriul fiu?

Orice om are o limită până unde poate fi călcat în picioare, iar limita mea tocmai a fost atinsă, aşa că răbufnesc.

— Să nu îndrăzneşti să mă acuzi. La dracu', n-ai nici cea mai mică idee cât de mult îmi pas...

Se aude un clic în receptor.

— Alo? Annika?

Mă uit la ecran. A închis.

Stau nemişcat mult timp, ascultându-mi zumzetul din cap. Caut apoi lista cu apeluri recente şi apăs pe unul dintre nume.

Erik.

ANNIKA3

5.

Parchez pe stradă, scot cheia din contact şi rămân în continuare pe banchetă. Tâmplele îmi bubuie şi în gât îmi creşte un nod mare. Poate că ar trebui să mă duc acasă. Dar apoi îmi amintesc de conversaţia pe care tocmai am avut-o. Conversaţia care m-a făcut să ţip atât de tare, încât oamenii din parcarea spitalului şi-au întors privirile spre mine.

Nu vreau să mă duc acasă. Am nevoie să vorbesc cu o persoană rezonabilă, cineva care nu e direct implicat în tot ceea ce s-a întâmplat, cineva care poate asculta fără să mă întrerupă şi care are o viziune detaşată asupra lucrurilor. în mod normal, aş fi ales-o pe Gittan drept parteneră de dialog. Sper să mă înşel când mă gândesc că şi-a atras-o pe Fariba de partea ei.

Asemenea nouă, familia Jafari locuieşte într-o casă albă din cărămidă construită cândva în anii 1960. Cartierul nostru e plin de astfel de locuinţe, şi chiar dacă în sine casele poate că nu sunt cele mai frumoase din oraş, nouă ne place aici. Grădinile sunt mature şi au dimensiunea potrivită, evităm traficul aglomerat din centrul oraşului, dar reuşim să ajungem acolo în cincisprezece minute. în apropiere sunt şi multe şcoli bune.

Urc scările şi pun degetul pe sonerie. Uşa se deschide.

— Annika, spune Massoud şi mă îmbrăţişează. Ce mai faci? Te pot ajuta cu ceva?

Grija pe care mi-o arată îmi sparge nodul din gât şi în clipa următoare mă scutur de plâns.

— îmi pare rău, zic eu şi fac un pas înapoi ca să nu rămân înlănţuită în îmbrăţişarea lui Massoud. Eu...

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, Annika, spune el, zâmbind. Vrei să intri? Haide, îţi fac un ceai. Sau preferi să bei o cafea?

— Un ceai ar fi minunat.

Mă uit în geantă după o batistă, dar nu găsesc niciuna.

— Fariba nu e acasă?

— E la şedinţă.

Massoud mă împinge în hol cu un ghiont uşor.

— Hai, curaj.

Fariba e membră a Asociaţiei Femeilor Moderate[131]. O admir

pentru implicare, dar nu înţeleg nici cum se organizează, nici cum ţine pasul. Ziua Faribei Jafari pare să aibă mult mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— Hai, povesteşte, spune Massoud, intrând în bucătărie înaintea mea.

Cum se mai simte Erik?

întrebarea îmi stârneşte iar lacrimile.

— Of! oftez eu. Totul e atât de greu.

Massoud mă împinge uşor, dar ferm, pe un scaun.

— Stai jos.

Rupe o bucată dintr-un prosop de hârtie şi mi-o întinde, apoi adaugă:

— Eu fac ceaiul şi tu vorbeşti. Avem destul timp la dispoziţie. Şedinţele astea durează de obicei câteva ore. Şi Ibbe are antrenament în seara asta.

Simt o străfulgerare în piept.

— Mulţumesc, spun eu şi îmi suflu nasul. N-am venit aici cu intenţia să mă pierd cu firea.

Massoud scoate samovarul şi umple vasul de jos cu apă.

— Te ştiu bine, Annika. încerci să fii puternică.

Aşază două ceşti de sticlă transparentă pe blatul de bucătărie şi continuă:

— Dar cu toţii ne pierdem câteodată cu firea.

Cuvintele lui mă încălzesc. Eu şi Massoud ne-am înţeles întotdeauna bine. E o persoană simplă, fericită şi pozitivă. în lumea lui Massoud, nimic nu e imposibil. Iar el poate accepta tot felul de oameni. Cred că tocmai din cauza asta e un manager iubit. Massoud Jafari îi citeşte pe oameni, ştie de ce au nevoie. Acum a pus din nou punctul pe i: chiar *am* încercat să fiu puternică. Şi asta încă de la accident. în faţa medicilor, a companiei de asigurări, a prietenilor şi a lui Erik – mai ales a lui Erik –, m-am străduit să par tare. însă în adâncul sufletului meu tânjesc după consolare.

Ne bem ceaiul şi Massoud îmi pune câteva întrebări, dar în rest doar eu turui. Când ceaiul se termină, umple ceştile la loc şi eu ajung cu povestea la ceea ce s-a întâmplat azi.

— Erik nu m-a lăsat să intru când m-am dus la spital.

Massoud, care se uită fix la linguriţa lui de mult timp, îşi ridică privirea.

— Ce? De ce nu?

Clatin din cap. Simt iar presiune în spatele pleoapelor.

— N-am nici cea mai vagă idee. M-au oprit în pragul uşii. Şi acum... oftez eu din nou. Acum nu-mi răspunde la telefon, îmi ignoră mesajele!

— Poate că e în stare de şoc, încearcă Massoud o explicaţie. Sau e obosit. Erik a fost operat de curând, trebuie să se odihnească.

— Poate, spun şi îmi suflu din nou nasul. Dar m-am simţit atât de prost.

Să fiu alungată de-acolo, de lângă el, în felul ăsta. De către propriul copil, înţelegi?

El încuviinţează din cap şi eu continui:

— Mats nu înţelege nimic. L-am sunat, l-am rugat să-l contacteze pe Erik şi să încerce să-l convingă. Dar a refuzat.

— Probabil că vă este foarte greu în perioada asta, spune Massoud.

îşi pune mâna caldă şi mare peste a mea, îşi mişcă uşor degetul arătător pe dosul mâinii mele. îmi ridic privirea şi îi văd ochii strălucind în spatele genelor lungi şi întunecate. Un fior îmi străbate şira spinării. Ciudat, dar simt şi o uşoară furnicătură între picioare.

Ar trebui să-mi retrag mâna şi să mă îndepărtez. Imediat. Şi totuşi rămân aşezată.

— Eşti frumoasă, Annika.

Vocea lui Massoud e blândă.

— Ştii asta?

Nimeni nu mi-a mai spus vreodată că sunt frumoasă. Poate că Mats mi-a spus că sunt drăguţă când ne-am cunoscut. Dar asta s-a petrecut acum aproape treizeci de ani.

Clatin din cap.

— Ţi-ai găsit!

Fără să-şi ia mâna de pe a mea, Massoud se ridică de pe scaun.

îşi schimbă poziţia şi mă trage în picioare. Ne privim unul pe celălalt şi pentru prima dată în viaţa mea simt electricitate în aer. Genul de emoţie vibrantă despre care citeşti în cărţi.

— Annika.

Massoud mă priveşte cu seriozitate.

— întotdeauna am crezut că eşti frumoasă. Ochii tăi. Părul tău.

îşi ridică mâna liberă şi îmi dă o şuviţă de păr după ureche. Inima îmi bate cu putere şi în mintea mea o văd pe Fariba. Rotunjimile ei moi, părul negru strălucitor, ochii mari şi căprui. Cum poate să spună că eu sunt frumoasă când o are pe ea?

— Şi sufletul tău, continuă Massoud, ai un suflet frumos. Mi-aş dori ca...

Tace şi mă trage aproape de el. Ştiu că ar trebui să plec. Raţiunea îmi spune că ceea ce se petrece e total deplasat.

Dar asta nu mă ajută. Rămân în picioare.

Mâna lui Massoud îşi croieşte drum pe sub bluza mea. Mă lipesc de el şi îi simt erecţia pe coapsa mea.

Chiar atunci se aude un zăngănit la uşa de la intrare.

NUNTA

36.

ERIK

— Emily trebuie să apară curând, nu-i? Cât e ceasul?

Nike ţine mobilul în mână. îşi ridică privirea de pe ecran.

— Mai sunt cinci minute, mă anunţă ea.

îmi răsucesc partea superioară a corpului, scrutând aleea, gazonul şi terasa. în acelaşi moment, soarele intră în nori şi dintr-odată scena se schimbă. Castelul arată întunecat şi ameninţător, tronând deasupra noastră ca un uriaş vigilent. închid ochii şi îi deschid din nou. De unde îmi vin toate gândurile astea morbide?

Nike îşi dă jos ochelarii de soare şi îi pune în geantă.

— Profită de ocazie şi bucură-te de privelişte.

N-am linişte ca să mă bucur de nicio privelişte, vreau doar să se termine repede totul. Cu fiecare minut care trece, îmi e din ce în ce mai clar de ce ar fi trebuit să refuz invitaţia. Toate chipurile astea pe care am încercat să le uit. Toate amintirile pe care le-am izgonit în colţurile întunecate ale minţii.

William e deja la locul lui, lângă bolta cu trandafiri, aşteptându-şi mireasa. Nu s-a schimbat prea mult, poate s-a lăţit doar un pic în umeri. Părul negru şi cârlionţat îi e pieptănat pe spate. Pare fericit şi plin de aşteptări. Dacă mijesc puţin ochii, aduce foarte bine cu tipul care mi-a fost coleg de clasă. Pasionatul de fotbal care iubea Barcelona{32} şi ştia totul despre campionatul spaniol. Magnetul care atrăgea fetele, care încă din gimnaziu reuşea să le facă şi pe colegele de clasă şi pe profesoarele de 40 de ani să roşească.

William Nihizen. Frumos, bogat şi faimos. Ar fi trebuit ca din toată afacerea aia să avem amândoi de câştigat. Şi eu, şi William. Dar iată-ne în prezent. E destul de evident cine a tras lozul câştigător.

Ibbe e şi el acolo, e cavalerul de onoare. Ibrahim Jafari era clovnul clasei, dar era şi cel mai deştept dintre noi toţi. Mă gândesc că acolo, lângă William, m-aş fi putut afla eu. Bineînţeles că acum opt ani nu vorbeam despre căsătorie, doar eram adolescenţi. Dar, *dacă* am fi făcut-o, aş fi fost evident cavaler de onoare.

Erik şi William.

Cei mai buni prieteni.

Fraţi de cruce.

Mă simt rău. Mă îndrept din umeri şi deşurubez capacul sticlei de apă pe care Nike mi-a pus-o la dispoziţie, golind-o până la ultima picătură. Nu mă ajută. Simt disconfortul sus, în gât. Bag un deget sub gulerul cămăşii, unde papionul mi-a devenit ştreang.

Mama nu se vede nicăieri. Mă întorc din nou şi mi se taie respiraţia. Uite-o, două rânduri mai în spatele nostru, de cealaltă parte a culoarului: Sanja. Un roi întreg de fluturi mi se dezlănţuie

în piept. Chiar nu vreau să mă holbez, dar nu-mi pot lua ochii de la ea. Mi se pare ireal să o văd din nou pe Sanja. Părul îi e desfăcut, iar buclele roşcate îi cad uşor pe umerii goi, exact ca în seara aia. E greu de spus în ce direcţie se uită, ochii îi sunt ascunşi de ochelarii de soare.

La capătul culoarului stă tata, bine aranjat şi gata să-şi predea fiica mirelui. Privirile noastre se întâlnesc şi vine la noi.

— Salut.

Mă îmbrăţişează şi apoi îi strânge mâna lui Nike.

— V-am căutat mai devreme. Unde-aţi fost?

— Am fost înăuntru să ne schimbăm, spune Nike şi îşi netezeşte rochia. Nu puteam veni cu hainele şifonate.

— Bine aţi făcut.

Tata scoate o batistă din buzunarul pantalonilor şi se şterge pe frunte.

— La naiba, clar încep să am emoţii.

Nike îi aruncă un zâmbet încurajator.

— O să fie bine.

— Altfel, totul în regulă? întreabă tata, uitându-se la mine.

Pare vesel, dar în ochi i se citeşte îngrijorarea. E mereu acolo, dar probabil că e accentuată de telefonul de azi-dimineaţă.

— Urmează să dai vreo nouă ştire-bombă?

— Ca de obicei, spun eu. Doar ştiri-bombă.

Tata râde şi mă bate pe spate. Mai spune ceva, dar nu aud ce anume.

Oare Nike îşi dă seama că jucăm teatru? Mi se pare că nu. Râde şi glumeşte, povestind cum a căutat mult timp camera 91 – până când şi-a întors cârdul de acces şi şi-a dat seama că urma să stea în camera 16. Nike are talentul să facă lumea să se simtă relaxată. Şi tata obişnuia să fie aşa, dar acum e nervos şi nesigur în preajma persoanelor pe care le vede pentru prima oară, mai ales dacă e multă lume laolaltă. N-a mai fost el însuşi după accident.

În spatele lor, apare chipul zâmbitor al lui William şi dintr-odată totul devine şi mai clar. Nu mai putem continua aşa.

— Cred că a sosit momentul, spun eu.

Tata se uită spre castel şi încuviinţează din cap.

— Da, Emily va fi aici din clipă în clipă. Trebuie să mă întorc la locul meu.

— Nu.

îl apuc de mâneca fracului, obligându-l să-mi întâlnească privirea.

— Cred că a sosit momentul adevărului.

37.

EMILY

Soarele de august e cald şi din pământ se ridică mirosul de iarbă proaspăt tunsă. Rochia e perfectă, la fel şi coafura. Cissi şi Amanda merg în spatele meu împreună cu cavalerii de onoare – verişorii de aceeaşi vârstă ai lui William. Şi, acolo jos, iată-l pe el – pe iubitul meu William. în doar câteva minute va fi al meu şi al nimănui altcuiva.

Cu toate astea, ochii mi se umplu de lacrimi. Mă ard ca focul în spatele pleoapelor şi trebuie să fac un efort să nu mi se schimonosească faţa.

Scaunul pe care ar fi trebuit să stea mama e gol.

N-a venit.

Şi asta mă doare.

Hotărâsem să nu-mi pese de ea, dar nu-mi iese. Cum poate să facă aşa ceva? Mama ştie foarte bine cât de mult înseamnă ziua asta, şi totuşi – sau poate fix din cauza asta – trebuie să mă calce în picioare. Strâng atât de tare tulpinile răsucite ale florilor din buchet, încât încheieturile degetelor mi se albesc.

I-am dat o şansă de care n-a profitat, iar pentru trădarea asta n-o s-o iert niciodată. De-acum înainte n-o să mai depun niciun efort. Va fi bunică, dar poate să uite de asta. Copilul meu nu are bunică.

Se vede că tatei îi pare rău pentru mine, mă apasă un pic cam tare când îmi pun braţul sub al lui. în timp ce parcurgem distanţa scurtă până la William, fac tot posibilul să cuprind toate feţele

fericite, muzica şi bolta frumoasă de trandafiri. Acest moment nu se va mai întoarce niciodată.

— Să fii bun cu ea.

Tata îmi dă drumul şi îi face cu ochiul lui William.

— Sau o să ai de-a face cu mine.

William şi toţi cei care sunt aşezaţi în apropiere zâmbesc. Tata îmi dă un sărut rapid şi apoi se aşază pe scaunul de lângă Isobel. Ea zâmbeşte, se şterge cu şerveţel sub ochi şi dă din cap neputincioasă. Draga de Isobel, întotdeauna arătându-şi emoţiile.

William mă ia de mână şi ne uităm unul la celălalt. E de ajuns să ne privim o secundă pentru ca totul să se estompeze în jur. Dezamăgirea se transformă în nişte bule mici strălucitoare de săpun. Se risipesc pe gazon şi se sparg lovindu-se de copaci.

El se apleacă în grabă în faţă.

— Eşti *atât* de frumoasă.

Şoapta îmi gâdilă cald urechea.

Eu şi William. Acum suntem noi doi. Cu adevărat noi doi. Astăzi începe noua noastră viaţă şi în curând vom fi o familie. O familie în care eu contez, în care toată lumea contează. Degetele mi se mişcă în mâna lui şi sper că poate simţi cât de puternică e dragostea mea. Când pastorul începe să vorbească, mi-e greu să mă concentrez. Mintea îmi e plină de gânduri învolburate şi fericite despre viitorul nostru.

Pastorul se opreşte şi se uită la mine. Zâmbeşte amabil şi lobii urechilor mi se încălzesc. Habar n-am unde ne aflăm în program. Nu se poate să fi ajuns deja la jurăminte, nu-i aşa? William se întoarce uşor spre dreapta. Fac la fel şi eu când orchestra începe să interpretează „I Will Always Love You”y^i. Aşadar, suntem la prima melodie. Solista, o tânără din Kristianstad căreia i se prezice o carieră strălucită după participarea la *Idol,* face un pas înainte.

Soprana închide ochii pentru a găsi simţirea potrivită, iar eu privesc pe deasupra primelor rânduri de scaune. Bunica din partea tatii îşi ţine sora strâns în braţe. Sunt nemaipomenit de drăguţe în rochiile lor noi roşu cu gri. Krister îşi aranjează papionul, apoi batista din buzunarul de la piept, apoi din nou papionul. Ce drăguţ

că e atât de emoţionat! E normal, doar o dată i se căsătoreşte unicul fiu.

Gittan are privirea goală, dar pare stăpână pe sine. Ca de obicei, arată bine, iar pentru ziua de azi şi-a coafat elegant părul blond. Se integrează perfect în atmosfera castelului.

Erik e cel mai departe. A fost plasat acolo din motive practice, doar nu puteam pune scaunul cu rotile între celelalte scaune sau pe culoar. Fratele meu mai mare pare resemnat. Sau poate chiar plictisit. Nu poate să se prefacă măcar că se bucură puţin pentru mine?

Lângă Erik stă femeia care probabil că e asistenta lui. Iese în evidenţă din mulţime cu părul ei negru ca pana corbului şi faţa palidă. Fetele care continuă să fie emo[{34}] şi după terminarea liceu m-au fascinat întotdeauna.

Inima îmi tresare când ajung cu privirea la locul de lângă fata cu părul negru. Pentru că adineauri acel scaun era gol.

Acum stă cineva acolo.

Mama.

38.
MATS

— Nu stăm mult.

Ochii lui Emily strălucesc precum strâmtoarea din spatele ei.

— Te ocupi tu de musafiri până ne întoarcem, nu-i aşa?

De fapt nu prea am timp, trebuie să-l găsesc pe Erik, dar fac onorul şi privesc cum tinerii căsătoriţi pleacă în grabă cu domnişoarele şi cavalerii de onoare după ei. A venit vremea pentru şedinţa foto, şi Emily a ales două locaţii – aici, în incinta castelului, şi pe malul mării.

Tânăra doamnă ştie ce vrea. Asta e o calitate – în mare parte. Erik n-a fost niciodată la fel de independent şi, uneori, am crezut că asta e din vina
Annikăi. Fiul nostru a stat singur pe tron timp de trei ani şi a devenit, după primul nostru băiat care s-a născut mort, micul prinţ al Annikăi. L-a răsfăţat şi l-a cocoloşit, nelăsându-l să ia vreo

decizie de unul singur. Când Erik s-a mutat la Göteborg, ea a pierdut controlul – ceea ce, în multe privinţe, a fost un lucru pozitiv –, dar el n-a reuşit niciodată să dobândească o încredere reală în sine. Şi asta, desigur, are mai mult de-a face cu accidentul de maşină decât cu Annika.

Mă uit peste marea de rochii lungi şi fracuri, dar nu-i văd nici pe Erik, nici pe asistenta lui. Mă bucur c-am cunoscut-o pe Nike, pare fată bună. Cred că e şi puţin îndrăgostită de Erik. Din câte ştiu, el n-a avut niciodată o relaţie serioasă, sau poate n-a avut nici măcar relaţii scurte. Erik a fost un copil timid şi un adolescent destul de retras. E posibil să fi ajuns la concluzia că n-are rost să încerce să găsească o fată din cauza scaunului cu rotile. Ceea ce ar fi trist în sine. Sau poate a decis asta din cauza bagajului emoţional. Marele rucsac care pare să fie din ce în ce mai greu în fiecare an. în ultimele câteva luni, abia dacă a reuşit să-l care. îl înţeleg prea bine.

Lumea în jurul meu râde şi vorbeşte, e evident că invitaţii la nuntă se pot distra şi singuri.

— Isobel, îi şoptesc partenerei mele. E în regulă dacă mă duc să dau o tură? Vreau să vorbesc puţin cu Erik.

Ea încuviinţează din cap, dar e complet absorbită într-o conversaţie cu o femeie care îmi e vag cunoscută. Poate de la televizor. îmi fac loc prin mulţimea zgomotoasă şi mă îndepărtez puţin pentru a avea o panoramă mai bună. îi descopăr pe Erik şi Nike sub copacii de pe cealaltă parte a culoarului.

— Deci, aici vă ascundeaţi, spun, păşind la umbră. La naiba, ce căldură!

— Nu-i aşa? zice Nike şi zâmbeşte. Dar ce bine pentru Emily şi William. Pozele vor fi fabuloase.

Face semn cu capul înspre gazonul unde tinerii se înghesuie în timp ce fotograful se târăşte ca să facă poze din diferite unghiuri. Mă întorc spre Erik. Stă drept, uitându-se la şedinţa foto cu buzele strânse. Fălcile i se mişcă sub pielea subţire.

— Erik?

îşi întoarce capul.

— Putem sta puţin de vorbă? între patru ochi?

Mă uit la asistenta lui şi adaug:

— Sper că nu te deranjează. Noi... avem o chestie care... mă întrerup eu, nedorind să ofer detalii.

— Sigur, bineînţeles, spune ea, ridicându-şi geanta de pe jos. Oricum trebuia să merg la toaletă.

— Ce fată drăguţă, îi zic fiului meu după ce pleacă.

Erik tace şi îşi îndreaptă atenţia către mirii care acum merg de mână spre mare. O rafală de vânt ridică voalul lui Emily. Ea îl prinde şi se întoarce spre William cu un zâmbet. Ibbe îi spune ceva lui Cissi care, râzând, arată spre apă.

Trag aer adânc în piept.

— Erik, înţeleg că te simţi prost. Şi eu am avut zile mai bune. Dar ceea ce ai zis, că e vremea să spunem adevărul... Ştii că nu e o idee bună.

— La naiba, tată! exclamă şi loveşte cu palma în cotiera scaunului. Nu mai putem continua aşa, trebuie să mergem la poliţie.

Erik suspină şi se uită la mine.

— Vreau să fiu liber. înţelegi?

Lacrimile îi curg pe obraji.

— Nu-mi doresc decât să fiu liber.

39.
ANNIKA

Emily şi William s-au întors de la şedinţa foto şi sunt pe terasă, cu spatele la parc şi la mare. Mats şi Isobel stau vizavi de ei, cu paharele ridicate, dând senzaţia că vor să pară drept un fel de cuplu gazdă, deşi cu siguranţă William e cel care finanţează petrecerea.

— Oameni buni!

Mats cere mulţimii să facă linişte şi în acelaşi timp îmi face semn cu mâna, aşa că trebuie să merg lângă el şi partenera lui.

— Este o zi importantă pentru Annika, pentru Isobel şi pentru mine, dar n-o să mă lungesc, ştiu că vă este sete. Căldura

asta e ucigătoare.

Zâmbeşte larg şi ridică paharul.

— Aşa că acum propun să ţinem cu toţii un toast pentru miri – pentru
Emily şi William. în cinstea voastră! Casă de piatră!

Femeia cu ditamai aparatul de fotografiat face poze în stânga şi în dreapta. Un bărbat cu un caiet şi un creion îi calcă pe urme, vorbind cu fiecare persoană fotografiată şi luând notiţe din greu. Probabil că sunt de la vreun ziar. Poate de la *Svensk Damtidning*[35]. Sau de la *Hănt i Veckan.*

Toastez şi eu şi îmi duc paharul la gură. în mod ciudat, e deja gol. E timpul pentru o nouă întâlnire cu cei doi tineri morocănoşi de la frapierele cu şampanie. Sunt atât de grăbită, încât uit să mă asigur că drumul e liber şi plătesc imediat pentru greşeala mea.

— Annika, mă bucur atât de mult să te văd.

Bineînţeles că zice asta doar ca să spună ceva. La fel ca mine, sunt sigură că şi Fariba Jafari e de părere că întâlnirea e nefastă, totuşi ne îmbrăţişăm rapid.

— Toate bune?

Fariba nu pare să aibă mai mult de cincizeci de ani. Am crezut că poza ei de profil de pe Facebook e veche de câţiva ani, aşa cum e şi a mea, dar ar putea fi recentă. Astăzi, părul ei strălucitor e prins într-un coc franţuzesc decorat cu flori colorate. Rochia e o creaţie mov cu mult prea multe volane.

— Da, mulţumesc, spun eu, ridicând paharul gol. Iar în curând va fi şi mai bine.

— Felicitări!

Massoud pare că nu ştie cum să mă salute şi în cele din urmă îmi întinde mâna.

— Cum te simţi în calitate de mamă a miresei?

Massoud nu are Facebook sau Instagram, aşa că a trecut mult timp de când nu l-am mai văzut. A încărunţit şi poartă ochelari, dar încă arată bine. Părinţii lui Ibbe sunt un cuplu frumos şi, evident, sunt încă fericiţi în căsnicie. Sau, cel puţin, au încă o căsnicie. Mă uit în jur, neliniştită la gândul că voi zări printre

invitaţi şi alţi părinţi din gaşca veche de la fotbal, dar, spre marea mea uşurare, nu văd niciunul dintre ei.

— Dar ia uite pe cine avem noi aici!

Evit să răspund la întrebarea lui Massoud. în schimb, mă întorc şi văd o frumuseţe brunetă cu un bebeluş în braţe.

— Milo, dragul meu! exclamă Fariba, ciupind obrazul copilaşului. Vino la bunica.

Ibbe este acum tată, iar frumoasa femeie, Amanda, e mama copilului.

Am mai văzut-o – Emily a postat o grămadă de poze de la nunta lor de anul trecut. Şi copilul apare frecvent în postările fiicei mele, se pare că ea e naşa.

Profit de ocazie şi plec de-acolo. Ţintesc mai întâi frapierele cu şampanie, dar în momentul următor simt nevoia urgentă să merg la toaletă şi schimb direcţia.

Zgomotul scos de vasul de veceu se stinge când uşa se trânteşte în spatele meu. O femeie tânără într-o rochie verde, vizibil cherchelită, se leagănă în faţa uneia dintre chiuvete. Ţine un ruj într-o mână şi, deşi buzele îi sunt nefiresc de cărnoase, are mari probleme de precizie.

— Ce nuntă incredibilă, spune ea, întâlnindu-mi privirea în oglindă. Absolut magică. Iar locul ăsta... trebuie să fi costat o avere.

încerc să zâmbesc.

— Probabil că banii nu sunt o problemă pentru ei.

Robinetul aurit scârţâie şi apa curge. Sper că discuţia o să se stingă, dar femeia pare dornică să sporovăiască.

— Dar ce chestie morbidă.

Acum vorbeşte mai încet, aproape în şoaptă.

— Chestia cu William şi fratele lui Emily.

Mâinile îmi înţepenesc sub jetul de apă. Rămân în aceeaşi poziţie în timp ce îmi întorc faţa în sus şi o privesc.

— Poftim?

— Da, păi... spune ea şi se uită peste umăr. Am auzit că e vina lui William că Erik, fratele, e paralizat. Se pare că William era la volan când a avut loc accidentul.

Evident femeia nu ştie cine sunt, trebuie să fie o cunoştinţă îndepărtată a miresei şi a mirelui.

— Atunci aţi auzit bine.

închid robinetul şi caut din priviri ceva cu care să mă şterg pe mâini.

— într-adevăr, William era la volan.

— Dar nu e puţin ciudat? întreabă femeia, punând capacul la ruj. Că Emily se căsătoreşte cu el?

Cine-o fi persoana asta? Oare au trimis-o cei din familia Nihizen ca să mă tragă de limbă? Sau o fi vreo jurnalistă în căutare de bârfe suculente?

— Au trecut ceva ani de-atunci, spun eu.

— Aşa e, zice ea şi se apleacă în faţă. Dar una e faptul că el se afla la volan, şi alta – chestia cea mai morbidă – e c-a făcut-o intenţionat.

— Ce-a făcut intenţionat?

Inima îmi bate cu putere, dar femeia nu se grăbeşte, îşi deschide geanta plic şi îşi pune înăuntru rujul, apoi se uită la mine cu privirea tulbure.

— Lumea spune că s-au certat, că William a condus direct într-un stâlp doar ca să se asigure că Erik îşi ţine gura.

— Mda...

Descopăr un coş cu prosoape mici, albe, în nişa de la fereastră şi iau unul.

— Probabil că sunt doar bârfe.

Ea clatină din cap.

— N-aş fi sigură. Şi tocmai de aceea mă întreb ce-o fi fost în mintea lui Emily când l-a ales pe William. I-a distrus viaţa fratelui ei şi, pe deasupra, e şi extrem de imprevizibil. Cunosc o fată care a ieşit cu el în liceu şi mi-a povestit nişte lucruri nebuneşti. Eu n-aş putea niciodată să fiu cu o astfel de persoană. Mi-ar fi groază să fac greşeli sau să-l supăr. Cine ştie de ce poate fi în stare într-o situaţie-limită.

Femeia face câţiva paşi spre uşă, apoi adaugă:

— Dar asta nu e treaba mea...

Pe chipul ei apare un zâmbet larg.

— Şi acum sunt cu siguranţă pregătită pentru mai multă şampanie! Zgomotul tocurilor pe gresie se stinge şi, în scurt timp, în toaleta
femeilor se lasă o linişte mormântală.

40.
ERIK

— Nu vrei să socializezi puţin?

Nike stă în faţa mea cu un aer plin de speranţă, dornică să socializeze cu lumea bună. Nike Jankovic nu e genul de fată care să fie impresionată de bani şi de tot ceea ce decurge din bunăstarea materială. Chiar dimpotrivă. Dar e curioasă. Şi sociabilă.

îi place să cunoască oameni noi.

Mă gândesc că, dacă asta ar fi nunta *mea,* lista de invitaţi ar fi extrem de scurtă. Neamul nostru e mic – dacă aş include şi familia Susannei, mătuşa din partea tatii, aş ajunge poate la cincisprezece persoane. Probabil că ar trebui să-l invit şi pe William, din moment ce e împreună cu Emily. Cât despre prieteni, ei bine... Nike, desigur. Şi poate Saga, care îi ţine locul lui Nike când e liberă. Prietenii din copilărie nu există. Atunci rămân doar cu colegii de la Facultatea de Jurnalism. Numai că... O ceaţă cenuşie şi groasă mi se răspândeşte în creier. încerc să-mi amintesc măcar o persoană, măcar un nume, dar mă văd nevoit să renunţ.

Eram o gaşcă mică de băieţi care ieşeam împreună în timpul facultăţii. Uneori învăţam împreună, mergeam în baruri şi la concerte. Era uşor. Careva din noi scria pe grup „Cine vine?" şi ne vedeam direct la locul de întâlnire. Făceau cu rândul pentru a mă ajuta cu scaunul cu rotile dacă era nevoie.

După absolvire, ne-am împrăştiat în toată ţara. Un tip a primit o slujbă la *Norrbottens-Kuriren*[{i6}]. altul a ajuns la unul dintre marile trusturi de presă din Stockholm. Un al treilea a plecat în Alpi şi s-a angajat ca instructor de schi. Pe grup s-a lăsat tăcerea, iar eu n-am talentul de a ţine legătura cu oamenii. Ca să nu spun că sunt de-a dreptul praf la chestia asta.

— Pământul către Erik Brandt, spune Nike, fluturându-mi o mână prin faţa ochilor. Vrei să socializezi sau ai de gând să stai aici bosumflat?

N-am niciun chef să socializez cu ceilalţi invitaţi. Pe de altă parte, nu mă pot ascunde la nesfârşit. Mama şi Isobel sunt acolo, în toiul petrecerii, am putea schimba câteva cuvinte cu ele.

— Sigur, spun eu, făcând semn din cap spre suportul unde paharul, aplecat uşor într-o parte, zăngăneşte. Mi-ar prinde bine şi încă ceva de băut.

— Bună idee.

Nike îşi croieşte drum în jurul scaunului şi mă împinge până pe aleea de pietriş, de unde pot să înaintez singur.

— Uite, îmi şopteşte, aplecându-se peste umărul meu. Nu e ea... ştii tu, cea care...

Studiez cel mai apropiat grup de invitaţi şi înţeleg imediat la cine se referă Nike. în centru se află o brunetă într-o rochie galben aprins. Vorbeşte tare şi pare să-şi hipnotizeze publicul. Ca regina albinelor, înconjurată de trântori.

— E în serialul ăla de pe Netflix.

— Da, da. Chiar aşa. Cum se face că celebrităţile stau mereu cu alte celebrităţi?

— Cine se aseamănă se adună, sugerez eu o posibilă explicaţie.

— Vrei să o luăm pe rampa din partea cealaltă? întreabă Nike, întorcându-se spre scările înguste ale terasei. Sau, dacă nu, rămâi aici şi eu mă duc sus să mai iau nişte şampanie.

— Rămân aici, spun eu. Dar vezi să nu rămâi cu vreo celebritate.

Nike râde.

— Asta nu-ţi pot promite.

îmi ia paharul, urcă scările şi se îndreaptă spre barul improvizat. Curând, dispare din raza mea vizuală.

Mă micşorez, devin un pui de pasăre împins afară din cuib prea devreme. O pradă lipsită de apărare. Pulsul îmi bubuie în urechi şi nu ştiu încotro să mă uit. La naiba! De îndată ce se iveşte ocazia, o s-o anunţ pe Nike că vreau să merg acasă. Chiar astă-seară. Dacă

sar peste următorul pahar şi la cină beau apă, pot conduce fără probleme. Nike nu mă poate opri.

Ea e asistenta mea, eu sunt cel care decide.

Mirele şi mireasa stau pe terasă, înconjuraţi de familie şi prieteni. Emily a primit felicitările mele, i le-am transmis când William era în altă parte. Acum mirele se îndepărtează de grup, traversează toată mulţimea de acolo de sus şi vine spre scări. încerc să mă fac invizibil, prefacându-mă foarte interesat de ceva aflat de cealaltă parte a culoarului.

— Erik.

Cu reticenţă, îmi întorc partea superioară a corpului şi văd un William zâmbitor care se îndreaptă direct spre mine. Ne strângem mâna.

— Mă bucur că ai venit.

Aşadar, ştie că n-a fost o alegere uşoară pentru mine. Bineînţeles că ştie. Sigur că Emily i-a împărtăşit versiunea ei. Mă întreb cum sună ea.

— Felicitări! spun şi încerc să zâmbesc la rândul meu. Ei, lăsând gluma la o parte. Emily e sora mea, aşa că trebuie să fac act de prezenţă.

— La naiba, cum zboară timpul! Când ne-am văzut de fapt ultima oară?

Răspunsul meu întârzie şi el continuă:

— Am auzit că eşti jurnalist. Unde lucrezi?

îi ofer o imagine cosmetizată a realităţii. îi spun că sunt freelancer, ceea ce e absolut adevărat. Menţionez reviste de renume, precum *Offside* şi
Filter, deşi au trecut câţiva ani de când n-am mai primit nimic de lucru de la niciuna dintre ele. în ultima vreme, am scris cu precădere pentru publicaţii corporatiste plictisitoare şi n-am reuşit să mă afirm pentru slujbe mai interesante şi mai prestigioase.

William încuviinţează din cap şi îşi continuă interogatoriul.

— înţeleg că te simţi bine la Göteborg?

Mă uit la fostul meu cel mai bun prieten şi la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. în spatele lui, mai bine de o sută de oameni socializează. Beau multă şampanie şi devorează tartine cu

caviar pe cheltuiala lui. Se râde, se toastează, se vorbeşte. Toată lumea pare că se distrează.

— Bineînţeles, răspund eu, concentrându-mi din nou atenţia asupra lui William. Dar cred că m-aş simţi şi mai bine dacă aş şti la fel de puţin ca tine.

Am spus asta cu voce tare? Sau doar am gândit-o?

El se încruntă, ceea ce înseamnă că am spus-o cu voce tare.

— Ce vrei să spui?

Acum mi-e totuna, pot să dau cărţile pe faţă.

— Ştii ceva?

înaintez puţin şi îmi cobor vocea, astfel încât el trebuie să se aplece ca să mă audă.

— Cred că ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aia.

— Care noapte?

Ridul de pe fruntea lui William se adânceşte.

— Despre ce vorbeşti?

Pare să creadă că am înnebunit. Şi asta mă face să fiu şi mai sigur că decizia mea inconştientă a fost una corectă. Nu sunt nebun, nu încă. Dar voi fi dacă nu dau totul în vileag.

— Noaptea accidentului, spun eu. Când ne-am răsturnat.

— A, deci despre asta era vorba.

William se îndreaptă de spate.

— Dar...

Face câţiva paşi pe gazon.

— Nu prea înţeleg unde baţi. Ce vrei, *de fapt,* să spui?

— întreabă-l pe tatăl tău, repet eu.

— Sigur, spune şi îşi îndreaptă papionul. La revedere, Erik. Trebuie să
socializez şi cu ceilalţi invitaţi.

— La revedere, zic eu, ridicând vocea. A, şi...

Se opreşte şi se întoarce.

— Da? ’

— Casă de piatră!

41.

EMILY

Hampus se ridică de pe scaun exact în momentul în care înghit scoica Saint Jacques şi mă pregătesc să gust creveţii. Este maestrul perfect de ceremonie, până acum a sincronizat totul impecabil. Iată-l bătând uşor cu furculiţa în paharul de vin alb.

— Onoraţi miri, doamnelor şi domnilor... A sosit momentul ca tatăl miresei să spună câteva cuvinte. Mats, ai cuvântul.

Tata se ridică cu greu în picioare, îşi pune ochelarii de citit şi scoate o bucată mică de hârtie din buzunarul din faţă al pantalonilor de la frac. Aproape că mă aşteptasem la un discurs improvizat, dar nunta noastră e, desigur, cu totul altceva decât un grătar cu vechea gaşcă de la fotbal.

— Dragi miri, dragi invitaţi.

Se uită pe deasupra meselor şi apoi se întoarce spre mine.

— Dragă Emily, fiica mea iubită. Există anumite zile în viaţă care sunt cu totul memorabile. Una dintre ele a fost ziua în care te-ai născut. Alta a fost cea în care ai absolvit liceul. Astăzi va fi, de asemenea, una dintre acele zile cu totul memorabile. O zi pe care ne-o vom aminti cu toţii cu drag.

Vocea i se taie şi tata tace, se uită la foaie. îi ofer un zâmbet încurajator şi primesc drept răspuns o grimasă încordată. Dragul meu tată pare să aibă emoţii mari.

întotdeauna am făcut echipă bună, eu şi tata. Poate că stătea mult la serviciu când eram mică, dar, odată ce ajungea acasă, era pe deplin prezent. Niciodată nu spunea „nu" când voiam să mă joc, lăsa totul deoparte ca să- mi citească o poveste. Mama şi Erik erau cu fotbalul, mereu în drum spre vreun meci sau vreun antrenament, dar tata era cu mine cât de des putea.

Cel puţin asta era situaţia înainte de accident. După aceea, nimeni din familie n-a mai fost cu adevărat prezent, cel puţin nu mental. Am fost supărată pe tata mult timp, gândindu-mă că m-a lăsat în voia sorţii. Azi îl pot înţelege parţial. Nu pe mine m-a părăsit, ci pe

mama, cu care n-a mai reuşit s-o scoată la capăt.

Aplauzele răsunătoare mă readuc în sala de petrecere. Mă grăbesc să-mi iau paharul şi mă simt puţin ruşinată că am ratat finalul discursului. E bine că filmăm totul. Paharele se ciocnesc unele de altele şi eu îl îmbrăţişez pe tata, inhalându-i mirosul familiar. Aftershave şi snus.

Farfuriile cu apetitive dispar şi vine felul principal. Până acum totul a decurs exact conform planului. Tata taie o bucată din fileul de miel, o mestecă cu poftă şi apoi se întoarce spre William.

— Cum merge cucerirea globală pentru WibNet? întreabă el, zâmbind. Nu aveţi de gând să vă opriţi până nu veţi fi cei mai mari, nu-i aşa?

William îşi şterge colţul gurii cu şerveţelul de pânză albă şi îşi drege vocea înainte să răspundă.

— Mmm, asta nu ţine numai de noi.

— Sigur că nu, încuviinţează tata. Dar puteţi avea un plan.

— Bineînţeles, spune William, întinzându-se spre carafa cu apă. Şi bineînţeles că avem un plan.

— Povesteşte-i despre SUA, îl îndemn eu, întorcându-mă spre el. încă n- am avut timp să-i spun tatei.

— Ei bine, începe William, gesticulând. De fapt, n-am prea multe de spus. Negociem cu o mare companie americană de jocuri de noroc care s-a arătat interesată de platforma noastră.

În mod normal, William ar fi dat detalii despre planurile măreţe de viitor ale companiei. Nimeni nu se pricepe să vorbească la fel de mult ca el. Cel puţin nu atunci când vine vorba despre strategii de marketing şi despre afaceri. în calitate de membru-cheie al echipei de marketing, fac şi eu adesea parte din viziunea lui.

Dar William nu mai spune nimic. Se uită în schimb încordat înjur, ca şi cum ar căuta căi de scăpare. S-a întâmplat ceva? Aproape că a trebuit să-l smulg dintr-o discuţie aprinsă cu Krister ca să nu întârziem la masă. Şi de atunci e vizibil absent. încerc să-l fac să mă privească în ochi, având nevoie de un semn – de un zâmbet sau de orice altceva care să-mi spună că totul e în regulă. Dar îşi dă ochii peste cap.

— N-ai prea multe de spus? chicoteşte tata. Pare cel mai

grozav lucru din lume. Doar nu v-aţi lăsat orbiţi de succes, nu-i aşa?

William nu răspunde. îi dau un ghiont uşor şi repet întrebarea. Ridică din umeri, părând să îşi vină în fire.

— Nu, deloc. Dar, de obicei, e mai bine să nu spui prea multe înainte ca lucrurile să fie clare.

— Să fie clare? repet eu, uitându-mă la el. Săptămâna trecută erai foarte entuziasmat.

William zâmbeşte.

— Am clarificat premisele colaborării. Avocaţii lor urmează să citească acum contractul şi apoi mai vedem. Se pot întâmpla multe pe parcurs.

— Asta e bine, William, încuviinţează din cap tata. Nu trebuie să vă lăsaţi conduşi de presupuneri.

Ridică paharul în semn de toast, apoi se întoarce spre Gittan şi spune ceva care o face să râdă în hohote.

— Trebuie să ies puţin, şopteşte William. Cred că acum e un moment bun, nu-i aşa? Nu mai urmează discursuri sau altceva în program?

— E în regulă, zic eu. De-acum înainte lumea se concentrează pe cină.

Mă aplec mai aproape şi întreb:

— S-a întâmplat ceva?

Se ridică în picioare, apoi se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Totul e perfect, draga mea. Trebuie doar să mă duc la toaletă.

Când ajunge în dreptul lui Krister, William se opreşte şi face semn spre scări. Krister se ridică repede în picioare şi ies împreună din sală. Nu sunt un pic cam mari ca să facă pipi împreună?

Mă uit împrejur în sala de petrecere şi îl văd pe Erik. Pare să o asculte pe Amanda, care povesteşte ceva foarte teatral. întotdeauna vorbeşte nu numai cu gura, ci şi cu mâinile. Nike, asistenta, stă la mică distanţă. Ceva îmi spune că ea şi Erik au o relaţie. E pentru prima dată când îi văd împreună, aşa că nu ştiu

ce mă determină să cred asta. Poate felul în care îl priveşte pe Erik. Sau felul în care se poartă în prezenţa lui. Erik e greu de citit, dar, din moment ce nu o respinge, probabil că o place. Cel puţin un pic.

Fratele meu a avut dificultăţi în a-şi exprima emoţiile încă de la pubertate, iar după accident, s-a închis complet în sine. La început am crezut că e deprimat, dar acum nu mai ştiu. Uneori am impresia că e vorba despre ranchiună.

Probabil că am avut o relaţie normală între fraţi când eram mici, dar în adolescenţă n-am fost foarte apropiaţi, iar când Erik s-a mutat la Göteborg, în anul de după accident, ne-am îndepărtat şi mai mult. în acelaşi timp, a rupt complet relaţiile cu toţi vechii săi prieteni. Nu pricep de ce. Pot să înţeleg de ce a rupt-o cu William – doar el era la volan când s-a produs accidentul, şi cu siguranţă că, la început, un astfel de lucru nu e uşor de iertat. Dar ceilalţi din gaşcă nu-i făcuseră nimic, iar noi, cei din familie, nu eram vinovaţi pentru ceea ce se întâmplase. Cu toate astea, a fost ca şi cum a vrut să uite tot ceea ce ţinea de Malmö.

De când sunt împreună cu William, Erik a rupt orice relaţie şi cu mine, şi sunt chiar furioasă pe el pentru că se poartă atât de copilăreşte. William nu a intrat intenţionat cu maşina în stâlpul ăla. Şi, din câte ştiu, nimeni nu l-a obligat pe Erik să fie acolo, s-a urcat în maşină de bunăvoie.

Totuşi, mă bucur că azi e aici. La urma urmei, Erik e fratele meu şi, dacă vrem să ne reapropiem vreodată, trebuie să începem să petrecem timp împreună.

Mă uit la mama, care stă între două scaune goale – al lui William şi al lui Krister. Spatele îi este drept, pare încă rezonabil de trează. Poate că a fost o cruzime din partea mea să o aşez acolo. Dar exact acolo trebuie să stea – între mire şi tatăl mirelui.

îşi întoarce capul în direcţia mea, dar îi evit privirea. Ştiu că ar trebui să mă port ca un adult şi să o invit lângă mine, dar copilul din mine vrea să o pedepsească, măcar pentru încă puţin timp. Mama nu avea decât un singur lucru de făcut la nunta noastră: să ajungă la timp. Şi nici măcar atât n-a fost în stare să facă. M-am simţit vinovată că am cazat-o în anexă, când tata, bunica şi socrii pot dormi aici. Dar locurile de cazare din castel s-au umplut imediat şi mi-am justificat decizia spunând că sigur vrea să fie aproape de Erik.

Privind în urmă, am avut perfectă dreptate când i-am rezervat una dintre camerele mai ieftine.

2.

ANNIKA

Aşadar, de-aia m-a vrut aici. Ca să mă umilească, să mă forţeze să stau ore în şir între Nihizen tatăl şi fiul. Sigur că mă aşteptam la o nuntă tradiţională, cu fracuri şi rochii lungi. Dar aşa ceva! Dacă invitaţii se simt prost, la ce bun toată eticheta? Krister şi William m-au tratat ca pe un nimic toată seara, iar acum s-au făcut amândoi nevăzuţi. Au dispărut în timpul felului principal şi n-au mai fost văzuţi de atunci. Nu ştiu ce e mai rău, să-i am în preajmă sau să stau aici singură. Masa de onoare e aidoma unei scene – toată lumea mă vede, femeia pe care n-o invită nimeni la dans.

întâlnesc privirea unui tânăr din personalul de servire şi îl rog să-mi umple din nou paharul de vin roşu. Am antrenament şi pot să rezist la băutură mai bine decât majoritatea oamenilor. De asemenea, cu respect, nu mă interesează că Mats se uită la mine răutăcios. Singurul lucru care mă nedumereşte e cum reuşeşte să bage de seamă imediat cum întind mâna după pahar. La naiba, doar stăm pe aceeaşi parte la o masă lungă, la câteva scaune distanţă.

Emily le zâmbeşte tuturor, mai puţin mie. De fapt, nu m-a onorat nici măcar cu o privire de când am ajuns. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa avea să fie. La ce mă aşteptam în fond şi la urma urmei? Ca lumea să se arunce pe mine şi să-şi ceară scuze? Ca Massoud să-mi spună că sunt mai frumoasă ca înainte? Ca Emily să mă îmbrăţişeze, să-mi spună că sunt cea mai bună mamă din lume şi să-şi ceară scuze că l-a ales pe William?

Cel puţin Erik pare să se simtă bine. Stă la masă cu soţia lui Ibbe şi vorbeşte mult şi cu Benjamin, partenerul lui Hampus. Asistenta e la aceeaşi masă, dar ceva mai departe, şi pare că se distrează pe cinste. De fapt, toţi cei prezenţi par că se distrează tare bine.

O rafală de râsete răguşite răsună în toată sala. Gittan Nihizen e uşor de localizat într-o încăpere. Femeia asta are o voce de parcă şi-ar fi petrecut zilele fumând întruna Marlboro fără filtru. Şi, cine ştie, poate că exact asta face în ultima vreme. Mama lui William începe să-şi piardă strălucirea. Da, e

slabă şi are o siluetă frumoasă pentru vârsta ei. Dar nu s-a abţinut niciodată să stea la soare. Pielea lui Gittan e maronie ca turta dulce şi încreţită ca o stafidă, iar părul ei, care înainte era sănătos, e acum despicat şi decolorat. Asta e cu atât mai ciudat, având în vedere că e coafeză.

Eu şi Gittan eram prietene apropiate. Nu mai departe de acum opt ani, făceam aproape totul împreună. Mergeam la sală, în oraş în weekend, făceam plimbări lungi, după care beam cafea. Bineînţeles, povesteam mult despre cum se descurcă antrenorul băieţilor, discutam despre selecţiile la echipă şi îi bârfeam pe alţi părinţi din grup. Dar fotbalul nu era totul. Gittan a fost marele meu sprijin când părinţii mei au murit la scurt timp unul după celălalt, iar eu i-am fost alături când s-a îmbolnăvit grav sora ei. Am crezut că prietenia noastră era autentică, dar, în realitate, nu a însemnat nimic.

Cel puţin nu pentru ea.

între mine şi Emily e doar un scaun gol, dar ea stă întoarsă către Mats. Vorbesc. Râd. îmi ridic paharul şi iau câteva înghiţituri mari. Simt cum căldura vinului mi se răspândeşte în corp şi aştept anestezia plăcută. Dar nu vine.

— Mai serviţi?

Fata care a servit băuturile de bun-venit stă în spatele meu cu un teanc de farfurii în braţe. Mă abţin să-i spun că reforma pronumelor de politeţei^i a fost introdusă la sfârşitul anilor 1960 şi că de atunci este în vigoare. în schimb, mă aplec într-o parte ca să poată ajunge la farfurie. Carnea era tare şi legumele fără gust, n-am mâncat nici jumătate din porţie. Sau poate că nu mâncarea e de vină, ci lipsa apetitului meu. Ceea ce avem în farfurie nu a fost gătit de un bucătar oarecare.

într-o margine a sălii, în capătul uneia dintre mesele lungi care pleacă de la masa de onoare, stă femeia în rochie verde. Cea care a vorbit despre William în toaleta femeilor. Cred că sunt multe bârfe în seara asta şi probabil că invitaţii au reînviat unele zvonuri care au circulat în legătură cu accidentul. Zvonurile au început chiar în noaptea respectivă şi Emily a fost cea mai expusă dintre noi. Timp de săptămâni întregi a fost

bombardată cu întrebări de la tot felul de persoane care auziseră te miri ce. Băieţii luaseră droguri? Erik fusese scalpat? Era adevărat că William era în moarte cerebrală? Şi aşa mai departe. De parcă nu era de ajuns ceea ce se întâmplase în realitate.

Cineva ar trebui să-i spună femeii în rochie verde să nu creadă tot ce aude. Deşi, în cazul de faţă, s-ar putea să nu se înşele în totalitate. E foarte posibil ca accidentul de maşină să fi fost provocat de capriciul unui William furios. Sau, indiferent de ce spun ceilalţi, s-ar fi putut să facă parte dintr-un plan deliberat de a scăpa de Erik. William nu-şi aminteşte nimic, iar Erik a spus doar că William a pierdut controlul maşinii.

întotdeauna am crezut că William e puţin ciudat. Chiar şi atunci când băieţii erau mici, exista un întuneric în acei ochi de un albastru neobişnuit, un întuneric care se arăta rar, dar despre care ştiam că se ascunde acolo. Şi, cu siguranţă, înclin să fiu de acord cu un anumit lucru pe care femeia asta i- a spus în toaletă: faptul că Emily l-a ales drept soţ pe William e foarte greu de înţeles.

E timpul pentru o schimbare de peisaj. Ies din sala de petrecere şi pe scările care coboară spre hol îl întâlnesc pe Massoud. Imediat ce mă vede, îşi suflecă mâneca şi se preface că-şi studiază foarte atent brăţara ceasului. Prietenia noastră pare îndepărtată, aproape ca un vis. Familia Jafari s-a mutat din Malmö la un an după accident. Potrivit hitta.se{38}. locuiesc acum într-o vilă din Sodra Sandby, în apropiere de Lund. Gittán şi Krister s-au mutat şi ei din Stenkällan cam tot atunci. Acum locuiesc lângă Ribersborg, într-una dintre casele înalte şi albe cu vedere spre mare. Nu i-am mai întâlnit pe niciunul dintre ei de atunci.

Odată ajunsă la parter, mă îndrept spre uşă, dar descopăr că barul e deschis. Ce bine e să ai un bar în hol! Tapetul verde-tulbure şi mobilierul din lemn închis fac ca încăperea să arate ca un pub englezesc.

— Un pahar de vin alb al casei, vă rog.

Mă aplec în faţă şi întreb:

— Puteţi să-l facturaţi pe cameră, nu?

Femeia din spatele barului se întoarce, deschide un frigider şi scoate o sticlă.

— Ce cameră? întreabă ea.

— Ăăă... nu-mi amintesc numărul. Iar geanta e încă sus. Dar... poate că numele e suficient?

Cu paharul plin ochi, mă strecor în curte. S-a lăsat amurgul şi temperatura e chiar plăcută. Caut undeva să mă aşez, dar nu găsesc niciun loc potrivit, aşa că mă hotărăsc să mă duc pe terasa aflată pe cealaltă parte.

Tocmai când dau să mă întorc pe aleea de pietriş, aud voci agitate. Vin de la două persoane care probabil că se află chiar după colţ. Mă opresc, ascultând cu atenţie.

Sunt doi bărbaţi şi par foarte supăraţi. Acum îmi dau seama şi cine sunt.

— Ce dracu'! şuieră William. Ce naiba a fost în capul vostru? Dacă iese la iveală, s-a terminat.

MATS

îi fac cu mâna unei chelneriţe care îmi umple paharul cu vin roşu, mă uit la scaunul gol al Annikăi şi răsuflu uşurat. Chiar s-a comportat bine până acum, dar e destul de neplăcut că trebuie să stau cu ochii pe ea. Bineînţeles că vreau s-o ajut pe Emily, nu e vorba despre asta. Doar că Annika e teribil de imprevizibilă, nu ştii niciodată de ce e în stare.

E ciudat cum se pot schimba oamenii. Annika de care m-am îndrăgostit era o persoană mult mai blândă, la limita timidităţii. Cred că am fost primul ei prieten serios.

Ne-am cunoscut într-o noapte caldă de primăvară la Lund. Eu tocmai renunţasem la Facultatea de Economie pentru a-l ajuta pe tata cu magazinul, iar Annika era studentă la Biblioteconomie la Borâs. Venise la Lund în vizită cu nişte colege care erau de fel de-acolo şi ne-am nimerit la aceeaşi masă în timpul unei cine.

îmi amintesc că mi s-a părut amuzantă şi inteligentă. Era şi drăguţă. Nu drăguţă ca o păpuşă, dar avea trăsături frumoase şi

un zâmbet care m-a secerat. Am stat de vorbă neîncetat toată seara, apoi am plecat din sala caldă de la subsol continuând să povestim. Ne-am plimbat pe străduţele medievale ale oraşului studenţesc şi ne-am întins printre albăstrele în iarba umedă din faţa Bibliotecii Universităţii. Era o noapte înstelată şi mirosul florilor era ameţitor.

În primele două luni, am petrecut mult timp împreună. Annika lua trenul spre Malmö şi mă vizita în garsoniera mea din Várnhem. Eu mergeam cu maşina la Borâs şi petreceam noaptea în camera ei de cămin. După un timp, am simţit că şi-a pierdut interesul. Am avut impresia că nu era de acord cu decizia mea de a renunţa la facultate pentru a învăţa cum să administrez un magazin. Nu părea să înţeleagă de ce am vrut să-i calc pe urme tatălui meu. Şi poate că povestea s-ar fi încheiat aici – dacă Annika n-ar fi rămas însărcinată.

După ce a trecut panica, am decis să dăm o şansă relaţiei noastre. Eu aveam deja un loc de muncă, iar Annika putea lua o pauză de la facultate când urma să nască. Dar lucrurile n-au decurs conform planului. Băieţelul,

pe care îl chema Oscar deja de când era în pântec, a murit cu câteva săptămâni înainte de termen. Ştiam despre el doar de şapte luni şi totuşi am simţit că întreaga noastră viaţă se prăbuşeşte.

Am petrecut anii care au urmat plângându-l pe Oscar şi încercând să ne cunoaştem unul pe celălalt cum se cuvine. Annika a absolvit facultatea, eu lucram la magazin. Am călătorit mult. în cele din urmă, am cumpărat casa din Stenkâllan, ne-am căsătorit în biserica din Husie şi ne-am aventurat într-o altă sarcină. Tatăl meu a murit în acelaşi an în care s-a născut Erik. Eu am preluat magazinul şi, trei ani mai târziu, s-a născut Emily.

— La ce visezi?

Gittan mă loveşte cu pumnul în braţ, iar eu ridic paharul pentru a înghiţi un nod care îmi creşte în gât.

— Vremurile de altă dată, spun eu, dregându-mi vocea. E uşor să devii puţin sentimental în astfel de momente. îţi dai seama cât de repede trec anii.

Sunt pe punctul să adaug ceva despre faptul că am multe regrete, dar, în schimb, îmi cer scuze şi plec de la masă.

CU OPT ANI IN URMA

44.

ANNIKA

Timpul se opreşte, dar samovarul scoate un sunet şuierător. Massoud se uită la mine cu ochii mari. Mâna lui rămâne pe sânul meu stâng, iar pântecul meu pulsează.

în secunda următoare ne punem în mişcare. Mă arunc pe cel mai apropiat scaun, îmi netezesc bluza şi iau ceaşca de ceai.

O, Doamne! Ce s-a întâmplat? Ce-o fi fost în capul meu?

— Suntem în bucătărie!

Vocea lui Massoud e excesiv de veselă. Se grăbeşte spre

chiuvetă în timp ce-şi aranjează blugii şi îşi trece degetele prin păr. înainte ca Fariba să apară în pragul uşii, reuşesc să ridic ceaşca de pe masă. Se opreşte în prag şi se uită la mine.

— Annika, spune ea.

Nu tu „bună, ce bine-mi pare să te văd" sau „ce surpriză".

Simt că bănuielile mele despre un pact între Gittan şi Fariba nu sunt doar închipuiri. Sau poate că a simţit atmosfera încărcată din încăpere?

— Bună, Fariba.

Obrajii îmi ard de ruşine.

— Am venit să vorbesc cu tine. Dar cum nu erai acasă, a trebuit să mă mulţumesc cu soţul tău.

Gluma nu-şi atinge ţinta. Ne priveşte în tăcere, oarecum neîncrezătoare.

Massoud îşi drege vocea.

— Aţi avut o şedinţă scurtă azi, spune el, uitându-se la soţia lui. V-aţi certat?

Nici măcar poanta asta nu pică bine.

— Portarul a uitat să descuie sala, ne lămureşte Fariba, lăsându-şi geanta pe jos. Am încercat să dăm de el, dar în zadar.

— Tipic.

Massoud se întoarce spre samovar.

— Vrei un ceai?

Ea încuviinţează din cap şi se aşază pe scaunul din faţa mea. Massoud scoate o ceaşcă curată şi o aşază pe blat. Pune înăuntru frunze de ceai din recipientul mic, o umple cu apă fierbinte din vasul de dedesubt şi apoi aşază ceaşca pe masă în faţa soţiei sale. în casa familiei Jafari nu există pliculeţe de ceai, iar pregătirea şi servirea ceaiului sunt aproape un ritual sacru. Eu am renunţat să mai cer lapte, nu mai suport privirea exasperată pe care mi-o aruncă dacă întreb aşa ceva[39].

— Cum se mai simte Erik?

Fariba rupe tăcerea care a durat un pic prea mult pentru a părea firească. Nu îndrăznesc să mă uit la ea, prefacându-mă, în schimb, că studiez frunzele de ceai de pe fundul ceştii mele. Ce ar trebui să-i spun? Cât de sinceră ar trebui să fiu? Comportamentul lui Erik este o înfrângere, un eşec capital pentru mine, ca mamă. E greu să recunosc că aşa stau lucrurile.

Cu toate astea, în zece minute îi spun aproape totul. Mintea mea e ca o oală sub presiune, trebuie să pun capacul ca să nu explodez. Din oareşicare motiv, nu menţionez însă dezamăgirea pe care am resimţit-o faţă de Mats şi de comportamentul lui.

— Cum putem să-l ajutăm pe Erik dacă refuză să vorbească cu noi? oftez eu în încheiere. E groaznic să fii exclus în situaţia de faţă. Noi suntem *părinţii* lui.

într-un final, şocul provocat de intrarea bruscă a Faribei începe să se estompeze. Sper că roşeaţa din obraji mi-a dispărut. Fariba se joacă cu ciucurii feţei de masă timp îndelungat înainte de a răspunde.

— Probabil că-i e ruşine de ce-a făcut.

îmi ridic privirea din frunzele de ceai.

— Ce vrei să spui?

Ştiu exact ce vrea să spună. Mats s-a exprimat aproape la fel, dar cuvintele sună şi mai rău când vin de la cineva care nu face parte din familie.

— De fapt, nu e deloc ciudat, spune Fariba şi se uită la

mine. Conducea beat sau se afla într-o maşină cu un şofer beat. Au distrus maşina lui Leif.

— Nu conducea Erik.

Ea ridică din sprâncene.

— De unde ştii asta dacă nu vorbeşte cu voi?

4
2.

— Erik a spus *un* lucru, zic eu, ţintuind-o pe Fariba cu privirea. Şi anume că William era la volan.

Ea se întinde spre borcanul cu miere.

— Şi nu e extrem de convenabil, continui eu, că William s-a urcat beat criţă la volan şi apoi şi-a pierdut memoria? Nu m-aş mira ca vreunul dintre prietenii avocaţi ai lui Krister să fi recomandat metoda asta.

— Cred că acum eşti puţin nedreaptă cu William, spune Fariba.

— Nedreaptă?

Mă uit uimită la prietena mea.

— William a scăpat cu o comoţie cerebrală. Erik s-ar putea să nu mai meargă niciodată. *Este* nedrept.

— E foarte trist. Groaznic, spune Fariba, aşezându-şi mâna pe a mea, chiar acolo unde căldura degetelor lui Massoud încă mă arde. Dar nu e neapărat vina lui William.

îmi retrag mâna.

— Deci, vrei să spui că Erik minte?

Fariba ridică din umeri.

— N-ai fi spus şi tu acelaşi lucru dacă ai fi ştiut că singurul tău martor şi-a pierdut memoria?

Nu există nicio îndoială că Fariba a vorbit cu Gittan. Poate chiar şi cu Mats. Şi ce s-a întâmplat cu Massoud? Cu câteva minute în urmă era atât de înţelegător. Acum se plimbă prin bucătărie ca un câine speriat.

— în orice caz.

Prietena mea scormoneşte cu o linguriţă în borcanul cu miere şi apoi amestecă cu grijă pasta galben-aurie în ceai.

— Poliţia anchetează accidentul. E mai bine să aşteptăm să vedem la ce concluzie vor ajunge.

N-ar trebui să mai spun nimic acum, dar sângele încă îmi curge prin vene şi nu mă pot abţine.

— Habar n-am cu ce te-a aburit Gittan. Dar un lucru e sigur: Erik e nevinovat. Şi William va plăti pentru asta.

EMILY

— De ce doar eu şi Cissi trebuie să vorbim cu poliţia? De ce nu-i audiază pe toţi cei care au fost la petrecere?

Suntem în drum spre secţia de poliţie din oraş şi strada Sallerupsvâgen nu a fost niciodată atât de lungă. Vreau doar să ajung şi să termin odată.

— Sunt sigură că au vorbit cu mai multă lume, spune mama, ţinând strâns volanul. Doar nu-i cunoşti pe toţi cei care au fost acolo?

— Nu pe toţi, dar pe mulţi.

Doi tipi care au fost la Videdal{40} anul trecut apar pe trotuarul din faţa Coop Nâra{41} şi mă grăbesc să mă las în jos pe scaun. Accidentul m-a făcut să mă feresc de lume. Parcă au înnebunit cu toţii, îmi trimit o mulţime de mesaje cu întrebări despre Erik şi William. Ieri, o tipă m-a oprit pe stradă. „Eşti sora mai mică a tipului care era să moară?” mi-a strigat. E îngrozitor!

— Dar eu n-am văzut ce s-a întâmplat, spun eu din ascunzătoarea mea. Şi de ce vor să vorbească cu mine de-abia acum? Pe Cissi au audiat-o acum câteva zile.

— Mi-ai spus că Cissi a fost la secţia de poliţie vineri. Azi e luni, a trecut doar un weekend între timp.

Mama frânează brusc.

— Pentru Dumnezeu! strigă ea. Foloseşte pista de biciclete!

Stomacul mi se strânge fără niciun motiv. N-am făcut nimic rău. Mama
şi tata ştiu că am fost la petrecerea lui Hampus, aşa că partea asta s-a terminat. Au fost un pic supăraţi şi m-au întrebat de ce nu le-am spus nimic – mai ales având în vedere accidentul. Dar, din fericire, mama e mult prea prinsă cu alte lucruri. Iar tata a spus doar că sinceritatea e cea mai bună politică.

Sper că nu va trebui să spun exact cât de beată eram. Dar Cissi n-a fost nevoită să declare ce a băut, aşa că nici mie n-ar trebui să-mi ceară explicaţii, nu?

Găsim un loc de parcare. Aştept lângă maşină şi o privesc pe

mama cum plăteşte cu cârdul la automatul de parcare. E foarte frumos îmbrăcată azi, poartă rochia nouă de un verde-măsliniu şi colierul cu mărgele de lemn de diferite mărimi. Cred că vrea să facă impresie bună la poliţie ca să nu-l judece prea aspru pe Erik.

În zona recepţiei e tare frig şi îmi doresc să fi luat la mine un pulover cu mânecă lungă. Mama vorbeşte cu o femeie dintr-o gheretă de sticlă, iar eu mă uit în jur. Ce caută toţi oamenii ăştia aici? Poate că sunt suspectaţi de

vreo infracţiune. Sau poate că sunt martori, la fel ca mine. Apropo, poţi fi martor dacă nu ai văzut nimic?

— Bună ziua.

Un bărbat îmbrăcat civil şi cu păr cărunt îmi întinde mâna.

— Inspector Hasse Aronsson, se prezintă el.

Ne conduce într-o sală mică. înăuntru, o femeie stă jos. Nici ea nu poartă uniformă. Pe masa din faţa ei se află un obiect plat, argintiu, care trebuie să fie un dispozitiv de înregistrare.

— Sofia, spune femeia.

Se ridică în picioare şi o salută mai întâi pe mama, apoi pe mine.

— Sofia Paviş. Anchetez accidentul de pe strada Amiralsgatan împreună cu Hasse, spune ea şi se uită la mama. Am vorbit la telefon zilele trecute.

Mama se înroşeşte la faţă, părând să nu ştie încotro să se uite. Ne aşezăm la masa din mijlocul sălii. Ofiţerii de poliţie de o parte, mama şi cu mine de cealaltă parte.

— Aşa deci.

Sofia porneşte aparatul. Spune cât e ceasul şi rosteşte numele noastre înainte să se întoarcă spre mine.

— Emily, ştii de ce te afli aici. Este vorba despre noaptea de 11 iunie şi despre accidentul de maşină în care fratele tău a fost grav rănit. Vrem să aflăm mai multe despre petrecerea unde s-a aflat chiar înainte de accident. Am înţeles că ai fost şi tu acolo.

încuviinţez din cap. Asta n-a fost o întrebare, nu-i aşa?

— La ce oră ai ajuns acolo? întreabă Sofia şi zâmbeşte. Cu aproximaţie.

— în jurul orei nouă.

— Şi până la cât ai stat?

— Până la douăsprezece şi jumătate. Sau poate era puţin mai devreme.

Mă întreb dacă se observă că nu-mi amintesc nimic. Cissi mi-a povestit

puţinul pe care îl ştiu, dar încerc să-mi aleg singură cuvintele şi să evit să par prea sigură.

— Ai văzut sau ai auzit ceva deosebit pe parcursul serii? întreabă poliţista. Ceva care i-ar fi putut determina pe fratele tău şi prietenul lui să plece cu maşina?

Clatin din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Lumea dansa, se distra. Iar eu n-am stat deloc cu Erik.

4
2.

— Există informaţii despre o încăierare cu un cuţit, spune Sofia tară să- şi schimbe expresia. Ştii ceva despre asta?

Buzele îmi sunt lipite şi trebuie să-mi folosesc limba ca să le deschid.

— Nu, reuşesc să spun în cele din urmă.

— I-ai văzut pe fratele tău şi pe prietenul lui când au plecat cu maşina?

— Nu.

Hasse, care de la început se uită doar în ecranul unui calculator, îşi ridică deodată privirea.

— Cecilia Bjorling spune că i-a văzut pe Erik şi William plecând de la petrecere. Tu n-ai plecat acasă odată cu prietena ta?

Am impresia că poate să vadă direct în mintea mea şi îmi mut privirea într-un punct aflat chiar în spatele lui.

— Ba da, dar am fost la baie înainte să plecăm. Probabil că am ieşit pe scări imediat după ce ei plecaseră.

El încuviinţează din cap, îşi trage lângă el tastatura şi tastează ceva.

Mama mă apucă de încheietura mâinii.

— Ce tot spui?! exclamă ea. Cissi i-a văzut când au plecat?

— Au!

îmi scutur braţul.

— Annika, spune Hasse, care are o privire severă. Aici noi punem întrebările.

— Scuzaţi-mă.

Pe gâtul mamei se văd mici pete roz.

— îmi cer scuze. Dar m-a luat tare prin surprindere.

Mama e încântată când se termină interogatoriul.

— Sper din tot sufletul că William Nihizen va fi tras la răspundere pentru ceea ce a făcut, spune ea, zâmbindu-le ofiţerilor de poliţie. O veţi lăsa pe Cecilia Bjorling să depună mărturie?

— După cum ştiţi, nu putem intra în detalii.

Sofia se ridică în picioare şi îmi strânge mâna.

— Mulţumesc pentru ajutor, Emily.

ERIK

4
2.

Tipul din salonul alăturat înaintează cu scaunul cu rotile până la masă. Avem locuri desemnate, aşa că nu e prima dată când ne întâlnim, dar până acum nu ne-am spus mare lucru, doar ne-am salutat.

— Cum stă treaba?

întinde mâna spre diversele boluri şi îşi pune o porţie mare.

Ridic din umeri şi mă uit în jos la farfuria mea.

Nu pot să răspund. Nu vreau să răspund.

Tipul aflat de cealaltă parte a mesei e în aceeaşi situaţie ca mine. Se află aici, într-un spital de recuperare din centrul provinciei Skâne, pentru că a suferit un accident şi trebuie să folosească un scaun cu rotile. Aşa că treaba stă catastrofal pentru amândoi.

Dar cum pot să mă plâng în faţa cuiva care, înciudasituaţiei catastrofale, pare bucuros? Dacă dau drumul la totceea ce clocoteşte mine... Câştig detaşat.

— Ştiu cum te simţi, spune tipul. Şi eu am fost furios. Şi trist. Dar...

Ia o înghiţitură de apă şi pune din nou paharul jos.

— O să fie mai bine. Acum nu mă crezi. Dar îţi promit că viaţa nu s-a terminat. Doar ca să ştii.

Tacâmurile mi se par ca plumbul de grele. Ridic capul şi îl privesc cum taie un cartof în două, îl trece prin sos şi apoi îl bagă pe tot în gură. După ce mestecă puţin, schiţează un zâmbet larg.

— Mâncare bună aici. Nu-i aşa? Apropo, mă cheamă Mustafa. Dar spune-mi Musse.

Mă întreb dacă nu cumva personalul l-a pus aici sperând să mă înveselească. Musse e de vârsta mea şi probabil că e de ceva vreme aici. Terapia pare să funcţioneze.

Ar trebui să-i rog să investească în altcineva, cineva care să se ridice la înălţimea aşteptărilor lor. Pentru că pe mine nu va putea nimeni să mă înveselească. Nimeni. Urăsc să fiu aici. De fiecare dată când ies din salon şi-i văd pe schilozii ăştia, îmi amintesc de propriul meu handicap.

Şi eu nu sunt ăsta.

Eram într-o formă fizică excelentă, eram unul dintre cei mai rapizi. Atât la şcoală, cât şi la echipă. Aveam şi rezistenţă, dar punctul meu forte era viteza. Explozivitatea. Şi poate şi faptul că vizualizam bine jocul.

Accidentul e mereu prezent. în fiecare minut de veghe stăruie în mintea mea ca un nor întunecat de furtună. Chiar nu vreau să mă gândesc la el, nu vreau să-mi amintesc. Dar creierul parcă mă forţează să-mi amintesc. Ca şi cum ar trebui să retrăiesc întreaga întâmplare în cel mai mic detaliu. Iarăşi şi iarăşi, într-o buclă perpetuă.

încerc să mă concentrez asupra mâncării. La tăiat, mestecat, înghiţit. Tai, mestec, înghit.

Musse continuă să mănânce cu poftă şi nu mai spune nimic. O parte din mine vrea ca el să continue să vorbească, să îmi dea un motiv să îi spun să- şi ţină gura. Dar nu-mi poate oferi nici măcar plăcerea asta.

Mă deranjează că toată lumea de aici e atât de drăguţă, că toate sunt bune şi frumoase. Nu mă pot plânge de nimic. Iar lumea îmi tot spune că am avut noroc să pot veni aici. -Orup{42} e fantastic", mi se tot repetă.

Dar nu am avut noroc. Am avut CEL MAI MARE GHINION DIN LUME. Sunt un invalid fără viitor. Un ratat căruia i se plânge de milă. Un tip care va trebui să-şi trăiască viaţa în singurătate. Fără prieteni, fără petreceri, fără fotbal şi călătorii.

Fără fete.

în faţa ochilor, îmi răsare chipul Sanjei. Ochii albaştri strălucitori, pistruii şi buzele moi. Părul care miroase a soare şi vanilie.

Du-te dracului, William! Mi-ai distrus viaţa.

Eu şi Musse plecăm de la masă cam în acelaşi timp şi aproape că ne ciocnim în drumul spre staţia de spălat vase.

— Erik.

Lotta, una dintre terapeutele ocupaţionale, stă în picioare la intrarea în sala de mese.

— Ai un musafir. Te aşteaptă în faţa salonului.

Mă uit în jur, deşi salonul e departe. Cine a venit până aici fără să mă anunţe în prealabil? Mama şi tata au spus că vin în weekend, aşa că nu poate fi niciunul dintre ei. Deşi ar putea fi tata, care vrea să vorbească între patru ochi. Probabil că a uitat să mă anunţe.

Ies din sala de mese. încep deja să manevrez destul de bine scaunul, şi mă îndrept rapid spre coridorul meu. în spatele fiecărei uşi se află o persoană a cărei viaţă tocmai a fost distrusă. Trec pe lângă numele de pe plăcuţele albe. *Monika O, Jonny, Monika B, Mustafa.*

— Salut, amice.

întorc capul şi îl descopăr pe bărbatul sprijinit de peretele de vizavi de salonul meu.

Krister.

Ce naiba o fi căutând aici?

Corpul meu nu mai funcţionează normal din multe puncte de vedere, dar simt clar cum mi se face pielea de găină.

47.

MATS

— Sper din tot sufletul ca William să ajungă la închisoare, spune Annika, punându-şi nişte smântână în tacos. Sigur că ar fi de dorit ca poliţia să găsească mai mulţi martori. Dar nu e imposibil, nu-i aşa? Cineva care iniţial a ales să tacă poate avea conştiinţa încărcată şi să vrea să facă ceea ce se cuvine.

Nu aşteaptă răspuns şi continuă în acelaşi ritm alert:

— Pur şi simplu nu-l înţeleg pe Erik. De ce n-a spus din start adevărul?

Grăsimea din carnea tocată i se scurge pe degete şi se şterge cu o bucată
de prosop de hârtie.

— Doar a ştiut de la bun început că William e cel care o s-o încurce.

— Sunt prieteni la cataramă, spun eu. Poate că i s-a

părut aiurea să fie nevoit să facă aşa ceva unui prieten.

Annika pufneşte.

— De ce şi-ar proteja Erik prietenul în loc să obţină dreptate şi despăgubiri pentru rănile suferite? Cât despre William – n-a fost cine ştie ce sprijin în perioada asta. Din câte ştiu, l-a vizitat pe Erik doar o singură dată în timpul săptămânilor petrecute la Clinica de Ortopedie. O singură dată.

Ridic din umeri şi sper că discuţia asta va înceta. Dar e ca şi cum mi-aş dori pace pe pământ. Annika o s-o ţină tot aşa. Nu mai vorbeşte despre nimic altceva de când a aflat că Cissi i-a văzut pe băieţi în maşină în noaptea accidentului. Parcă e obsedată. Şi parcă trebuie să transmită cuiva tot ceea ce îi trece prin minte. Adică mie. Nimeni altcineva nu se deranjează s-o asculte.

Din fericire, n-a mai spus nimic despre teoria aia în legătură cu fotbalul, cum că William ar fi încercat să-şi neutralizeze rivalul de la mijlocul terenului. Cred că şi-a dat seama cât de aiurea sună.

— Ei bine, cel puţin mie mi se pare foarte ciudat.

Aluatul de tacos se fărâmiţează când Annika ia o muşcătură mare. Mestecă şi continuă:

— Mă rog, cel mai important e că a dat cărţile pe faţă.

îşi mai toarnă vin şi observ că primul pahar s-a golit foarte repede. N- am mai observat asta până acum. N-am avut niciodată vreun motiv să ţin evidenţa la cât de mult şi cât de repede bea soţia mea. Dar, în ultima vreme, am găsit-o deseori cu un pahar de vin în mână. în faţa televizorului. La masa din bucătărie. Afară, pe terasă. E drept că e în concediu. Mai întâi şi-a luat liber din cauza accidentului, iar apoi şi-a luat zilele de concediu care-i rămăseseră. Şi totuşi... Annika nu obişnuieşte să bea de una singură. Nu *obişnuia.*

— Auzi... spun eu, uitându-mă la ea. Am analizat accidentul pe toate părţile şi acum tot ce putem face e să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Nu putem vorbi despre altceva?

Mă întorc spre Emily şi adaug:

— E bun, draga mea?

Ea încuviinţează din cap, îşi ridică furculiţa şi adună cele câteva boabe de porumb care i-au căzut în farfurie.

Biata Emily! Azi e vinerea relaxantă{43} la noi acasă, iar Annika şi-a ieşit din minţi când a aflat că fiica noastră plănuise să ia cina la Cissi. I-a ordonat lui Emily să se prezinte imediat acasă. „Trebuie să respectăm tradiţiile de familie”, a fost justificarea Annikăi. Acum Emily e aici, dar nimeni nu vorbeşte cu ea. Şi bănuiesc că remarca mea despre schimbarea subiectului de conversaţie tocmai a pus capăt oricărei relaxări.

Annika se lasă pe spate în scaun şi se uită la mine.

— Bine, spune ea şi îşi încrucişează braţele peste piept. Şi atunci despre ce crezi că ar trebui să vorbim?

— Habar n-am. Vreau doar să spun că nu e necesar să tot speculăm.

— Asta aşa e, dar măcar recunoaşte că ar fi bine ca Erik să aibă mai mulţi martori. S-ar putea ca un singur martor minor să nu fie suficient pentru a obţine o condamnare.

— în privinţa asta ai dreptate, zic eu. Pe de altă parte, nu va conta câţi martori se vor găsi. William va nega toate acuzaţiile.

Annika se uită fix la mine.

— Mereu trebuie să fii atât de pesimist?

Propria reacţie mă ia prin surprindere şi văd că şi Annika, şi Emily
tresar când pumnul meu strâns loveşte blatul mesei.

— Nu sunt pesimist.

Durerea îmi pulsează în mână.

— Sunt realist. Nicio persoană sănătoasă la cap nu recunoaşte o infracţiune. E treaba procuraturii să dovedească ce s-a întâmplat. Şi m-am săturat să vorbesc despre accident. Despre William. Despre familia Nihizen. Pentru numele lui Dumnezeu, Annika! Las-o mai moale şi lasă justiţia să-şi urmeze cursul!

Urmează o scurtă tăcere, ca atunci când marea se retrage

după un val uriaş şi îl aşteaptă pe următorul.

— Ştii de ce m-am săturat eu?

Privirea Annikăi e întunecată.

— M-am săturat îngrozitor să fiu singura care îşi dă silinţa. Singura care luptă pentru ca fiul nostru să aibă parte de dreptate şi de o viaţă decentă.

4

8.
ANNIKA

Mă aflu lângă standul cu conserve de legume şi mă pregătesc să iau una de fasole albă, când de pe culoarul alăturat aud o voce cunoscută. Mă apropii cu precauţie.

— Cum se descurcă?

Fariba vorbeşte cu voce joasă, dar fiecare silabă ajunge până la mine.

— Annika pare să fie complet obsedată să-l vadă la închisoare pe William. A fost la noi acasă la câteva zile după accident. Să-i fi văzut privirea, aproape că m-am speriat.

— Ştiu.

Vocea care se aude acum este a lui Gittan.

— Practic din prima zi nu vorbeşte decât despre daune-interese şi despăgubiri de la compania de asigurări.

Inima îmi bate atât de tare, încât mă doare. Sau poate mă dor cuvintele lor. Nu prea vreau să mai aud nimic, dar nu mă pot mişca din loc.

— La început am crezut că e în stare de şoc, spune Fariba. Oricine ar fi
terminat în situaţia ei.

— Sigur că da.

Gittan tuşeşte.

— Dar chestia asta nu a dispărut. Dimpotrivă, s-a înrăutăţit. Accidentul i-a luat minţile.

— între noi fie vorba, spune Fariba, coborându-şi şi mai mult vocea, dar nu suficient de mult, nu e cam tipic pentru

Annika? Are tendinţa asta maniacală...

— Ba da, spune Gittan, dar pare să şovăie.

— Hai să ne amintim cum era când venea vorba despre fotbal, continuă Fariba. Annika a spus întotdeauna că sportul e un hobby pentru Erik, dar ştiu că visa să-l vadă în tricoul echipei naţionale. Iar antrenorii băieţilor o urăsc. Toţi, tară excepţie.

— Ce? Ce tot spui acolo? De unde ştii?

Gittan pare îngrozită.

— Massoud îi cunoaşte pe cei mai mulţi de la club.

Văd cu ochii minţii încruntarea de pe chipul Faribei.

— Şi, din câte am auzit, Annika îi mai suna din când în când. Vorbea despre Erik, cerea una-alta. Ştiai că l-a contactat pe Conny şi că mai-mai l-a obligat să-l ducă pe Erik în primul cantonament regional?

Se aude o zdruncinătură, ca atunci când două cărucioare de cumpărături se ciocnesc.

— Acum nu mai are de ce să se gândească la fotbal, aşa că trebuie să se concentreze pe altceva.

Mi se face rău. Oare aşa m-au perceput antrenorii? Ca pe o tipă enervantă, care unelteşte? Ca pe cineva care a făcut totul pentru a obţine avantaje pentru propriul copil?

Nu mă recunosc în descrierea asta. E adevărat că i-am sunat ocazional pe antrenori când copiii erau mici. Fie pentru a le reaminti să nu mai înjure ca birjarii tot timpul, fie pentru a-mi oferi ajutorul în diverse contexte. Sigur, e posibil să fi strecurat în conversaţii câte ceva despre Erik. Dar asta nu e chiar atât de ciudat, nu-i aşa? M-am oferit voluntar la club în calitate de părinte, nu pentru că aş fi vreun bun samaritean.

Se aude din nou vocea lui Gittan.

— Ar face mai bine dacă s-ar dedica îngrijirii lui Erik în loc să conducă o anchetă paralelă asupra accidentului.

Pot tolera multe, dar asta e prea de tot. Ocolesc un raft cu sfeclă murată şi fac un pas lung pe culoar.

— Annika.

Gittan înghite în sec.

— N-nu ne-am văzut de ceva vreme. Ce mai faci?

— Grozav, mulţumesc, spun eu. Tu?

— Bine, murmură Gittan, bine.

Fariba dă din cap în semn de aprobare. Amândouă sunt roşii la faţă şi aproape că le văd cum transpiră sub bluzele lor subţiri de vară.

— Ei bine...

Trag deliberat de propoziţie ca să le fac să mai transpire puţin.

— Ia uite la voi cum staţi aici la bârfe!

— Exact.

Gittan îmi aruncă un zâmbet crispat.

— Dar eram pe picior de plecare. Mă cam grăbesc, avem musafiri în seara asta.

Fariba se preface că e foarte ocupată să lege o pungă de roşii.

— Ce mai face Erik? întreabă ea fără să ridice privirea. Am auzit că e la Orup acum.

— Ei, spun eu, face aşa cum e de aşteptat de la un tânăr căruia tocmai i s-a distrus viitorul.

Gittan deschide larg ochii.

— Dar sigur nu puteţi... adică mai există speranţă să se recupereze?

— Perspectivele nu sunt tocmai strălucite, spun eu.

Nu asta este imaginea pe care o transmit de obicei celor din jur. Dar vreau să le văd suferind, vreau să înţeleagă consecinţele teribile ale micii ieşiri a lui William.

— Groaznic.

Fariba pare sincer tristă.

— Dar, continuă ea, poate avea un viitor chiar şi într-un scaun cu rotile.

— Un viitor cu siguranţă are, spun eu, uitându-mă fix în ochii ei. Dar cum va arăta el depinde foarte mult dacă Erik va primi despăgubirea cuvenită de la compania de asigurări.

Gittan inspiră adânc.

— Despre asta e vorba? şuieră ea. Despre bani? Cu

siguranţă că banii nu sunt primul lucru la care te gândeşti într-o astfel de situaţie.

— Nu, spun eu încet, nu e vorba doar despre bani. Am nevoie şi de un deznodământ. Vreau ca persoana vinovată să fie pedepsită.

Amândouă par şocate, se dau literalmente înapoi, dar Gittan îşi revine repede.

— Ce naiba e cu tine, Annika?

Vorbeşte tare acum, iar clienţii din apropiere îşi întorc privirile spre noi.

— Duci o vânătoare de vrăjitoare împotriva fiului meu! Şi nu înţeleg de ce. După cum bine ştii, nu e suficient ca cineva *să spună ce* s-a întâmplat. Trebuie să şi poată dovedi.

— Ajunge, spun eu. Ne vedem la tribunal.

4
9. EMILY

— Erik a venit acasă.

Mă aşez pe leagănul cel mai depărtat, scot din buzunar un pachet de Extra şi îi ofer şi lui Cissi. Ia o gumă, o bagă în gură şi se aşază pe leagănul de lângă mine.

— Aşadar, a terminat la Orup?

— Nu, răspund eu şi îmi bag două gume de mestecat în gură. Are liber în weekend.

Mestecăm o vreme în tăcere. Cissi apucă lanţurile, se lasă pe spate şi îşi face avânt cu picioarele. O urmez şi eu. Leagănele din Lottaparken scârţâie îngrozitor.

— A venit cu un microbuz alb.

încerc să-i întâlnesc privirea, dar nu reuşesc, pentru că nu ne dăm în leagăn în sincron.

— Din alea cu uşi mari la spate.

Cuvintele îmi sunt purtate de vânt, aşa că strig:

— înţelegi? Erik nu a împlinit nici măcar douăzeci de ani şi e purtat de colo-colo ca un pensionar. Şi face şi caca pe el, nu se poate controla.

— Pe bune?

Cissi încetineşte şi se uită la mine.

— Trebuie să fie îngrozitor. Al. Naibii. De. îngrozitor.

Are dreptate. *Este* îngrozitor. E atât de îngrozitor, încât abia mă pot gândi la asta. La început mergeam cu mama şi tata când îl vizitau pe Erik, stăteam acolo lângă pat şi mă simţeam prost. Dar de o vreme nu mai merg.

Pentru că nu ştiu ce să spun. Cum pot să povestesc despre vacanţa mea de vară fără să-l enervez şi să-l întristez şi mai tare? Ochii lui sunt încă atât de goi. Morţi.

— Mama spune că va fi mai bine, că se va obişnui.

Pietrişul zboară în jurul pantofului meu când îl târşâi pe jos şi leagănul se opreşte de tot. Mă întorc spre Cissi şi întreb:

— Crezi că sinceritatea e cea mai bună politică? Indiferent de situaţie?

— Nu, spune ea, strângându-şi coada de cal. Uneori e mult mai bine să minţi.

Cissi poate fi enervant de hotărâtă. încerc să interpretez ceea ce tocmai a spus.

— Doar nu ai de gând să minţi la tribunal, nu-i aşa? Când va trebui să depui mărturie?

— Nu! exclamă ea şi deschide ochii. Dumnezeule, nu! Niciodată. Nu acolo. Dar, de exemplu, dacă cineva îşi cumpără o jachetă oribilă, nu trebuie să-i spui fix ce părere ai. Chiar dacă ţi se pare că e cea mai urâtă jachetă din univers. Persoana care întreabă nu va fi mai fericită dacă aude părerea asta.

Tace, apoi adaugă:

— Dar de ce întrebi? Ai minţit? M-ai minţit pe mine?

Clatin din cap, fac un balon şi îl sparg cu limba.

— Tata a zis asta acum câteva zile. Şi nici eu nu cred că trebuie să fiu mereu sinceră. Dacă mă gândesc bine, probabil că mint aproape tot timpul. Cu siguranţă îi mint pe ai mei.

Cissi chicoteşte.

— E spre binele lor. Părinţii nu se vor simţi bine dacă ştiu totul. De fapt, nu înseamnă că minţi, doar că nu spui tot adevărul.

Leagănele stau pe loc acum. Un nor mare, gri-violet, se

profilează deasupra acoperişului casei lui Hampus Olsson. Putem vedea direct înăuntru prin fereastra de la bucătărie. The Haunted House[44]. S-ar putea face un film aici – să înceapă cu o petrecere şi să se termine cu un dezastru total.

— Nu-mi vine să cred că au trecut doar două luni, spune Cissi, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

Privirea mea se plimbă pe faţada de cărămidă albă, căutând semne de viaţă, dar casa bântuită pare goală. Poate că au plecat într-o vacanţă de lux. Familia lui Hampus e putred de bogată. Nu înţeleg de ce locuiesc aici, în rahatul de Stenkâllan. Ar putea locui în Vâstra Hamnen[45] sau oriunde altundeva.

— Două luni? spun eu şi mă întorc din nou spre cea mai bună prietenă a mea. Parcă a trecut o veşnicie. Parcă am îmbătrânit o mie de ani în vara asta.

Cissi zâmbeşte.

— în orice caz, ai îmbătrânit suficient de mult ca să poţi începe liceul.

îşi mestecă guma gânditoare pentru o vreme, apoi continuă:

— De fapt, de-abia aştept. Va fi distractiv să întâlnesc oameni noi.

Şi eu aş fi aşteptat cu nerăbdare dacă lucrurile ar fi fost cum trebuie. Dar, în momentul ăsta, nimic nu e distractiv. Am încercat să-i explic lui Cissi, dar pare să se fi săturat să mă tot audă vorbind despre accident, despre Erik şi despre certurile constante dintre mama şi tata.

Mă simt la fel de goală precum un trunchi de copac putred. Şi nu îndrăznesc să spun asta cu voce tare. Nimănui. Pentru că nu eu sunt cea care trebuie compătimită.

5
0.
ANNIKA

— Chiar sunt o persoană îngrozitoare?

Probabil că întrebarea nu i se adresează cu adevărat lui

Mats, ci direct universului, ordinii mondiale care acum este în dezordine. E târziu şi sunt obosită, complet epuizată. Cu toate astea, nu pot să adorm. Mi-a rămas în cap faza cu Gittan şi Fariba din Coop Forum[46]. Replicile îmi rulează la nesfârşit în minte.

Mats răspunde cu un mormăit şi eu continui:

— Crezi că toţi antrenorii lui Erik m-au urât? Că încă mă urăsc?

Mats îşi deschide ochii.

— De ce...

Cască larg.

— De ce să te urască?

— Nu ştiu. Pentru că am sunat prea des, pentru că am exprimat o grămadă de opinii...

— Nu cred. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru clubul ăla. Ai făcut pe şoferul la meciuri, ai vândut hotdogi, ai organizat turnee, spune el şi zâmbeşte somnoros. Lumea probabil crede că eşti grozavă.

în adâncul minţii mele, foarte departe, există întrebări care nu prea vor să fie formulate. Ele se referă la rolul meu de părinte al unui sportiv, de mamă a unui fotbalist. Poate că sunt chiar despre rolul de părinte în general. Nu îndrăznesc să mă apropii de apele astea tulburi.

Mats vine lângă mine şi îşi strecoară o mână pe sub plapuma mea. O aşază sus, pe coapsa mea stângă.

— Grozavă, repetă.

Atingerea neaşteptată mă face să încremenesc. Cu siguranţă nu poate avea chef de sex. în momentul ăsta? încerc să mai găsesc ceva de spus, ceva care să prelungească discuţia şi să întârzie ceea ce pare că se întâmplă. Nu am chef. Deloc. Rămân nemişcată, sperând să se răzgândească. Sau să creadă că am adormit.

Viaţa noastră sexuală e probabil la fel de activă precum cea a majorităţii cuplurilor ajunse la jumătatea vieţii şi care au adolescenţi în casă. De obicei, o comitem când copiii sunt plecaţi, adesea după o cină bună şi câteva pahare de vin, vineri

sau sâmbătă seara. Azi este luni. Am băut apă lângă friptura la ceaun şi fiul nostru e de curând semiparalizat. în timpul cinei, ne-am certat dacă să o lăsăm sau nu pe Emily să meargă la o petrecere în weekendul următor.

Mi-e greu să diger minciunile ei. Emily susţine că n-a minţit, ci doar că n-a spus tot adevărul. I-a fost teamă că ne vom supăra şi repetă că oricum prezenţa ei la petrecerea respectivă n-a avut nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

Lăsând totul la o parte, e evident că a consumat alcool. Susţine că aşa ceva nu s-a mai întâmplat, că altfel am fi băgat de seamă, nu-i aşa? Din câte ştiu, Emily n-a ajuns niciodată beată noaptea acasă. Dar ce ştiu eu ce se întâmplă când doarme la Cissi? Diana e din ce în ce mai modernă şi inspirată de curentul New Agei^Zi. Poate că asta face parte din atitudinea liberală faţă de droguri.

Degetele lui Mats îşi croiesc încet drumul în sus, îmi ajung sub chiloţi. M-am întrebat adesea dacă această capacitate de a deconecta sexul de viaţă, de ceea ce tocmai s-a spus sau nu s-a spus nu e cumva o trăsătură generală a bărbaţilor. încerc să mă relaxez, încerc să fac să se întâmple ceva între picioarele mele, dar, în ciuda faptului că degetele lui lucrează intens, nu se întâmplă nimic. Pântecul meu e tare ca piatra şi mai uscat ca iasca, îl las totuşi să-mi dea jos chiloţii şi să mă penetreze.

Sunt o femeie modernă, ştiu că nu trebuie să mă culc cu el împotriva voinţei mele. Doar că încă mă simt teribil de vinovată pentru incidentul cu Massoud. Şi am impresia că Mats nu mă va mai dori niciodată dacă îl refuz acum.

închid ochii şi strâng pumnii. Termină repede şi se îndepărtează.

— Te iubesc, murmură el şi se întoarce pe o parte.

Obrajii îmi sunt umezi de lacrimi.

NUNTA

1. ERIK 5

Nike mă ajută să cobor pe rampa care duce în curte.

— Vreau să merg acasă, îi spun. Plecăm imediat ce mâncăm tortul.

— Dar...

Frânează atât de brusc, încât aproape că-mi iau zborul.

— Cum să plecăm? Ai băut, am...

O întrerup.

— Stai liniştită. Am băut doar apă. Şi chiar nu pot să rămân aici.

Lămpi şi felinare de tot felul luminează faţada şi zona cea mai apropiată
de castel, iar de-a lungul pasajului de sticlă care coboară spre anexă sunt înşirate torţe. întunericul din jur aminteşte că vara e pe sfârşite. Seara e răcoroasă în comparaţie cu căldura sufocantă a după-amiezii.

— O să se facă târziu, încearcă Nike, care probabil tânjeşte deja după micul-dejun de la hotel. încă nici n-am terminat cina.

— Nu contează, spun eu. Mai bine mai târziu decât să fiu nevoit să-i văd pe toţi şi mâine.

— Şi sora ta?

Ocoleşte scaunul cu rotile şi se opreşte în faţa mea.

— Ce-o să spună dacă vom dispărea, când deja ne-au rezervat camere?

— Nu prea multe, cred. Probabil că au achitat o sumă totală. Doi oaspeţi în plus sau în minus nu fac nicio diferenţă.

— Bine, spune Nike şi ridică din umeri. Atunci mergem acasă. Dar o să ratezi o mulţime de băuturi bune, adaugă ea, zâmbind.

înaintez cu scaunul pe gazon şi respir adânc de câteva ori,

umplându-mi plămânii cu aerul umed.

— Unde mergem? întreabă Nike.

— Oriunde, îi răspund. Am nevoie de aer proaspăt.

— Atunci hai să dăm o tură în parc.

Apucă ferm mânerele şi mă împinge pe aleea care se întinde de-a lungul unei laturi a clădirii. Nu protestez, ci mă bucur că mă îndepărtez de toată lumea.

— Apropo, l-am salutat pe William mai devreme. Ca să fiu sinceră, mi se pare un tip destul de plăcut.

Vocea lui Nike îmi întrerupe şirul gândurilor.

— Aţi jucat fotbal împreună, aşa-i?

— Da.

Pietrişul scârţâie sub roţi şi aştept continuarea.

— A spus că erai bun.

înghit.

— Şi William era bun.

— N-ai pomenit niciodată că ai jucat fotbal.

Nike nu mai împinge scaunul şi rămânem amândoi pe loc. Un copac uriaş formează un baldachin deasupra capetelor noastre, coroana densă împiedicând lumina lunii să pătrundă.

— N-am de gând să te pisez să-mi spui nimic, zice ea, dând drumul la mânere şi venind în faţa mea. Dar te ascult cu plăcere dacă vrei să povesteşti. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu. A rămâne paralizat e cu siguranţă traumatizant pentru oricine. Dar dacă joci fotbal, dacă ăsta e principalul tău interes...

Ochii îi strălucesc şi îşi mută privirea, scrutând întunericul.

— Chiar *a fost* dificil. La început nu-mi doream decât să mor, chiar am simţit că viaţa s-a terminat. Dar...

Mă uit la Nike.

— Iată că nu s-a terminat. Viaţa, vreau să spun. Iar fotbalul... Da, eram destul de bun. Cu siguranţă aveam potenţial şi, la fel ca mulţi alţi tineri, visam să devin profesionist. Pe parcursul anilor de şcoală, totul s-a învârtit în jurul fotbalului. Dar la câteva luni după ce-am ajuns aici – zic, arătând spre scaun –, mi-am dat seama că poate nu eram cu adevărat interesat de fotbal.

— Cum adică? întreabă Nike, încruntându-se. Doar fotbalul era centrul vieţii tale.

— Ştiu. Şi e destul de trist când reflectez la asta. Dar taman asta nu făcusem niciodată. Nu *reflectasem.* Pur şi simplu mă lăsasem dus de val. Pentru că toţi ceilalţi jucau fotbal. Pentru că unii au spus că am talent. Şi pentru că mama era foarte entuziastă. în ultimii ani, ea era probabil mai entuziasmată decât mine. A urmărit totul îndeaproape, s-a asigurat să nu ratez niciun antrenament. Ceea ce s-a întâmplat m-a trezit şi am început să reflectez la ceea ce voiam cu adevărat să fac.

— Mă bucur că ai reuşit să mergi mai departe. Cred că e foarte uşor să devii ursuz când păţeşti aşa ceva de tânăr.

Nike pare mai mulţumită acum.

— Şi mama ta?

— Ce-i cu ea?

— Cum s-a împăcat cu faptul că n-ai mai putut juca fotbal?

— A fost complet distrusă. Dar nu doar de faza cu fotbalul. Copilul ei a paralizat. Cine n-ar fi fost distrus de aşa ceva? Cel puţin la început.

— A fost nasol?

Nike se duce din nou în spatele scaunului cu rotile şi îl întoarce.

— Faptul că mama ta te-a pisat, vreau să spun?

— Ei, şi eu îmi doream asta. într-o oarecare măsură. Şi, la vremea respectivă, în timp ce lucrurile se derulau, n-am reflectat deloc la asta. îmi plăcea la nebunie să joc fotbal. Antrenamentele îmi ofereau avantaje şi acasă. Mama m-a răsfăţat la greu. Ţinea să fiu odihnit. Dacă privesc în urmă, cred că era probabil îngrozită că mă voi plictisi de fotbal, aşa c-a făcut tot posibilul să mă menţină într-o dispoziţie bună.

— La naiba, pufneşte Nike în spatele meu. Nu e de mirare că tu şi sora ta nu sunteţi apropiaţi. Bănuiesc că ea trebuia să facă totul în casă?

Gândul ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte.

52.

EMILY

Luminile candelabrului mare şi argintiu emană o strălucire caldă care se reflectă în pahare. Zumzetul creşte cu fiecare minut care trece. Toată lumea vorbeşte şi râde. Chiar şi oaspeţii mai în vârstă par să se distreze şi nimeni nu dă semne că ar vrea să plece. Cred că am fost inspirată când am stabilit locurile la mese.

Mulţi au spus că este cea mai romantică nuntă la care au fost vreodată, într-adevăr, totul a atins perfecţiunea. Vremea, locul de desfăşurare, muzica – nu am de ce să mă plâng. Mâncarea a fost delicioasă, desertul a fost un vis, iar oamenii au ţinut discursuri grozave, au cântat cântece amuzante, au organizat jocuri. Totul este la superlativ – exact aşa cum am sperat să fie.

Doar William se comportă ciudat.

L-am întrebat de mai multe ori dacă s-a întâmplat ceva, dar el insistă cu încăpăţânare că totul e în regulă. Dar eu îmi dau seama că îl supără ceva. E absent, pare neliniştit şi împrăştiat.

— Salut tuturor!

Cineva bate uşor cu linguriţa în pahar şi toţi invitaţii din apropiere îşi îndreaptă atenţia spre masa mirilor.

— M-am gândit... să ţin un mic discurs.

Of, la naiba! Mama parcă şi-a ieşit din minţi. Rujul i s-a întins şi o frunză îngălbenită i s-a agăţat în păr. Mă uit înjur.

Unde-o fi tata?

William se ridică de pe scaun şi o apucă pe mama de braţ.

— Annika. Stai jos.

Are acelaşi ton ca atunci când îi dă o comandă lui Lucifer.

Mama se eliberează din strânsoarea lui.

— Oare e interzis să mă ridic în picioare?

Cineva trebuie să o oprească. încerc să-i întâlnesc privirea lui Erik, dar el e cu ochii în altă parte. Pare că vrea să se cufunde şi să dispară prin podea.

— Bineînţeles că nu e interzis, spune William calm, dar coerent. Dar am aprecia dacă, la fel ca toţi ceilalţi, l-ai anunţa pe maestrul de ceremonii înainte de a lua cuvântul. Nu ştiu dacă avem timp pentru un punct în plus în program acum. Imediat începe dansul.

— Ce-i cu prostia asta? pufneşte mama. Cu siguranţă că la acest eveniment fantezist trebuie să fie permisă o formă de spontaneitate.

Oamenii încep să se foiască pe scaune. Unii par să nu înţeleagă dacă situaţia e amuzantă sau teribil de jenantă. Cei mai mulţi par să-şi ţină respiraţia. Sunt cât pe ce să mă ridic în picioare când tata apare de nicăieri.

— Vino aici, Annika.

O apucă pe mama de încheietura mâinii şi o trage uşor deoparte.

— Ce te-a apucat?

— Ce m-a apucat? spune ea, dând din braţe. Mai bine întreabă-i asta pe
cei din familia Nihizen.

Tata e nevoit să-i dea drumul, dar o împinge uşor din spate afară din sală.

— întreabă-i ce secrete au, strigă mama peste umăr.

— Annika, pentru numele lui Dumnezeu!

Replica tatei este ultima care se aude înainte ca ambele voci să se stingă.

Se aude un alt clinchet şi toţi invitaţii se întorc în direcţia din care vine sunetul. Hampus a înţeles situaţia şi preia comanda. Cu un zâmbet larg, anunţă că e timpul să ne ridicăm de la mese. Scaunele hârşâie pe podea, nivelul zgomotului creşte din nou, iar eu mă uit la William. îi spune ceva în glumă lui Ibbe, dar văd cum o venă de la tâmplă i se umflă şi pulsează.

La naiba! I-am promis lui William că nu se va întâmpla aşa ceva. Şi totuşi se întâmplă. Ce-a apucat-o pe mama? De ce nu se poate comporta cum se cuvine? E vorba despre o singură seară. De una singură.

— Emily.

Gittan se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Ce cină minunată! Şi trebuie să o spun din nou: eşti *atât* de binevenită în familia noastră. Ştii asta.

Mă ridic în picioare şi o îmbrăţişez strâns pe soacra mea. Gittan are ciudăţeniile ei, dar cel puţin e amabilă. Ar fi putut să se poarte cu mine aşa cum se poartă mama cu William. în schimb, Gittan a ales să ierte şi să meargă mai departe. Mai presus de toate, e suficient de inteligentă ca să-şi dea seama că eu n-am avut nimic de-a face cu accidentul.

Când eram mică, mergeam cu mama şi tata la petreceri cu gaşca de la fotbal. Ocaziile erau în principal pentru părinţi, dar participau şi băieţii – care erau adevăratul motiv de socializare – şi fraţii mai mici. încă de pe atunci am văzut legăturile puternice care existau în familia Nihizen. Gittan, Krister şi William păreau să se simtă atât de bine împreună. Aveau glumele lor şi se îmbrăţişau adesea în văzul tuturor, chiar şi când William era adolescent.

Mi-am dat devreme seama că sentimentul de familie trebuie cultivat şi că, uneori, trebuie să lupţi pentru el. Coeziunea din familia Nihizen a fost mult timp un fel de obiectiv pentru mine, ceva pentru care merita să depun efort. Căldura, uniunea şi grija unuia pentru celălalt. Asta e tot ceea ce-mi doresc pentru noi. Pentru William, pentru mine şi pentru copilul nostru.

— îţi mulţumesc, Gittan. Şi îmi pare rău pentru mama, ea...

— Nu te mai gândi la asta, spune Gittan repede. Ştim că Annika are probleme.

5

3.
ANNIKA

— Calmează-te odată!

Mats mă trage prin curte ca pe un animal turbat.

— Pot să merg şi singură.

— Posibil, spune el. Dar trebuie să te calmezi puţin.

— Să mă calmez?

îmi explodează capul de furie.

— De ce să mă calmez?

— Pentru că eşti beată, Annika.

Fostul meu soţ îmi aruncă o privire întunecată.

— Pentru că eşti penibilă. Pentru că îţi distrugi fiica. Şi pentru toate celelalte chestii.

Cumva reuşesc să mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu sunt tocmai pregătită când îmi dă drumul şi îmi pierd echilibrul. Mats mă prinde de talie, împiedicându-mă să cad direct pe asfalt.

Sunt cât pe ce să-mi înjur pantofii, dar brusc simt lacrimile pulsându-mi în gât. Mâinile calde şi puternice mă ţin în picioare doar din instinct, nu înseamnă nimic altceva. Cu toate astea, tremur. E pentru prima dată în opt ani când cineva mă atinge aşa, e pentru prima dată de la divorţ când un bărbat se apropie atât de mult de mine.

Da, am ieşit la câteva întâlniri. Am luat cina la restaurante bune din oraş. Am mers la cinema, la expoziţii şi la concerte – dar, în tot acest timp, bărbaţi egocentrici mi-au vorbit despre propria excelenţă. în toate situaţiile, am luat primul autobuz înapoi către Stenkâllan. Unii m-au contactat după un timp şi m-au întrebat ce se întâmplase, „Doar ne-am simţit atât de bine”.

Mats îmi dă drumul.

— Vino.

— Nu am băut mai mult decât ceilalţi, spun eu şi îmi dau seama că tonul meu e ca al unui copil sfidător de trei ani. Mă întorc la petrecere acum.

— Te rog, Annika, mă imploră Mats. Ia mai întâi o gură de aer proaspăt.

Şi aranjează-te un pic.

îmi strânge braţul sub al lui şi porneşte cu paşi hotărâţi spre anexă.

— Să mă aranjez? întreb eu, urmându-l cu reticenţă. Ce vrei să spui?

Mats deschide o uşă, apoi o alta.

— Unde e cheia? mă întreabă el.

— Cârdul de acces e în geantă, îi răspund. Şi geanta a rămas în sala de petrecere.

Ne strecurăm înăuntru când iese altcineva. Mats murmură ceva inaudibil şi în clipa următoare mă aşază într-un fotoliu chiar lângă uşi. Mă las pe spate şi închid ochii. Ar fi greşit să spun că sunt trează, dar Mats pare să creadă că mi-am pierdut complet controlul. Nu este adevărat. Decizia de a ţine un discurs a fost total conştientă. Eu sunt mama miresei. N-ar fi normal să pot spun câteva cuvinte bine alese, având în vedere că tatăl miresei a bătut câmpii cel puţin un sfert de oră? Poate că alcoolul îmi dă puţin curaj, dar cine nu are nevoie de una-două întăritoare înainte de o reprezentaţie?

Cineva mă bate pe umăr şi deschid ochii. Mats îmi flutură sub nas un card de plastic alb. în curând ne aflăm pe coridorul lung, bine luminat, şi simt un fior de nelinişte. Mats nu mi-a spus niciodată „să mă aranjez”.

Ce s-o fi întâmplat de când m-am privit ultima dată în oglindă?

Intră după mine în cameră. închid uşa de la baie şi pipăi faianţa ca să găsesc întrerupătorul. O strălucire blândă umple spaţiul mic şi tresar.

Cu siguranţă că femeia care apare în oglindă nu oferă o priveliştе atrăgătoare. Ce naiba s-a întâmplat? Rup rapid o bucată de hârtie igienică şi îmi şterg rujul de pe bărbie.

— Cum merge treaba?

Mats aruncă o privire spre uşă în timp ce eu îmi scot o frunză din păr. Probabil că mi s-a agăţat acolo când stăteam pe treptele terasei şi beam vin.

— Bine.

Nu mă întorc spre el, dar îl văd clar în oglindă.

— Poţi pleca acum.

Se sprijină de cadrul uşii şi se uită la mine cu o expresie greu de interpretat.

— Annika, nu poţi continua aşa. înţelegi asta, nu-i aşa?

întind nişte de pastă de dinţi peste perii răvăşiţi ai periuţei şi

întreb:

— Adică cum?

Oftează lung şi adânc.

— Adică făcându-te mangă şi făcându-te de râs de faţă cu atâta lume. De exemplu.

Mă cuprinde din nou furia, dar îmi muşc limba ca să nu-i dau apă la moară. La naiba, e tipic din partea lui să mă trateze cu superioritate, să-mi spună cum să-mi trăiesc viaţa. Sunt o femeie în toată firea. E treaba mea dacă vreau sau nu să beau un pahar la ocazii festive. în plus, m-am săturat să mă port în conformitate cu un şablon care stabileşte cum ar trebui să se comporte o femeie de vârstă mijlocie. Poate că *vreau* să mă pilesc şi să-i cer socoteală ginerelui meu în faţa oaspeţilor săi celebri. N-am nimic de pierdut şi nu-mi pasă dacă mă fac de râs.

— Ai fost amabil că m-ai adus în faţa oglinzii, spun eu şi pun tubul de pastă de dinţi pe etajera de deasupra chiuvetei. Dar acum poţi pleca.

Mats se uită la periuţa de dinţi din mâna mea.

— înţeleg că vrei să te culci.

Pare dezamăgit când clatin din cap.

— Să nu spui nimic, îl avertizez. Sunt complet stăpână pe mine.

Mats îşi dă ochii peste cap, dar pare să capituleze şi schimbă subiectul.

— Dar de fapt despre ce vociferai în sala de petrecere? Referitor la familia Nihizen şi secrete?

— Pff.

îmi bag periuţa de dinţi în gură şi spun:

— Nimic important.

După ce mă mai admonestează încă o dată, Mats părăseşte camera şi uşa se închide cu un clic. Scuip pasta de dinţi, care a căpătat nuanţă de vin roşu, şi mă uit la femeia din oglindă. Arată mai bine acum, dar un pic de ruj nu i-ar strica. Sper că geanta cu rujul, mobilul şi portofelul este încă sus, în sala de petrecere. Asta îmi dă un motiv în plus să mă întorc la ospăţ.

O mare parte din împrejurimile castelului pare să fie

acoperită cu o pătură neagră, grea, dar partea superioară a aleii care coboară spre parc e presărată cu felinare, iar lângă curte e aprins un şir lung de torţe. Hotărăsc că geanta mai poate rămâne acolo unde e şi urmez sfatul lui Mats, cel de a lua o gură de aer proaspăt. Subliniez în sinea mea că decizia îmi aparţine şi că nu fac asta la comandă.

MATS

E interesant faptul că alcoolicii pretind întotdeauna că nu sunt beţi, deşi e evident cât de beţi sunt. Annika nu face excepţie, iar eu nu reuşesc nicicum s-o înţeleg. De ce ia măcar şi o gură de vin când ştie bine la ce se ajunge? Iar asta nu e o petrecere oarecare. E nunta singurei ei fiice. în plus, sunt prezenţi şi jurnalişti, care probabil că scriu deja titlurile de primă pagină. Oare nu-i pasă ce crede lumea despre ea? Ar trebui să-i pese măcar ce crede Emily despre ea.

închid uşa de la baie în urma mea şi mă îndrept spre ieşirea din anexă. Am avut nevoie să stau câteva clipe singur după dezastrul cu Annika, dar acum pulsul mi-a revenit la normal. Mă îndrept spre castel. Dincolo de ferestrele luminate de la ultimul etaj se văd siluetele celor care dansează. Prismele candelabrelor de cristal pun în valoare flash-urile intermitente ale sistemului de lumini al disc-jockeyului. Sper că Emily se distrează, în ciuda ieşirii jenante aAnnikăi.

Ceea ce a spus despre familia Nihizen mă îngrijorează de fapt mai mult decât cantitatea de alcool consumată. La ce s-a referit când a pomenit de secrete? I-a auzit cumva vorbind între ei în seara asta? Cât de mult a auzit?

Apelul disperat şi lacrimile lui Erik mi-au rămas ca un nod tare în piept. „Vreau să fiu liber", a spus. Este un gând ispititor. Dar întrebarea e dacă mărturisirea ar duce cu adevărat la eliberare. Chiar dacă dă totul în vileag, nu putem schimba ceea ce s-a petrecut. în plus, mulţi dintre noi am fi afectaţi, direct sau indirect. Cu siguranţă şi Emily, iar ea e nevinovată şi merită un viitor fericit.

Faptul că i-am ascuns adevărul Annikăi nu mai constituie o problemă majoră, acum că sentimentele noastre s-au răcit şi că nu ne mai vedem aproape niciodată. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu prea îmi pasă cum ar reacţiona. Mă preocupă mai mult ce ar face cu informaţia.

Cu Isobel e altceva. Pierderea ei ar fi de nesuportat, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Ceasul de la mână arată că e trecut puțin de ora 23.00. Ar trebui să încerc să vorbesc din nou cu Erik. Părea atât de tulburat, cât pe ce să se piardă cu

firea. Numai să nu... Mă ia cu rău de la stomac. Nu. Nu se poate să fi ajuns până acolo? La urma urmei are multe motive pentru care merită să trăiască. O slujbă bună, prieteni. Opresc avalanşa de gânduri. Oare are prieteni? îmi dau seama că nu ştiu cu cine socializează Erik. Da, ştiu că o are pe Nike, dar întrebarea e dacă are şi pe altcineva. Cineva care nu e plătit.

Conştiinţa vinovată nu-mi dă pace. în acelaşi timp, cum să pot ajuta pe cineva care se retrage în sine? Cineva care îşi închide periodic telefonul şi nu mai ia deloc legătura cu mine? Eu şi Isobel i-am spus clar lui Erik că suntem aici pentru el – dacă el îşi doreşte asta. Şi cu siguranţă că a avut mai mult de-a face cu noi decât cu Annika.

Dar cum să ştiu dacă ce fac e suficient?

5
5. EMILY

Mă gândesc într-una la mama. Rujul întins, părul răvăşit, rochia şifonată. Ar trebui să fiu furioasă, dar mai degrabă sunt dezamăgită. Şi-a pierdut complet minţile?

Sper că echipa de la *Hănt i Veckan* a plecat de-aici deja după primul pahar. Tabloidele simt de obicei mirosul unui scandal. De multe ori n-au nici măcar nevoie de un scandal pentru a scrie despre el. Se pricep la născocit.

Ies din sala de petrecere şi încep să cobor pe scări, încercând să înaintez tară să atrag prea multă atenţie. Nu e tocmai uşor. Toată lumea vrea să-mi vorbească, să mă felicite, să spună ceva laudativ despre mâncare sau despre locaţia minunată.

— Cum eşti, Emily?

Cissi stă la bar cu Hampus Olsson şi Karl Forsebus. Acesta din urmă e scriitor şi prietenul lui William. S-au cunoscut acum câţiva ani la o petrecere în Stockholm şi mai ies la un pahar împreună, când William călătoreşte acolo în interes de serviciu. După părerea mea, Forsebus e un tip nesuferit şi egocentric, dar, în mod incontestabil, adaugă strălucire listei de invitaţi.

Poate că Cissi stă atât de aproape de el şi chicoteşte ca o adolescentă exact datorită statutului său de vedetă.

— Pari stresată, şopteşte ea. S-a întâmplat ceva?

— N-ai auzit discursul mamei?

Cissi ridică din sprâncene.

— Nu, l-am ratat. Ce-a spus?

— Din fericire n-a avut timp să spună prea multe, murmur eu. L-ai văzut cumva pe William?

Clatină din cap şi îşi înghiontește partenerul.

— Karl.

Vocea îi este mai uşoară decât de obicei.

— Ştii cumva unde e William?

Forsebus se uită la Cissi şi apoi la mine.

— Deja ai scăpat de el?

Izbucneşte într-un râs zgomotos, care îi molipseşte şi pe ceilalţi doi de lângă el. încerc şi eu să afişez un zâmbet şi apoi reuşesc să trec de nişte oaspeţi adunaţi în faţa uşii tară să mai fiu nevoită să mă opresc.

Curtea e pustie. Partea asta a castelului pare inospitalieră în întuneric. De pe terasa de pe partea cealaltă se aud voci vesele. Bineînţeles că William e acolo.

Abia dacă am apucat să vorbim unul cu celălalt azi. Şi poate că nu e nimic ciudat în asta. De obicei, la petrecerile mari, nu ai timp să vorbeşti cu toată lumea, mai ales în calitate de cuplu-gazdă. Dar asta e ziua noastră, a mea şi a lui William. E dovada iubirii noastre. Cu toate astea, de la cină încoace, William a fost mai mult pe fugă, vorbind cu Krister, părând îngrijorat.

Poate că mă port copilăreşte, dar nu aşa mi-am imaginat seara nunţii. Mă aşteptam la mai multă atenţie din partea noului meu soţ – la priviri tandre, la un braţ în jurul taliei, la câteva cuvinte frumoase la ureche. Pur şi simplu la mai multă dragoste. Felul cum mă simt acum îmi aminteşte de momentul în care am terminat clasa a noua. Nimănui din familie nu i-a păsat, nici măcar tata nu şi-a amintit, deşi vorbiserăm despre asta cu o zi înainte. Sigur că nu-i voiam în curtea şcolii, dar toţi colegii mei au sărbătorit seara cu familiile lor, mâncând tort şi

primind cadouri. Eu n-am primit nimic.

Un hohot de râs de pe terasă mă readuce în prezent şi la William. Poate că e supărat din cauza mamei, poate că e de-a dreptul furios. Numai că explicaţia asta nu ţine, din moment ce el era deja absent înainte ca mama să se facă de râs. Să fi primit oare ceva veşti proaste despre companie? De aceea a fugit cu Krister? Dacă da, gafa mamei ar fi putut fi picătura care a umplut paharul.

Chiar înainte să urc scările terasei, mă opresc şi mă uit spre parc, apoi în jos la abdomenul meu încă plat, şi simt cum lacrimile îmi inundă ochii.

La naiba! îmi trec uşor degetul arătător de-a lungul liniei genelor inferioare, încercând încă o dată să opresc dezamăgirea care se înteţeşte şi mă apasă. Deşi îmi recapăt controlul după câteva clipe, situaţia nu s-a schimbat: William ar trebui să fie aici, alături de mine.

5
6. ERIK

— Cât mă bucur să te revăd, Erik.

Hampus ţine într-o mână un pahar de gin tonic, iar cu cealaltă mă loveşte puternic pe spate. Chipul i se schimbă din verde în albastru şi apoi în violet de la lumina intermitentă a unui glob de discotecă. în difuzoare răsună „Murder on the Dancefloor", aşa că trebuie să ţip ca să mă fac auzit.

— Şi eu!

Posibil să fie adevărat ceea ce spun. Hampus nu mi-a făcut niciodată niciun rău. Am fost în aceeaşi clasă timp de nouă ani, am jucat fotbal în aceeaşi echipă şi am petrecut timp împreună în mod tipic băieţesc – fiind tot timpul în acţiune şi stând prea puţin de vorbă.

Am înţeles că lui Hampus îi merge bine. A făcut o grămadă de bani investind în companii care se concentrează pe modele de afaceri sustenabile şi e un fel de erou pentru oamenii care iubesc banii, dar cărora le pasă şi de mediu. Ca să nu-i jignească pe Greta{48} şi pe susţinătorii ei, a încetat să-şi mai

etaleze pe reţelele sociale excursiile în care merge cu avionul.

Un strigăt de bucurie răsună la unison în sală când disc-jockeyul pune un alt hit din trecut. Hampus îşi lasă băutura pe o masă şi dispare pe ringul de dans. Eu încerc să o găsesc pe Nike printre cei care dansează, dar n-o văd nicăieri.

Emily urcă scările cu trena pe braţ. Stau în mijlocul uşii, astfel încât niciunul dintre noi să nu poată trece de celălalt.

— L-ai văzut cumva pe William?

Are o privire de vânător, iar eu clatin din cap.

— Nu, de ceva vreme. Auzi...

Dintr-odată nu ştiu ce să spun şi încep să bâjbâi după cuvintele potrivite.

— Mulţumesc pentru invitaţie, reuşesc în sfârşit să spun. A fost o nuntă frumoasă.

— Şi eu îţi mulţumesc, zice Emily, uitându-se prin sală. Mă bucur că ai venit.

— Noi o să plecăm acasă, spun. Acasă la Göteborg.

— De ce?

Atenţia surorii mele este îndreptată în întregime asupra mea.

— Dacă eşti obosit, poţi să te întinzi în camera ta, aici.

— Ştiu, dar...

Degetele mele apucă strâns cotierele scaunului.

— Păi, mai ales pentru că nu am energie să socializez şi mâine- dimineaţă. Ştii că eu lucrez de acasă, aşa că nu sunt obişnuit să socializez cu o mulţime de oameni ca aici.

— Bine, spune ea şi ridică din umeri. Faci cum vrei.

— Emily! zice Cissi cu un ton de parcă nu s-ar fi văzut de ani întregi. Auzi? E cântecul nostru!

Emily îi zâmbeşte şi apoi se uită din nou la mine.

— Ai grijă de tine, Erik.

Cât ai clipi din ochi, ajunge în mijlocul unei mări de rochii lungi, toate dansând frenetic pe o melodie veche a Rihannei.

Mă blestem pentru că nu reuşesc să formulez ceea ce vreau să spun cu adevărat. Pentru că, deşi meseria mea implică lucrul cu cuvintele, îmi e întotdeauna teribil de greu să le folosesc atunci când chiar contează.

— Nu te-ai răzgândit?

Nike stă în spatele meu, cu un aer plină de speranţă.

— Nu. Plecăm acum. Tocmai mi-am luat la revedere de la Emily.

— Bine, spune ea, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea, dar nu-i prea iese. Să nu te bazezi pe compania mea, adaugă ea, apoi împinge scaunul spre lift. O să cad lată de cum mă urc în maşină.

Ce eliberare să ajung într-un loc liniştit! Aici, în curte, muzica e doar o coloană sonoră înăbuşită, iar vocile de pe terasă se transformă într-un murmur îndepărtat. Sigur că eliberarea are de-a face mai ales cu faptul că
am scăpat de oamenii din vechea mea viaţă.

— Vii şi tu înăuntru după bagaje?

Suntem în faţa intrării în anexă, iar Nike înconjoară scaunul cu rotile pentru a ajunge la uşă.

— Du-te numai tu.

îmi scot cârdul de acces din buzunar şi i-l dau.

— Aş vrea să rămân aici afară, dacă nu te deranjează. Să nu uiţi cheile de la maşină, sunt pe birou.

— E în regulă. Dar va dura câteva minute. Vreau să mă schimb şi să mă duc la baie înainte să plecăm.

Se opreşte pe loc şi se întoarce.

— Apropo, tu nu trebuie să mergi la baie?

Clatin din cap.

— Am vezica rezistentă.

Nike zâmbeşte şi dispare pe uşă. Mă dau puţin înapoi ca să nu-i stau în cale şi o privesc cum se mişcă în spatele peretelui de sticlă înspre coridorul nostru.

Nike e frumoasă. Nu chiar de pus în ramă, dar e o persoană drăguţă. Foarte drăguţă. Are convingerea că oamenii sunt buni până la proba contrarie. E grijulie, dar nu lipicioasă, şi are un râs contagios. Au fost momente în care am crezut că e îndrăgostită de mine. Şi probabil că m-aş fi putut îndrăgosti de Nike. Dar, ca să-ţi mărturiseşti dragostea, trebuie să-ţi pui inima pe tavă. Poftim, luaţi.

Apoi rămâi de unul singur, ţinând în mână o bucată de carne care palpită şi sângerează. Nu merită.

Din parcare iese o maşină, iar trunchiurile copacilor de pe alee se aprind unul câte unul. Dinspre mare bate un vânt rece. Privesc în noapte şi sper că mama mă va ierta că nu am căutat-o şi nu mi-am luat rămas-bun. Sper că e în camera ei şi doarme buştean.

Tresar când aud o mişcare în spatele culoarului din sticlă. Este cineva acolo? Flăcările torţelor pâlpâie, coloane subţiri de fum ridicându-se spre cer. Strâng din ochi, dar nu văd decât contururile tufişurilor şi ale copacilor, siluete întunecate pe un fundal întunecat.

în clipa următoare, din umbră apar două siluete – un bărbat şi o femeie. Par că se sărută. îmi întorc capul, simţindu-mă ca un fugar acolo unde mă aflu.

Poate că sunt un cuplu nou, două suflete pierdute care s-au regăsit pe ringul de dans şi care acum îşi deschid inimile. Sau poate că sunt doi soţi care şi-au lăsat acasă copiii pentru a avea puţin timp unul pentru celălalt. Ca să zic aşa.

N-am timp să speculez mai mult, pentru că tocmai atunci lumina care vine dinspre faţada clădirii cade pe cele două siluete. Brusc, adierea vântului e de gheaţă.

Sunt William şi Sanja.

57.

ANNIKA

De la bun început, ideea de a coborî la mare pe tocuri a fost una proastă. Mă întorc, înaintez puţin pe alee şi apoi fac stânga. Merg în direcţia bubuitului constant care probabil că vine dinspre sala de petrecere. Aerul nopţii îmi limpezeşte creierul şi îmi dau seama că trebuie să fi ratat tortul şi valsul mirilor. Mi-e totuna. Nu cred că Emily mi-a dus dorul, iar în ceea ce mă priveşte, prefer să stau departe de William Nihizen.

îl urăsc, nu pot să-mi descriu sentimentele în alt mod. William e rădăcina tuturor relelor. Şi se pare că răul nu are sfârşit.

Continuă să se răspândească, să dea noi lăstari şi să sufoce tot ce-i stă în cale.

William Nihizen e o specie invazivă şi au fost momente în care am vrut să-l omor. Dorinţa a fost uneori atât de puternică, încât mi-a fost teamă de mine însămi. Se spune că diferenţa dintre nebuni şi oamenii normali este că aceştia din urmă au limite. O persoană normală ştie unde să tragă linia. Eu mă consider o persoană normală. Dar oare majoritatea celor care calcă dincolo de acea linie nu erau înainte oameni normali?

Se întâmplă brusc.

Timp de câţiva ani, mi-am dorit aproape în fiecare minut să-i curm viaţa lui William. Nu mi-am dus la îndeplinire planurile criminale detaliate doar dintr-un singur motiv – copiii. Ca ei să nu fie nevoiţi să trăiască cu ruşinea.

Cu timpul, flacăra urii s-a stins, dar din când în când se reaprinde. Ca azi, de exemplu. Azi mi-ar fi plăcut să-l văd pe William Nihizen cum îşi dă ultima suflare. Sigur că Emily ar fi fost distrusă, dar mă tem că va fi la fel de distrusă cu William în viaţă, alături de ea. Femeia în rochie verde a exprimat perfect îngrijorarea mea: „Cine ştie ce ar putea face într-o situaţie-limită?”

Probabil că am ales aleea greşită, pentru că sunetele din castel sunt mai slabe acum. Asta e tipic pentru mine, să reuşesc să mă pierd într-o zonă atât de mică. O să dau vina pe întuneric. Chiar în faţa mea se află o clădire mai joasă şi continui, ajungând în cele din urmă în spatele centrului de conferinţe. Clar, mă aflu în curtea din spate – un rând de tomberoane sunt aliniate de-a lungul unui perete al clădirii şi chiar lângă ele a fost stivuită o grămadă de mobilier vechi de grădină. Iluminatul lasă mult de dorit şi şocul e complet atunci când în întuneric apare un frac.

— Ajutor!

Mâinile mi se ridică automat în aer. Apoi văd cine este.

— Doamne, ce m-ai speriat!

— Scuze.

Krister Nihizen pare la fel de îngrozit ca mine.

— N-am vrut să te sperii.

Aruncă o privire către castel, apoi îşi scoate mobilul din buzunar şi îl deschide. O lumină albastră îi luminează faţa, în timp ce mie îmi fuge gândul la propriul telefon, care, în cel mai bun caz, se află încă în sala de petrecere.

— Şi tu te-ai rătăcit?

îşi ridică privirea.

— Ce?

— Mă gândeam că poate te-ai rătăcit. Eu am plecat după geantă, dar...

— Ăăă, nu, spune şi îşi flutură mobilul. A trebuit doar să dau un telefon si am vrut să vorbesc fără să fiu deranjat.

— Aha.

Privesc înjur, în întuneric.

— Ei bine, atunci ai ales locul potrivit.

Se uită din nou spre castel, iar eu îi urmăresc privirea.

— Aştepţi pe cineva?

— Eu? Nu...

Degetele lui continuă să se joace cu mobilul.

— O să...

Se uită din nou la mine.

— îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Şi cu asta o ia la picior în direcţia din care am venit.

— Ai luat-o în direcţia greşită! strig eu. Pe-acolo se coboară în parc.

CU TREI LUNI ÎNAINTE DE NUNTĂ

5
8. MATS

— Vino aici!

Trag de lesa Zitei, încercând să-l fac pe buldogul maro să-şi ridice nasul dintr-o grămadă împuţită de pe mijlocul trotuarului.

— N-avem toată ziua la dispoziţie.

Câinele e complet absorbit şi eu trag un pic mai tare. Cam în acelaşi timp în care Zita pleacă de acolo, Zorro îşi bagă nasul în

aceeaşi mizerie.

— Rahat de câine.

— Bună dimineaţa şi ţie.

Suspin în sinea mea. Tommy, vecinul meu extrem de vorbăreţ, stă lângă cutia poştală, gata să-şi ia ziarul. Când îl întâlneşti pe Tommy, pierzi cel puţin 15 minute din viaţă, e o regulă tară excepţie. Strategia mea e să încerc să-l evit, mai ales dimineaţa. Dar cam greu să nu dăm nas în nas, din moment ce amândoi ne trezim devreme şi aparţinem speciei pe cale de dispariţie care mai este încă abonată la un cotidian.

— Bună dimineaţa.

Zâmbesc şi, în acelaşi timp, trag uşor de lesa lui Zorro.

— Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc de întrebare.

Scoate ziarul *Sydsvenskan* din cutia poştală şi aruncă o privire spre cerul albastru şi senin.

— Se pare că va fi o zi frumoasă.

încuviinţez din cap şi mai fac o încercare zadarnică să-l scot pe Zorro din mizerie.

— Am ajuns la concluzia că mai e luna mea preferată, continuă Tommy. Un fel de vineri a anului. E minunată în sine, dar ce urmează e şi mai şi

Deschide ziarul şi fluieră.

— La dracu'!

Vecinul meu vrea să-l întreb ce s-a întâmplat, dar, din moment ce am propriul ziar, nu am de gând să mă las păcălit de trucul ăsta. Acum urmează un moment de linişte la masa din bucătărie, cu o cafea proaspăt făcută, câteva sandvişuri cu brânză şi rubrica cu ştirile locale. Aşa cum lui Tommy îi place cel mai mult luna mai din tot anul, din zi mie îmi place cel mai mult dimineaţa. Casa e liniştită şi am toată ziua în faţă. Dar eu îmi ţin gura. Indiferent de ce spui, Tommy Skoogh găseşte întotdeauna un fir de aţă pe care să-l descoasă.

— Ai văzut asta?

Nu apuc să mă trag şi Tommy îmi bagă ziarul sub nas.

— De-a dreptul îngrozitor, spune, lovind cu mâna

pagina de ziar. Probabil că sunt bandele alea de infractori care erau în trecere. Ar trebui să-i împacheteze naibii pe toţi şi să-i dea afară din ţară. Sau mai degrabă să-i împuşte. Nici în ţările lor de origine nu sunt bineveniţi.

Chiar când să spun ceva contrar, titlul de pe prima pagină se ridică din ziar şi mă loveşte în plex. Tommy continuă să vorbească, dar eu nu aud niciun cuvânt, ci doar o voce tărăgănată care devine din ce în ce mai îndepărtată şi mai slabă.

Nu e adevărat. Nu poate fi adevărat. Nu se poate întâmpla aşa ceva. Spune-mi că nu se întâmplă aşa ceva.

— Mats?

Vocea lui Tommy mă readuce pe trotuarul din Kulladal. Pare îngrijorat.

— Te simţi bine?

— Eu...

Transpiraţia rece face ca lesa să-mi alunece din mână.

— Este...

— Hai, spune Tommy şi îmi întinde mâna. Aşază-te pe scări.

N-am de ales. Pământul mi se clatină sub picioare, întreaga lume se învârte. îmi aplec capul între genunchi şi încerc să respir adânc. în cele din urmă, lumea se opreşte, pământul stă locului. îmi ridic privirea şi văd că Tommy e încă în picioare, cu o lesă în fiecare mână. Zita scânceşte neliniştită.

— Ce naiba s-a întâmplat? întreabă vecinul meu.

Şi el pare puţin zdruncinat. Chipul său bătut de soare e neobişnuit de palid.

— Nu ştiu.

Apuc balustrada cu mâna dreaptă şi mă ridic în picioare.

— Poate mi-a scăzut glicemia.

— La naiba, m-ai cam speriat.

Tommy zâmbeşte nesigur.

— Era cât pe ce să sun la Urgenţă.

— Stai liniştit.

întind mâna stângă să iau lesa, mă clatin puţin, dar îmi

recapăt echilibrul.

— Cel mai bine să merg înăuntru să mănânc ceva.

— Ai dreptate.

Arată spre casa vecină şi adaugă:

— Ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de ceva.

Urc scările ca într-o transă, bineînţeles cu câinii după mine. În scurt timp, suntem cu toţii în bucătărie. Zorro şi Zita se înghesuie în faţa holurilor de mâncare, pe care se pare că le-am umplut. Mă aşez pe un scaun şi mă uit fix la ziarul pe care tocmai l-am adus înăuntru. E pe masa din bucătărie, cu prima pagină deasupra, şi e imposibil să nu văd ştirile importante ale zilei. N-am nevoie nici măcar de ochelarii de citit.

Îmi ţiuie iar urechile. Stau nemişcat şi mă lupt cu un val de greaţă care tot creşte, în timp ce titlul îndrăzneţ îşi strigă mesajul: *Rămăşiţe găsite în rezervaţia naturală.*

5
9. ERIK

Întreaga noptieră vibrează, iar mobilul dansează pe suprafaţa lucioasă. După câteva secunde stresante, degetele mele grele de somn reuşesc să prindă telefonul care bâzâie. Îmi las capul să cadă înapoi pe pernă şi răspund tară să mă uit cine sună.

— Erik?

Vocea sumbră mă face să înlemnesc.

— Alo? Mă auzi?

Deschid gura, dar nu scot niciun sunet. Inima îmi bate ca un baros în
piept.

— Ce naiba, Erik! Nu mai ştii să vorbeşti?

A trecut atât de mult timp de atunci. Aproape că uitasem ce efect are el asupra mea, cât de mic mă face să mă simt.

— Ba da, reuşesc să spun în cele din urmă.

— Bine, bine, spune Krister şi îşi drege vocea.

Aud cum o flegmă mare i se desprinde din gât şi apoi cum

zboară.

— Ai citit ziarul de azi?

— Ziarul?

Mă proptesc şi mă ridic în şezut.

— Cât e ceasul?

— Opt, anunţă Krister.

Respiră cu greutate, pare că merge pe jos. Un pescăruş ţipă în depărtare.

— Uite, nu vreau să mă lungesc, dar a apărut o complicaţie mică. Şi m- am gândit că ar fi bine să auzi asta de la mine.

O complicaţie mică? Krister nu m-a mai sunat de opt ani, aşa că presupun că ceea ce s-a întâmplat e foarte grav.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Se aude din nou pescăruşul.

— L-au găsit.

60.

MATS

La sensul giratoriu de la mallul Emporia, merg drept înainte şi apoi continui pe Annetorpsvâgen. Mă enervează faptul că îl las mereu pe Krister să decidă. Ne-am fi putut întâlni lângă magazin. Dar, azi-dimineaţă când m- a sunat, n-aveam chef de ceartă. Convorbirea anterioară mă istovise.

— Mi-aţi promis! ţipa Erik isteric. Aţi spus că nu-l va găsi nimeni, că e un loc sigur.

— Era un loc sigur, am spus eu, dar probabil că l-a dezgropat un animal.

— Nu-mi pasă cum s-a petrecut! Eu... a...

Am profitat de tăcerea care s-a lăsat cât timp Erik şi-a tras sufletul.

— Ascultă-mă. Nimeni nu trebuie să afle. Cum ar putea poliţia să facă legătura între un cadavru din Hâckeberga{49} şi

accidentul tău? Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Şi-apoi, cazul tău e clasat, nu mai există nimic pe rol. Krister are dreptate – atât timp cât nu spunem nimic, nimeni nu va face legătura.

— Dar... a pufnit Erik în telefon. La naiba, tată. Nu înţelegi? Nu e vorba despre asta. E vorba despre faptul că am omorât pe cineva.

Sigur că am înţeles. Sigur că înţeleg. Doar la asta m-am gândit aproape în fiecare zi în ultimii ani. Cum poţi scăpa de vinovăţie şi ruşine tară să-ţi mărturiseşti crima?

Niciun psiholog din lume nu te poate readuce pe calea cea bună dacă nu eşti sincer.

— Ştiu, am spus. Dar n-am avut de ales...

— N-aţi avut de ales?

Erik şi-a recăpătat calmul.

— Puteaţi să spuneţi adevărul.

— Dar m-ai rugat să tac, i-am reamintit eu. Am vrut să mă duc la poliţie, dar tu... Am vorbit despre asta la spital şi...

— Aveam nouăsprezece ani! a răcnit Erik ca un animal rănit. Nouăsprezece ani! Tocmai rămăsesem paralizat şi eram îngrozit. Tu erai adultul. Ar fi trebuit să mă obligi să fac ceea ce trebuie.

Chiar dacă e ora prânzului, în parcare sunt o mulţime de locuri libere şi aleg unul chiar în spatele restaurantului Kajuteriet. Bate puţin briza aici, lângă apă, iar vântul aduce un miros de grătar. Traversez parcarea şi deschid uşa. Mirosul de peşte prăjit îmi întoarce stomacul pe dos. Restaurantul nu e plin, dar sunt mai mulţi clienţi decât credeam. Majoritatea au ales o masă pe terasa închisă cu geamuri.

Mă opresc în prag şi mă uit la bărbatul care mă aşteaptă. Krister e îmbrăcat îngrijit, ca întotdeauna, în pantaloni gri de costum şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate. Cu siguranţă nu şi-a cumpărat ochelarii de soare de la vreo benzinărie. Stă jos, sprijinit de spătarul scaunului şi pare să admire portul de agrement. Cum o fi putând Krister să ia totul atât de uşor? Să fie oare chiar atât de nepăsător precum pare? Nu, bineînţeles

că nu e complet indiferent. Dacă ar fi fost, nu m-ar fi rugat să vin aici. Dar nu pare prea tulburat.

Amintirile reprimate se succedă cu repeziciune şi iată-mă aruncat înapoi în acea noapte ploioasă de iunie, cu opt ani în urmă. Noaptea de după accident. Văd spatele unei jachete verde-măslinii dispărând în întunericul văii, simt greutatea trupului flasc pe care l-am târât până la maşină şi mirosul de prelată proaspăt cumpărată în portbagajul jeepului lui Krister. îmi amintesc călătoria tăcută spre Hâckeberga.

Retrăiesc anxietatea şi toate gândurile care mi-au trecut prin minte pe durata celor treizeci de minute de mers cu maşina – atunci când încă mai exista o cale de întoarcere. Planurile de fugă se amestecau cu explicaţii şi scuze. *încă mai putem face ceea ce trebuie. Ăştia nu suntem noi, ăsta nu sunt eu. Aşa ceva nu se face.*

Dar n-am reuşit să rostesc niciun cuvânt.

L-am ajutat în schimb pe Krister să tragă prelata rulată câteva sute de metri pe terenul accidentat. Am tras până când m-au durut braţele şi am săpat până când mâinile mi s-au umplut de băşici. în capul meu răsunau cuvintele pe care Krister le repetase imediat după accident: „Gândeşte-te la viitorul băieţilor". întunericul ascundea lacrimile care, împreună cu sudoarea, se scurgeau în mormântul bărbatului.

— Mats! Aici.

Vocea lui Krister mă readuce în prezent şi mă îndrept spre masă cu picioarele tremurânde.

— Ia loc.

îşi dă jos ochelarii de soare şi face semn spre scaunul de vizavi.

Mă aşez obedient şi mă uit la marea sclipitoare. Ambarcaţiunile de agrement se mişcă leneş în briza uşoară, o lebădă se plimbă pe unul dintre chei. Pe puntea din spate a celei mai apropiate ambarcaţiuni, un cuplu de pensionari şi-a pregătit prânzul. Amândoi poartă şepci albastru-închis.

— De ce ai poftă? întreabă Krister, împingând un meniu

pe masă. îţi pot recomanda sandvişul cu creveţi, e grozav.

Ochelarii de citit îmi sunt în buzunarul de la geacă şi îmi ia o veşnicie să-i scot. Mă uit la hârtia din faţa mea, încercând să fac multitudinea de litere să formeze cuvinte, dar nu reuşesc nicicum. Ochelarii ajung din nou în buzunar.

— Cred că o să iau doar ceva de băut. Nu prea mi-e foame.

— Bine, spune Krister, ridicând din sprâncene. Eu o să-mi iau file de cod. E specialitatea zilei.

O chelneriţă tânără ne ia comanda. După ce pleacă, Krister se apleacă în faţă peste masă şi zice:

— La naiba, chestia asta cu cadavrul...

încuviinţez.

— Că bine zici.

— Dar, aşa cum am spus şi la telefon... zice el, cu o voce joasă. Dacă ne ţinem gura, nu se va întâmpla nimic.

— Posibil, spun eu şi mă uit la el. Dar de ce ai vrut să ne întâlnim? Nu e stupid să fim văzuţi aici împreună, taman azi?

— Nu e atât de aglomerat, zice el şi face un gest larg cu braţul. Şi eu cred fix pe dos, că e bine să fim văzuţi împreună. William şi Emily se vor căsători în curând. Ar trebui să ne mai vedem din când în când, altfel poate părea ciudat.

— Poate că ai dreptate, spun eu, ridicând din umeri. Dar nu toată lumea socializează cu cuscrii.

— Tocmai acolo am vrut să ajung...

Krister se întrerupe când chelneriţă se întoarce cu băuturile noastre, o Ramlosa şi o bere cu conţinut scăzut de alcool.

— Mâncarea e gata curând, spune ea.

— Grozav.

Krister zâmbeşte larg şi îi face cu ochiul. E întotdeauna pregătit pentru un flirt.

— Aşadar, ce e cu nunta? întreb, turnându-mi apa minerală în pahar.

Krister îşi şterge spuma de bere de pe buza superioară cu palma înainte
să răspundă.

— Erik a spus că nu vine. O ţinea pe-a lui, că refuză să ne vadă pe mine şi pe William.

încuviinţez din cap, ştiind deja că reticenţa anterioară a lui Erik a sporit de când a aflat vestea de azi.

— Tu va trebui să te ocupi de chestia asta, continuă Krister. Erik e musai să vină la nuntă. Absenţa fratelui miresei ar putea stârni curiozitatea inutilă a unor jurnalişti. Adică să vrea să afle motivul.

Krister e câteodată cu capul în nori. Pare total neverosimil ca jurnaliştii să înceapă să sape în trecut doar pentru că Erik nu vine la nuntă. William Nihizen nu e chiar buricul pământului. Dar există un alt motiv pentru care Erik trebuie să participe: Emily. Chiar ea m-a rugat să mă asigur că vine.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji, spun eu. Dacă cineva chiar se interesează, va găsi informaţii despre accidentul de maşină al lui Erik şi
William de acum opt ani. Explicaţia asta ar trebui să fie suficientă, nu-i aşa? Chiar şi pentru un jurnalist.

— Poate că da.

Krister îşi trece degetul mare peste şerveţelul de pe masă. Apoi îşi ridică privirea.

— Dar nu vrem să ne asumăm niciun risc, nu-i aşa? Niciunul dintre noi n-are chef să ajungă după gratii. Prin urmare, e de preferat să continuăm să jucăm teatru. La urma urmei, e doar pentru o seară.

CU OPT ANI IN URMA

61.

ERIK

— Clientul meu recunoaşte că se afla în BMW-ul implicat în accident împreună cu reclamantul. Cu toate acestea, deoarece ambii au fost găsiţi în afara vehiculului, şi având în vedere că nu există martori ai accidentului în sine, nu putem

exclude ca la volan, în momentul accidentului, să se fi aflat reclamantul, adică Erik Brandt. Prin urmare, pârâtul neagă săvârşirea infracţiunii. Şi, având în vedere circumstanţele extrem de neclare, pretenţiile de daune-interese sunt complet nerezonabile.

Avocatul lui William, un spilcuit, se lasă pe spate în scaun cu un zâmbet satisfăcut pe buze. William pare slăbit. Până acum a stat cu capul aplecat, uitându-se drept în jos la masă. Cred că nu e grozav să fii acuzat de conducere în stare de ebrietate agravată şi de vătămare corporală.

Mă apucă o greaţă teribilă în timp ce procurorul, Fatima Bahar, trece în revistă infracţiunea lui William şi consecinţele acesteia. Mâna tremurândă ajunge la paharul cu apă pe care cineva mi l-a pus în faţă, dar paharul îmi joacă în palmă.

— Erik, spune procurorul şi se uită la mine.

înghit. Deşi am băut apă, gura îmi e la fel deuscată ca hârtia de şmirghel şi greaţa continuă să mă cuprindă în valuri.

— Povesteşte-mi despre noaptea de 11 iunie a acestui an, continuă ea, de când ai ajuns la petrecere până la momentul accidentului. Nu te grăbi.

Fatima Bahar zâmbeşte, încercând să mă facă să mă relaxez. Las paharul jos, conştient că toată lumea se află acolo, în spatele meu. Mama şi tata, sora mea, Gittan şi Krister, Ibbe, Massoud, jumătate din echipa de fotbal şi o mulţime de oameni pe care nu-i cunosc. Mi-e imposibil să mă relaxez.

Dacă mi-ar fi mers picioarele, aş fi fugit direct pe uşă fără să spun nimic. Dar sigur că, dacă picioarele mi-ar fi mers, n-ar fi trebuit defel să mă aflu aici. Chestia asta mă enervează, şi se pare că furia e exact ceea ce îmi trebuie, pentru că dintr-odată pot vorbi. Repet aceleaşi cuvinte ca în timpul interogatoriului poliţiei de la spital, nu schimb nimic. Procurorul îmi mai pune câteva întrebări. Răspund aşa cum am plănuit să răspund.

Nervozitatea mă cuprinde din nou când vine rândul apărării să mă interogheze.

— Erik, spune spilcuitul. Există informaţii potrivit cărora tu şi William v-aţi certat înainte de accident. Este adevărat?

— Nu, spun eu.

— Niciodată pe parcursul serii?

— Nu.

— Există un zvon cum că l-ai ameninţat pe William cu un cuţit. Este adevărat?

— Categoric nu.

îl privesc drept în ochi şi adaug:

— Dar este adevărat că William a strigat la mine ceva în legătură cu un cuţit.

Avocatul apărării pare nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Eram în cort, lângă masa cu băuturi. Feliile de lămâie se terminaseră, dar mai erau câteva lămâi întregi. Şi un cuţit. L-am scăpat, chiar la picioarele lui William. A strigat ceva cum că n-ar trebui să arunc cu cuţitul şi că nu-s întreg la cap. Ceva de genul. A fost un accident şi ne-am aprins puţin, dar nu ne-am certat în adevăratul sens al cuvântului.

După o scurtă pauză, e timpul să-şi facă intrarea martorul-vedetă. Cissi poartă blugi super-strâmţi, dar de data asta nu i-a asortat cu un top scurt. Are părul strâns în coc şi machiaj discret. Pare mult mai tânără decât atunci când am văzut-o ultima oară, la petrecerea lui Hampus.

în sală este o linişte mormântală, cu excepţia picioarelor scaunului care hârşâie podeaua.

— Poftim, spune judecătorul când Cissi se aşază. Bine ai venit, Cecilia. înainte să începem: ai vreo legătură cu acuzatul? Legătură de familie? Orice altă relaţie apropiată?

— Nu.

Cissi pare îngrozită, parcă şi-ar dori să fie în altă parte.

— Am consemnat, spune judecătorul şi apoi îi cere să depună jurământul

de martor.

încerc să mă concentrez la ce spune Cissi, dar mi-e greu să mă adun. După o lungă relatare despre cum au ajuns ea şi Emily la petrecere şi ce au făcut acolo, ajungem în sfârşit la momentul care contează.

— La ce oră aţi plecat tu şi Emily Brandt de la petrecerea lui Hampus Olsson? întreabă Fatima Bahar.

— La 00.30.

— Eşti sigură?

Cissi încuviinţează din cap.

— Absolut sigură. M-am uitat la mobil fix înainte să plecăm, apoi l-am uitat în bucătărie.

— Spune-mi ce ai văzut când ai ieşit pe scări, spune procurorul.

— I-am văzut pe William şi pe Erik plecând cu maşina tatălui lui Hampus. O decapotabilă argintie.

— Ai văzut cine era la volan?

— Da.

Cissi îşi drege glasul şi continuă:

— Era William.

— Mulţumesc, Cecilia, spune Fatima Bahar şi zâmbeşte.

Apărarea nu o menajează deloc pe Cissi. Spilcuitul o întreabă cum poate fi atât de sigură că William conducea, când ea a văzut maşina doar din spate. O întreabă cât de mult a băut. întreabă o mulţime de lucruri, dar Cissi s-a încălzit şi răspunde fără ezitare.

— William are părul negru. Erik e blond şi mai înalt. Sunt sigură că William era la volan.

Cissi zâmbeşte inocent.

— Iar eu n-am băut prea mult. Emily, prietena mea, s-a îmbătat foarte tare destul de devreme, aşa că a trebuit să am grijă de ea.

— O ultimă întrebare, spune avocatul apărării, mijind ochii spre Cissi. Se pare că eşti una dintre puţinele persoane care nu s-au îmbătat criţă la evenimentul respectiv. Există informaţii despre ameninţări cu cuţitul. I-ai văzut pe William şi

pe Erik certându-se pe parcursul serii?

— Nu, răspunde Cissi, uitându-se fix la el. Am auzit ceva în legătură cu un cuţit, dar n-am văzut nimic. I-am văzut doar plecând cu maşina.

ANNIKA

6
2.

Antrenorul primei echipe se află la mijlocul terenului şi strigă. Nu aud ce spune, dar probabil că dă instrucţiuni. Jucătorii, care sunt aliniaţi în faţa băncii de rezerve, se îndreaptă brusc spre el. Apoi se întorc şi aleargă înapoi. Număr zece oameni. Cu alte cuvinte, la exerciţiu iau parte cei din echipa de start, mai puţin portarul. Acesta din urmă stă între bare, iar patru jucători trag şut după şut la poartă. Cel mai probabil cvartetul care îşi testează portarul e format din rezervele de azi.

Oare Erik ar fi fost convocat pentru meciul ăsta? Dacă da, din care grup ar fi făcut parte?

William face parte din grupul celor zece care aleargă între banca de rezerve şi mijlocul terenului. Chiar şi părul blond-roşcat al lui Hampus Olsson e vizibil acolo. Mă doare. Hampus nu e nici pe departe la fel de bun ca Erik. Dacă n-ar fi fost accidentat, Erik s-ar fi numărat probabil printre titularii de azi.

Din neant mă învăluie o amintire. Erik avea treisprezece sau paisprezece ani, iar la echipă tocmai ce venise un antrenor nou. Unii băieţi se lăsaseră, alţii erau noi la echipă. Din câte îmi dădeam seama la antrenamente, Erik se descurca bine. A şi fost selectat pentru primul meci oficial de campionat. M-am bucurat foarte mult pentru el.

Numai că buna mea dispoziţie a dispărut instant, după ce am ocolit sala de sport şi am ajuns în spatele terenului de fotbal. Creierul meu nu reuşea să interpreteze informaţiile şi a trebuit să clipesc de câteva ori. Dar nu văzusem greşit. Ceea ce se desfăşura în faţa mea era sfâşietor. Şi teribil de nedrept.

Zece băieţi alergau la centrul terenului, străduindu-se care mai de care să-l impresioneze pe noul antrenor. Se strecurau printre conurile roşii cu paşi uşori şi cu mingea lipită de picioare. Portarul se încălzea la poarta cea mai apropiată de parcare cu ajutorul a trei jucători de rezervă în veste galbene. Erik se număra printre aceştia din urmă.

Dezamăgirea mea a fost uriaşă. Evident că nu eram

dezamăgită pentru mine însămi, dar ştiam cât de fericit fusese Erik să joace în meciul ăla. Şi

6

3.

ştiam că trăsese din greu pentru a se face remarcat în noul grup, unde majoritatea erau nişte palavragii încrezuţi.

Iată-l, aşadar, pe fiul meu acolo, selectat şi totuşi dat la o parte, purtând o vestă galben neon de rezervă. Umerii încovoiaţi spuneau multe. Se aşteptase să fie titular.

A trebuit să alerg înapoi la maşină. M-a durut până şi fizic să-l văd pe Erik pus laolaltă cu doi dintre cei mai slabi jucători din echipă. Nu mă puteam opri din plâns.

Când Mats – care în sfârşit îşi făcuse timp să vină la meci – a bătut în geam, mi-am şters rapid lacrimile cu mâneca jachetei şi am deschis portiera.

— Unde-ai dispărut? Parcă adineauri erai în faţa mea?

Mi-am luat geanta de pe scaunul din dreapta.

— Mi-am uitat ceva.

Mats m-a studiat cu atenţie.

— Ai plâns? m-a întrebat.

— Să plâng? am zis eu, încercând să zâmbesc, dar ştiam că nu-mi iese. De ce să fi plâns?

Mats a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, a spus, dar ai ochii roşii, ca de la plâns.

Am ieşit din maşină fără să scot niciun cuvânt şi m-am îndreptat din nou spre terenul de fotbal. Bineînţeles că nu puteam să-i spun adevărul. Cum aş fi putut să-i spun soţului meu că plângeam pentru că fiul nostru ajunsese pe banca de rezerve la un meci de juniori? Până şi eu înţelegeam cât e de absurd.

Doar că eu şi Erik am fost întotdeauna conectaţi. Bucuria lui e bucuria mea, dar în egală măsură şi dezamăgirea lui e dezamăgirea mea. Iar acum, cinci ani mai târziu, disperarea mea e fără sfârşit.

— Am aflat despre Erik.

Pedda, omul bun la toate al clubului, îmi ia bancnotele şi le pune în cutia verde de tablă.

— Transmite-i din partea mea că-i doresc să se facă bine cât mai repede.

Cu programul în mână, mă îndrept spre teren. în acelaşi

moment, îmi
dau seama că nu ştiu de ce mă aflu aici. Meciul nu înseamnă nimic – pentru că nu înseamnă nimic pentru Erik. Viitorul primei echipe a clubului nu are nimic de-a face cu viitorul lui Erik. Poate că am venit mai ales ca să aflu cine îmi e prieten şi cine îmi e duşman. Sau poate că îmi place doar să mă torturez.

Spectatorii stau în picioare în grupuri mici, împrăştiaţi de-a lungul terenului pe marginea gazonului. Managerul echipei, Massoud, se află în spatele celei mai apropiate bănci de rezervă, angajat într-o conversaţie cu arbitrul. Inima mea face un salt mortal neaşteptat şi nu mă pot abţine să mă gândesc la mâinile lui calde, la cum îşi croiau calea pe sub bluza mea. Astăzi situaţia mi se pare de-a dreptul incredibilă. Cum am putut lăsa lucrurile să ajungă atât de departe?

Cei din gaşca de fotbal nu sunt toţi aici, pentru că majoritatea băieţilor din anul lui Erik joacă la echipa a doua. Dar, în grupul cel mai apropiat, îi pot distinge pe Fariba, Leif Olsson, bunicul Olsson, Gittan şi Krister.

Fariba e prima care mă zăreşte şi imediat după aceea conversaţia lor se opreşte. Singurul care mă salută cum se cuvine e bunicul lui Hampus. Ceilalţi dau doar din cap, nu prea convinşi, şi îmi aruncă priviri rapide.

Aici nu am prieteni, ci doar duşmani.

63.

MATS

Deschid cutia de ziare şi mă aplec să iau mănunchiul de deasupra, când deodată simt un junghi în piept. Ţipătul meu trebuie să se fi auzit până în magazin, pentru că, într-o clipită, Rosita iese valvârtej.

— Mats? Ce s-a întâmplat?

Nu pot să-i răspund, văd negru în faţa ochilor de durere.

Pentru o clipă, cred că e de la inimă, că moartea a venit să mă ia pe trotuarul din faţa magazinului. Dar, când cu greu îmi revin, îmi dau seama că e de la spate.

— Mats?

Rosita stă aplecată în faţă, pentru a fi la nivelul meu, în poziţia ghemuită în care am rămas blocat.

— La naiba!

Cuvintele îmi ies cu greu din gură, în timp ce cu o mână îmi pipăi spatele pentru a găsi punctul nevralgic.

— Cum eşti?

Pare îngrijorată.

— Sunt. Bine.

Fac câţiva paşi poticniţi spre uşă şi încerc să-i ofer un zâmbet liniştitor, dar fiecare mişcare pe care o fac e urmată de un junghi, aşa că tentativa de zâmbet se transformă cel mai probabil într-o grimasă contorsionată.

— E sciatica.

— Slavă Domnului! exclamă ea. Am crezut că... Am crezut că o să mori.

— Nu scapi de mine atât de uşor, spun eu gemând.

Rosita zâmbeşte puţin nesigură.

— Vrei să te aşezi? Să te ajut să intri?

Clatin din cap şi încerc să mă îndrept, dar trebuie să-mi muşc buza ca să nu urlu din nou în gura mare.

— E mai bine dacă mă mişc.

— Du-te acasă, spune ea. Mă ocup eu aici.

Gândul de a merge acasă la soţia mea – care azi începe serviciul abia la ora două – face ca lamele cuţitului să-mi pătrundă şi mai adânc în carne. Monologurile nesfârşite ale Annikăi – dacă William va ajunge la închisoare şi dacă Erik va scăpa nepedepsit – mă calcă pe nervi. Faptul că n-am mai dormit o noapte întreagă de la începutul lui iunie îşi spune şi el cuvântul. Parcă mă aflu într-o ceaţă deasă, unde gândurile mi se mişcă încet şi corpul de-abia se urneşte.

Adorm fără probleme, dar mă trezesc după numai câteva ore. Aproape în fiecare noapte visez accidentul, în vis, sun la 112

imediat ce îi găsim pe băieţi. Când eu şi Annika ajungem la spital, Erik se ridică din pat şi vine în întâmpinarea noastră pe propriile-i picioare, întotdeauna mă trezesc cu palpitaţii, apoi mă zvârcolesc între cearşafurile transpirate şi reci până dimineaţa, fără să mai pot adormi.

— Ei, îi spun Rositei. Rămân aici. Dar te rog să aduci tu ziarele.

îmi aruncă o privire mirată, dar ridică mănunchiurile de ziare şi le pune în căruciorul de cumpărături, pe care apoi îl duce în magazin. Cu paşi foarte atenţi, mă grăbesc după ea, ocolesc casa de marcat şi intru în chicinetă. La dracu'! Numai sciatica îmi mai lipsea acum.

în prezent, Annika se ocupă cu reorganizarea casei în vederea revenirii lui Erik. Asta înseamnă că îmi spune ce trebuie făcut şi apoi îmi lasă în cârcă cea mai mare parte a sarcinilor. Am instalat o rampă pentru scări şi
am mutat camera lui Erik la parter, unde nu sunt praguri.

— E doar o chestiune temporară, mi-a spus ea, atât timp cât trebuie să folosească scaunul cu rotile.

Soţia mea are talentul de a trata starea lui Erik în mod diferit, în funcţie de interlocutor. în discuţiile cu compania de asigurări, Erik e mai mult mort decât viu. Când cei de la clubul de fotbal pun aceleaşi întrebări, le spune că probabil îşi va reveni complet. Mă întreb ce-o fi crezând cu adevărat, în adâncul sufletului.

Annika a cumpărat cuvertură, perne şi tablouri pentru noua cameră a lui Erik şi e total absorbită de cum să o aranjeze cât mai confortabil pentru el. încă nu ştie – iar eu am promis că-mi ţin gura – că Erik a depus cerere de înscriere la Facultatea de Jurnalism din Göteborg pentru semestrul de primăvară.

L-am rugat să aştepte, avertizându-l că s-ar putea să-i fie dificil să se descurce singur, cel puţin la început. I-am sugerat şi că ar fi mai bine să locuiască aproape de medicul şi de echipa de recuperare de la Orup, în cazul în care apar probleme. Dar Erik s-a interesat de toate aspectele. Spune că, dacă te înregistrezi ca rezident în altă parte, primeşti automat acces la

îngrijirea medicală de care ai nevoie. Susţine că va avea dreptul la asistenţă şi s-a mai interesat şi de posibilitatea de a obţine o maşină adaptată nevoilor lui.

Annika o să fie terminată când va afla şi, pe undeva, pot s-o înţeleg. Ea nu ştie de ce fuge Erik.

64.

ANNIKA

— Poţi repeta încă o dată?

Mi se taie picioarele şi mă cufund în pat. M-au sleit cele două luni de aşteptare, nu mai am vlagă.

— Rămân în libertate, spune Erik. William primeşte trei luni de închisoare. Dar cererea de despăgubiri nu a fost aprobată. Sau cel puţin nu în totalitate. Primesc jumătate.

Corpul îmi tremură şi îmi simt bătăile inimii în vârful degetelor. Cum e posibil aşa ceva? Cum se poate întâmpla aşa ceva în Suedia zilelor noastre? Până acum am crezut că trăim într-o ţară guvernată de statul de drept. O ţară în care binele învinge şi răul pierde.

Am fost naivă. Societatea noastră modernă se pare că se bazează în continuare pe un sistem juridic medieval, un sistem complet arbitrar, în care, dacă ai relaţii, poţi scăpa uşor. Aşa ceva nu poate fi tolerat! Viaţa lui Erik e distrusă, iar consecinţele pentru vinovat sunt nesemnificative: trei luni de mâncare gratuită şi o sumă pe care tatăl său, Krister, o poate scoate direct din portofel. E ridicol.

Furia îmi dă din nou energie. Mă ridic, ies în fugă din camera lui Erik şi mă duc în bucătărie. îmi găsesc mobilul şi îl sun pe Mats. Sună lung, de patru ori, şi în sfârşit răspunde.

— Pot să te sun eu puţin mai târziu? Am un agent de vânzări aic...

— Jumătate din sumă, oftez eu. Ai auzit? Jumătate! E o

nebunie. Cum pot face asta? Nu ştiu...

— Annika.

Vocea lui Mats e rece.

— Te sun mai târziu.

Apelul se întrerupe şi mă uit la telefon. Sunt cât pe ce să-l arunc pe podea, dar mă opresc în ultimul moment. Apoi izbucnesc în lacrimi. Plâng atât de tare, încât trebuie să mă ţin de blatul de bucătărie. Dezgustul îmi sfâşie corpul.

Erik intră cu scaunul cu rotile şi eu îmi întorc capul, încercând să-mi şterg ochii cu mâneca polarului. Miercurea e ziua mea liberă şi mi-am petrecut dimineaţa asta de toamnă făcând curăţenie în grădină. Polarul nu îmi absoarbe lacrimile şi toată faţa îmi e udă.

— Plângi? mă întreabă el.

— Dacă plâng?

Un râs ciudat îmi iese din gură.

— Nu, nu. Cred că mi-a intrat o scamă în ochi.

Erik rupe o bucată de hârtie de bucătărie şi mi-o întinde.

— Mulţumesc.

Mă şterg la ochi, apoi mă sprijin de blatul de bucătărie şi încerc să par relaxată.

— Ei bine, ce părere ai despre verdict? Cum ţi se pare?

— Nu ştiu, răspunde Erik, ridicând din umeri. Nu mă aşteptam să primesc suma întreagă, aşa că...

— Dar...

Furia pune din nou stăpânire pe mine.

— Nu trebuie să uiţi că e vorba despre viitorul tău, Erik. De viaţa ta! Şi nu crezi că William ar trebui să primească o sentinţă mai aspră? Trei luni... E mai nimic.

Se uită la mine lipsit de expresivitate.

— O sentinţă mai aspră nu ar schimba mare lucru.

— Cum adică?

— Adică nu contează.

Erik îşi mută scaunul cu rotile la fereastră şi continuă să vorbească cu spatele la mine.

— Chiar dacă William stă zece ani la închisoare, eu tot

n-o să mai pot merge vreodată.

Inima mi se zbârceşte ca fructele de toamnă care putrezesc în compost.

— Asta...

Trebuie să-mi înghit lacrimile care se întorc cu toată forţa.

— Asta aşa e. Dar tot e important să obţinem daune-interese maxime, nu-i aşa? Mai ales că pe asta îşi poate baza ulterior şi compania de asigurări decizia. Ce vreau să spun... Poate părea îndepărtat acum, dar, într- o bună zi, o să vrei să pleci de acasă şi atunci probabil că vei regreta. Susţin cu tărie că ar trebui să faci apel.

Tăcerea lui Erik mă provoacă, dar îmi muşc limba. Are nevoie de timp pentru a procesa mesajul. Deschid dulapul de sub chiuvetă şi arunc ziarul, apoi merg şi aprind cuptorul.

— în frigider e o tavă cu pulpe de pui marinate. Te rog să le pui în cuptor peste vreo 10 minute.

Erik se agită în scaun.

— Unde pleci?

Privirea lui îmi arde ceafa.

— Mă duc să fac câţiva paşi.

Habar n-am încotro mă îndrept, dar trebuie să plec de-acasă. Să ies. Să plec. Casa noastră nu mai e o casă. Pereţii au devenit decoruri, iar în spatele lor patru oameni se joacă de-a familia. Dar noi nu suntem o familie, nu în
adevăratul sens al cuvântului.

Erik e deprimat şi morocănos, ceea ce e complet de înţeles. Pe Emily de- abia dacă o vedem în ultima vreme. Când nu e cu Cissi, stă închisă în camera ei. Mats munceşte mai mult ca niciodată. E mereu într-o dispoziţie proastă şi nu ascultă când vorbesc cu el. Mai mult de-atât, toată toamna a evitat să discute despre accident, despre proces şi despre cum ar trebui să rezolvăm diverse chestiuni practice legate de Erik. Toată responsabilitatea îmi revine mie.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine, poate că doar eu joc teatru în timp ce ceilalţi îşi arată adevărata personalitate.

Nimeni altcineva nu încearcă să menţină buna dispoziţie. Nimeni altcineva nu pare să vrea să găsească soluţii la problemele noastre.

Am sperat că verdictul va aduce atât un deznodământ, cât şi un nou început. Va trebui în schimb să continuăm să luptăm pentru viitorul lui Erik, pentru a ne asigura că primeşte despăgubirea care i se cuvine. La cum îl ştiu pe Mats, nu se va implica deloc.

Felinarele aruncă o strălucire blândă peste trotuarul acoperit de grămezi groase de frunze umede. Vânzătoarele de la tutungerie au plecat acasă, iar fereastra de sub indicatorul albroşu de la Svenska Spellf^i e doar slab luminată. Peste drum, un bărbat împreună cu doi copii mici ies din pizzerie. Vorbesc şi râd, grăbindu-se spre una dintre puţinele maşini parcate.

Abia când bărbatul deschide portiera de pe partea şoferului, îmi dau seama că e Mattias Melin. îmi întorc capul şi grăbesc pasul. Mattias e un tip cumsecade, dar, în momentul acesta, nu mă simt în stare să vorbesc cu antrenorul lui Erik. Nu mă pot vedea în situaţia de a-l pune la curent cu starea lui Erik şi, în acelaşi timp, de a transmite succes echipei înainte de finalul campionatului.

Mă doare inima când îmi amintesc că niciodată n-o să mai stau în întunericul toamnei să urmăresc driblingurile lui Erik sub luminile strălucitoare de la Husiegârds IP.

Merg mai departe, trecând pe lângă şcoala din Husie şi pe lângă strada Vannagârden. Voci de pe terenul de sport al clubului vecin mă fac să-mi ridic privirea. Activitatea e în toi, cu băieţi şi fete de vârste diferite făcând exerciţii conform instrucţiunilor antrenorilor. Câte ore am petrecut acolo de-a lungul anilor, îngheţată bocnă, urmărind meciuri de campionat, de antrenament şi de cupă.

Confruntările cu clubul vecin au avut întotdeauna o încărcătură suplimentară. La unul dintre aceste nenumărate derbyuri, pe când Erik avea unsprezece sau doisprezece ani, se adunase o mulţime de lume. Eram la un pas de o înfrângere lamentabilă, când, în ultimele minute tensionate, Erik a reuşit

să înscrie două goluri.

E greu de descris euforia de după un astfel de meci cuiva care nu a trăit-o niciodată. Triumful e de neegalat atunci când treci pe lângă suporterii echipei adverse. Niciodată nu îi mulţumeşti arbitrului cu atâta căldură ca după o victorie în derby, dacă se poate chiar în faţa unei mulţimi de adversari furioşi care ar vrea să-l trimită la dracu-n praznic.

Cu mintea pierdută încă în amintiri, merg prea departe şi trebuie să mă întorc la intersecţia de la Kvambyvâgen. Pe ultima bucată de drum, îmi caut în adâncul sufletului putere şi curaj. Puterea de a continua să lupt de dragul lui Erik. Curajul de a nu-mi păsa de ceea ce gândesc ceilalţi şi de a merge pe drumul pe care trebuie să merg.

6
5. EMILY

Intrăm în hol în acelaşi timp, eu de pe scări şi tata de afară. Arată asemenea cuiva care a petrecut timp de două zile şi a adormit îmbrăcat. Are cămaşa şifonată şi ochii roşii. Se pregăteşte să spună ceva, dar mama i-o ia înainte.

— E gata mâncarea! ne strigă ea din bucătărie.

După câteva minute, iată-ne pe toţi aşezaţi în jurul mesei. Până şi Erik a ajuns cu scaunul cu rotile la locul lui.

— O să beau un pahar de vin roşu, spune mama, uitându-se la tata. Vrei şi tu?

El clatină din cap şi toarnă apă pentru el şi Erik. Fratele meu nu mai bea laptele, trebuie să aibă grijă la calorii acum că nu se mai poate mişca la fel de mult ca înainte.

Mama turuie ca o mitralieră în timp ce noi ne pasăm unul altuia platoul cu mâncare. Se pare că azi s-a dat verdictul şi că William a primit trei luni de închisoare. Mama crede că e mult prea puţin. Mie mi se pare îngrozitor. Nici nu-mi pot imagina cum e să fii închis trei luni, într-un loc plin de criminali şi tot felul de alţi infractori. Mai rău de-atât nu se poate, cred că eu aş fi făcut atac de panică.

Mama continuă să dea din gură, iar eu îi arunc o privire lui

tata. Pare că n-o mai ascultă, iar Erik, ca de obicei, nu spune nimic. Oare aşa o să fie de- acum înainte? Nu că ar fi fost mult mai amuzant când mama şi Erik vorbeau despre fotbal la fiecare cină, dar ce se petrece acum e teroare curată. Toată lumea a devenit groaznic de plictisitoare după accident. Iar eu am devenit ca aerul. Sau ca un gaz invizibil. Nimeni n-ar observa dacă aş pluti prin bucătărie şi aş dispărea.

Mama tace. Ia o gură de vin, pune paharul jos şi se uită la tata.

— N-ai nimic de spus, Mats?

El îşi ridică furculiţa şi încearcă să înţepe o măslină care sare din farfurie.

— în legătură cu ce?

— în legătură cu ce?!

Mama îşi dă ochii peste cap.

— Oare am vorbit cu pereţii? Bineînţeles că aş vrea să ştiu ce părere ai despre verdict. Dacă ar trebui să facem sau nu apel.

Tata se întoarce spre Erik.

— Tu ce părere ai? Eşti mulţumit sau vrei să mai încerci o dată?

Fratele meu se uită pe fereastră.

— Nu cred că sunt în stare, murmură el, fără să se uite la niciunul dintre noi.

Mă concentrez pe măslina care e încă lângă farfuria tatei şi mă pregătesc de o izbucnire. Mama trage adânc aer în piept taman când credeam că poate totuşi nu va reacţiona. îmi ridic capul exact la timp pentru a o vedea cum gesticulează cu ambele braţe.

— Ce naiba e cu voi? Sunt singura care crede că făptaşii ar trebui să plătească pentru infracţiunile săvârşite? Şi că victimele ar trebui să primească despăgubiri pe măsură?

Tata îşi pune furculiţa pe masă şi îşi freacă ochii cu ambele mâini.

— Poate că e un pic exagerat să vorbim aici despre victime şi făptaşi.

— Ce?

Vocea mamei e stridentă.

— Insinuezi că şi William e o victimă? El, care are acum un loc asigurat în prima echipă?

— Nu, nu...

Acum e rândul tatei să-şi dea ochii peste cap.

— Sigur că nu asta insinuez. Dar...

îşi drege glasul şi se uită la Erik şi la mine.

— Aţi terminat de mâncat?

N-apuc să răspund, că fratele meu se întoarce şi iese din bucătărie.

— De ce îi alungi?

Mama pare să fie sfâşiată între dorinţa de a-l certa pe tata şi dorinţa la fel de mare de a alerga după Erik, dar rămâne pe scaun.

Tata se uită la mine.

— Este în regulă, Emily?

Ceva în privirea lui mă împiedică să protestez. îmi adun repede tacâmurile, îmi iau paharul şi farfuria şi mă grăbesc spre maşina de spălat vase. Dar, când ies pe hol, nu mă pot abţine şi fac un pas înapoi.

— Ce-i cu tine? întreabă mama în bucătărie. Eşti alb ca varul. S-a întâmplat ceva?

Mai fac un pas, îndrăznind să-mi întind gâtul suficient de mult ca să-i pot vedea acolo unde sunt aşezaţi.

— Nu.

Tata se joacă cu verigheta, care i s-a înfipt adânc în piele. De obicei, glumeşte că trebuie să rămână căsătorit cu mama pentru că inelul e acolo unde e.

— Sau da... spune apoi. Oarecum.

Aşadar, ce s-a întâmplat? E bolnav? Are cancer asemenea bunicului? Stomacul mi se strânge ghem.

— Mats.

Mama se apleacă în faţă peste masă.

— Dă-i drumul. Ce s-a întâmplat?

Tata se uită în sus. Ochii îi lucesc, iar eu mă rog în sinea

mea. *Doamne, fii bun, fă ca tata să nu moară.*

— Ei bine, nu prea ştiu cum să spun asta.

Vocea îi e mai puternică acum.

— Dar cred că cel mai bine e să trec direct la subiect.

— Deci?

Mama e şi ea palidă, poate că e la fel de speriată ca mine.

Tata trage aer în piept şi îl dă apoi afară, într-un oftat prelung.

Vreau să divorţez.

NUNTA

66.

ERIK

Primul meu impuls e să fug. Ce-o să-mi facă William dacă va descoperi că l-am văzut cu Sanja? Cât de departe e dispus să meargă pentru a evita un scandal? Celor de la presă le-ar plăcea să relateze despre adulter chiar la nuntă.

Apoi îmi dau seama că nu-mi pasă. în plus, nu-mi place să bârfesc. Dar modul lui de a se comporta e incredibil de josnic. Iar pe mine mă doare sufletul pentru Emily. William Nihizen e un şarpe care nu încetează niciodată să se încolăcească.

Atât Sanja, cât şi William se îndreaptă spre terasă, dar William pare să se răzgândească şi continuă drept înainte. L-o fi interogat deja pe Krister în legătură cu noaptea accidentului? Am văzut că au vorbit mult, dar asta nu înseamnă că adevărul a ieşit la iveală. Krister e un ticălos isteţ. Probabil că i-a cerut fiului său să nu-mi asculte divagaţiile... „Erik e un psihopat. îşi închipuie tot felul de lucruri".

William se îndreaptă direct spre mine.

— Vrei să intri?

Face un gest spre scaunul cu rotile, ca şi cum şi-ar oferi serviciile.

— Nu, ne pregătim să plecăm acasă.

E pe cale să mai spună ceva, dar lângă anexă se aude o buşitură şi ne întoarcem în direcţia din care vine zgomotul. Nike iese în curte cu bagajele. Rochia mov a fost înlocuită de blugi şi de un hanorac larg. îşi ridică mâna în semn de salut.

— Vin imediat, îi strig. Poţi pune lucrurile în maşină între timp?

Nu pare fericită, dar mă ascultă şi începe să târască valizele spre parcare.

Mă uit din nou la William, vrând să-l întreb ce ştie şi ce are de gând să facă, dar nu-mi pot organiza gândurile sau cuvintele. Şi chiar nu mai e nimic de spus. Totul e deja scris. îmi mai rămâne doar să trimit scrisoarea.

Apoi totul se va termina.

— Ei bine... spune William, trecându-şi o mână prin păr. Aşadar, pleci acum?

încuviinţez din cap.

— îmi place să dorm la mine în pat.

— Cum vrei.

Se uită peste umăr şi apoi mai face un pas către mine.

— Apropo, am vorbit cu tata, el...

în aceeaşi clipă, ne dăm amândoi seama că Sanja se îndreaptă spre noi. Pare complet lipsită de griji în timp ce înaintează cu paşi mari pe aleea de pietriş. William reacţionează exact ca un laş, mă loveşte rapid pe spate cu palma, îmi trânteşte un „la revedere, Erik, ai grijă de tine" şi se grăbeşte către uşile castelului.

Rămân pe loc, privind paralizat la femeia care se apropie. Lumina unui felinar face ca părul ei roşcat să se aprindă ca focul şi ceva în mine prinde viaţă. O amintire sau poate un sentiment. împing scaunul cu rotile înainte tară să stau pe gânduri.

— Salut, Sanja!

Un zâmbet îi pune stăpânire pe chip când mă vede. Nu pare să-i treacă prin minte că aş fi putut vedea ce făcea adineauri. Vine în curte, clătinându- se pe tocurile înalte.

— Auzi... spun eu, coborându-mi vocea. Trebuie să

vorbesc cu tine. Putem să ne plimbăm puţin? Şi da, eşti binevenită să mă împingi acolo unde e nevoie.

— Nu putem vorbi aici?

— Depinde, spun eu.

Zâmbetul i se estompează.

— Depinde de ce?

— Dacă vrei ca ăia de-acolo...

Fac semn din cap înspre un grup de invitaţi gălăgioşi ce fumează trabucuri la baza scărilor care urcă la castel.

— ... Să audă ce vorbim.

Sanja ezită la început, dar apoi îmi întoarce scaunul şi se îndreaptă spre aleea de pietriş.

Ne deplasăm în tăcere. Vocile de pe terasă devin din ce în ce mai puternice, apoi scad în intensitate, întunericul se îngroaşă pe măsură ce ne îndepărtăm de castel. Situaţia e absurdă, inima îmi bate cu putere sub cămaşă.

— E bine aici?

Am ajuns în partea de jos a parcului, unde, doar la câţiva metri în faţa noastră, gazonul dispare într-o pantă abruptă. Puţin mai jos de pantă se află o adunătură pestriţă de case – cândva sate de pescari, acum vile scumpe şi case de vacanţă cu vedere la mare. Sanja se opreşte fără să-mi aştepte răspunsul, iar eu întorc scaunul ca să o pot privi în ochi.

— Cum poţi să-i faci aşa ceva soră-mii?

Lumina lunii străluceşte în ochii Sanjei. Se preface că nu pricepe.

— Ce anume?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Te-am văzut. V-am văzut. V-am văzut pe tine şi pe William.

Timp de o clipă, mi-o imaginez împingându-mă peste buza pantei. Dar ea începe să râdă.

— Doamne, Erik! De-asta am venit până aici? întreabă ea, înclinându-şi capul. Am povestit şi-atât. Robin şi cu mine trebuie să pregătim ceva pentru micul dejun de mâine şi voiam să confirm cu William. E o surpriză pentru Emily.

— Mi s-a părut că vă sărutaţi.

— Liniştește-te, spune Sanja şi râde şi mai tare. Delirezi. De ce l-aş săruta pe William când îl am pe Robin? William şi Emily sunt prietenii noştri.

Mă aşteptam la o cu totul altă reacţie. Teamă. Sau poate un discurs defensiv. Veselia asta e incredibil de enervantă.

— Ştiu precis ce-am văzut. Şi doar nu e prima dată.

Rostesc ultimele cuvinte fără să vreau şi expresia ei se schimbă. Acum pare cu adevărat nedumerită.

— Cum adică?

Obrajii mi se încălzesc. Ce m-o fi apucat?

— Ei, zic eu, las-o baltă.

— Dacă ai început, trebuie să şi termini, spune Sanja, aplecându-se în faţă. Cum adică nu e prima dată?

Simt o uşoară adiere de vanilie şi sunt imediat transportat la vara de acum opt ani, în noaptea de la Étage, unde se adunase toată gaşca după festivitatea de absolvire. îmi amintesc cum eu şi ea am dansat lipiţi unul de

celălalt, cum părul ei îmi gâdila nasul. Am plecat din club îmbrăţişaţi. Ea râdea, uitându-se în ochii mei.

în doar câteva zile, totul s-a schimbat.

Am ocazia să dau cărţile pe faţă acum ori niciodată. Nu voi mai avea prilejul ăsta.

— V-aţi sărutat la petrecere la Hampus, spun repede. Tu şi William v-aţi sărutat chiar dacă noi doi eram împreună.

— Eu şi tu?

Sanja se îndreaptă de spate şi se încruntă.

— Dar noi doi n-am fost niciodată împreună.

Pământul de sub mine devine o gaură neagră, înghite scaunul cu rotile cu o viteză care îmi strânge stomacul. Gândurile mi se învârt atât de repede, încât ameţesc şi, pentru prima dată, mă bucur că stau deja jos. Oare totul s- a petrecut doar în mintea mea?

Nu! Nu se poate să fie aşa. Povestea noastră era abia la început. Dar eram împreună, iar eu nu mai trăisem niciodată aşa ceva. Mă gândeam la Sanja zi şi noapte, nu puteam nici să mănânc, nici să dorm. Era prezentă chiar şi în timpul antrenamentelor de fotbal. îmi imaginam că într-o zi se va afla printre spectatori şi mă va vedea dând gol într-un meci important, că va veni apoi să mă sărute.

Zilele imediat de după absolvirea liceului au fost cele mai fericite din viaţa mea.

— Asta...

Nu o mai pot privi în ochi.

— Probabil că e mai bine să...

Mâinile mi se îndreaptă spre roţi, încercând să pună scaunul cu rotile în mişcare, dar uşoara înclinaţie şi suprafaţa nu-mi permit să plec rapid. Sanja s-a poziţionat şi ea astfel încât să-mi blocheze drumul.

— Auzi, îmi spune, afişând din nou un zâmbet larg, îmi amintesc doar vag petrecerea lui Hampus. Şi e foarte posibil să mă fi sărutat cu William atunci. Dar azi doar am povestit. Pe cuvânt de onoare.

6
7.

EMILY

Aproape că dăm nas în nas pe aleea de pietriş, când dau colţul castelului.

— *Aici* erai.

Nu vreau să par enervată, dar îl caut de mult timp şi începusem să mă îngrijorez.

— Unde ai fost?

— Nicăieri.

William se uită înjur, nepărând foarte fericit să mă vadă.

— E totul în regulă, draga mea?

— Nu, spun eu. Nu e totul în regulă. Mai bine zis... Mi se pare că tu nu eşti în regulă.

— Ce vrei să spui?

Când dau să-i răspund, cineva ne strigă şi ne întoarcem. Pe treptele terasei îi vedem pe tata, pe bunica şi pe Ulla îndreptându-se spre noi. Din fericire, octogenarele se mişcă lent, aşa că am timp să-i şoptesc lui William să nu plece până reuşim să vorbim.

— Iată porumbeii, spune tata, când în sfârşit ajung la noi. Doamnele au dansat destul şi vor să se retragă.

Fac un efort să zâmbesc, apoi le îmbrăţişez şi le urez noapte bună. De îndată ce trioul dispare din peisaj, îl trag pe William pe gazon, sub copaci.

— îmi dau seama că se întâmplă ceva. Nu eşti tu însuţi. E ziua noastră, noaptea noastră, dar tu nu pari să fii aici. Eşti în altă parte.

— Iartă-mă, Em... spune el, pleoştindu-se ca un balon dezumflat. Iartă- mă.

Un vânt rece mătură parcul şi pe braţele goale mi se face pielea de găină. Ce înseamnă asta? S-a răzgândit? Are pe altcineva?

încerc să-mi stăpânesc lacrimile.

— Pentru ce să te iert?

Mă lasă vocea şi încerc să mi-o dreg.

— William, spune-mi ce se întâmplă. Ai vorbit mult cu tatăl tău. E ceva legat de companie?

William clatină din cap. Pare nefericit.

— Emily.

Mă ia în braţe şi mă strânge atât de tare, încât abia pot respira.

— Iartă-mă. încă o dată. Dacă par împrăştiat, nu e din cauza WibNet. Şi nu are absolut nimic de-a face cu tine. Ştii că te iubesc, rosteşte cu emfază şi mă sărută pe frunte. E... E vorba despre accident.

Mă eliberez din îmbrăţişare şi fac un pas înapoi.

— De accident?

încuviinţează din cap şi oftează prelung.

— Ştii că mi-am pierdut memoria în accident, că toată seara aia mi s-a şters complet din creier...

— Aşa, şi?

— Fratele tău...

William îşi trece degetele prin păr, care îi cade înapoi imediat.

— Erik s-a purtat foarte ciudat mai devreme. Mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu tata despre ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Cu adevărat?

— Da. Şi aşa...

William îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor, apoi le scoate din nou.

— Am crezut că bate câmpii. Că inventează ceva ca să mă facă să mă simt nesigur... Dar apoi l-am luat pe tata la întrebări şi...

îşi îndreaptă spatele şi priveşte spre parc. Cântăreaţa din Kristianstad se clatină pe alee, chicotind, împreună cu unul dintre foştii colegi ai lui William. Privesc în jos, în iarbă, sperând să nu ne vadă şi să vrea să povestim. După ce trec pe lângă noi, ridic capul.

— Şi ce?

Stăm o veşnicie în întuneric, uitându-ne unul la celălalt. De pe terasă se aud strigăte şi râsete. Notele de bas de la muzica tehno nebună din sala de petrecere pulsează în acelaşi ritm cu inima mea.

William înghite în sec şi, în sfârşit, deschide gura.

— Dacă iese la iveală ce s-a întâmplat în realitate, risc să

mă întorc la închisoare, şi nu doar pentru câteva luni. Se duce naibii totul.

68.

ANNIKA

La bar e plin de lume, hohotele de râs se rostogolesc ca nişte valuri prin încăpere. Nenumărate fracuri sunt aliniate de-a lungul barului, cu pahare de whisky şi bere în faţa lor. în fotolii, femei în rochii lungi beau vin. Mi-ar prinde bine un pahar de vin alb, dar reuşesc să mă abţin şi mă îndrept spre scări.

Sus, în sala de petrecere, muzica e asurzitoare. Lumina intermitentă colorează pereţii şi tavanul, desenând modele psihedelice care ar putea să dea oricui epilepsie. Merg pe lângă perete până în zona unde am stat mai devreme şi profit de ocazie pentru a-i studia pe invitaţii care se învârt pe ringul de dans.

Nu mă simt în largul meu când văd lume dansând. Şi asta din cauza unui comentariu pe care Emily l-a făcut cândva în prima parte a adolescenţei: „Mamă, eşti aşa de caraghioasă când dansezi. N-ai niciun simţ al ritmului". Sunt sigură că n-a vrut să mă jignească. A început să râdă şi cuvintele i-au scăpat pur şi simplu. Dar mie mi-au rămas în minte. De atunci, n-am mai pus niciodată piciorul pe un ring de dans.

E clar că Gittan nu are aceeaşi problemă. Se mişcă ritmat pe melodia unui hit vechi disco. Soţul ei nu se vede nicăieri. Ce naiba o fi făcând Krister în parc în miezul nopţii? Chiar atunci îmi vine în minte schimbul aprins de replici dintre el şi William. I-am auzit doar, nu i-am şi văzut, căci n-am îndrăznit să dau colţul până nu plecaseră.

Dar, în mod evident, amândoi păreau cătrăniţi. Mai ales William.

Geanta e pe podea, între un şerveţel lipicios şi ceva nedefinit, care ar putea fi salată ofilită. O ridic şi mă îndrept spre una dintre

ferestrele înalte, de unde privesc peste parcul castelului. Luminile de pe terasă nu bat la mare distanţă, aşa că cea mai mare parte a gazonului e cufundată în întuneric. Luna nu luminează, dă doar o strălucire fantomatică. Din când în când, Öresund apare ca o linie subţire argintie în depărtare.

Sunt pe cale să mă întorc, când atenţia îmi e atrasă de o mişcare lângă gardul viu. E cineva acolo. Mă aplec în faţă şi încerc să mă concentrez. Când silueta se află între două trunchiuri de copac, desluşesc că e un bărbat. E îmbrăcat în negru, în frac bineînţeles, şi păşeşte ca şi cum n-ar vrea să fie văzut. Sau ca şi cum s-ar grăbi să ajungă la ceva sau să se depărteze de ceva.

Fiecare om se mişcă într-un fel aparte, dobândit încă din copilărie, şi care tinde să se amplifice odată cu trecerea anilor. Unii au genunchii în X, alţii sunt crăcănaţi, unii calcă săltat pe vârfuri. Unii dau tare din braţe, în timp ce alţii de-abia şi le mişcă. După sute de meciuri de fotbal, identific
fără probleme persoana care păşeşte rapid în umbră.

E William.

Ies după ce întreb fără succes în stânga şi-n dreapta unde sunt copiii. Trag adânc în piept aerul nopţii şi încerc să-mi domolesc supărarea. Emily o fi plecat deja în cameră? Nu mi se pare plauzibil, având în vedere că William e pe-afară. Poate că stă doar retrasă. Cât despre Erik – s-ar putea foarte bine să se fi dus la culcare fără să spună nimic nimănui. Ăsta e stilul lui.

Stau o clipă pe scara impunătoare şi mă uit în jur. Mirosuri grele de pământ şi alge marine se amestecă cu ceva dulce, în timp ce o ceaţă uşoară împânzeşte câmpiile. în faţa pâlcului de copaci din cealaltă parte a curţii se află o căprioară, care mă priveşte vigilent cu ochi strălucitori.

— Annika!

Strigătul ne face să tresărim şi pe mine, şi pe căprioară. Mă întorc şi o descopăr pe Nike, asistenta lui Erik. S-a schimbat în blugi şi vine dinspre anexă.

— L-ai văzut pe Erik?

— Pe Erik? întreb eu, îndreptându-mă spre ea. Nu, deja

de ceva vreme.

— Eram gata de plecare...

Îşi trece mâna peste bretonul drept, ca şi cum ar vrea să-l aranjeze.

— M-a rugat să pun lucrurile în maşină, dar acum nu-l mai găsesc.

— De plecare?

— Da, răspunde ea, aparent ruşinată. A spus că preferă să doarmă acasă.

— Acasă, adică la Göteborg? întreb eu.

Încuviinţează din cap.

— Dar nu e nevoie. Doar aveţi...

Un ţipăt brusc taie noaptea şi mie mi se face pielea de găină.

— *Shit,* spune Nike, făcând ochii mari. Ce-a fost asta?

Clatin din cap.

— Habar n-am.

— Poate că vreuna dintre bătrânele a făcut atac de cord, spune asistenta, privind în direcţia din care se aude zgomotul. Ştiu să fac manevre de resuscitare.

Brusc, pare hotărâtă.

— Scuzaţi-mă, adaugă ea şi, în clipa următoare, începe să alerge.

Pe mine mă dor picioarele, dar ceva, probabil curiozitatea, mă determină să o urmez. Destul de repede îmi dau seama şi că nu sunt singura care face asta. Mai mulţi oaspeţi merg grăbiţi prin parcul întunecat al castelului. Bărbaţii aleargă pe gazon în pantofi joşi, lustruiţi, în timp ce femeile înaintează pe aleea de pietriş în sandale şi pantofi cu toc.

Distanţa nu e mare, dar, cu fiecare pas, curiozitatea îmi este înlocuită de o îngrijorare sâcâitoare. Pe măsură ce înaintez, picioarele îmi sunt tot mai grele. În partea de jos a parcului, s-a strâns o adevărată mulţime, şi de-acolo se aud ţipete furibunde. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, dar aproape că stă în loc când Cissi apare pe alee în faţa mea.

— Cissi? rostesc şi încerc să o prind de mână. Ce se întâmplă? Ce face toată lumea acolo jos?

Nu-mi răspunde, ci se smuceşte şi începe să fugă în direcţia opusă, înapoi la castel. Mă gândesc să o urmez, dar un alt ţipăt mă distrage.

— Of, nu!

E o voce uşoară de femeie.

— Cineva trebuie să-l ridice!

— Ambulanţa! se aude acum vocea unui bărbat. A sunat cineva la 112?

— Nu se poate să rămână aşa, spune un al treilea. întoarceţi-l pe o parte, deschideţi-i căile respiratorii!

— Nu-l mişcaţi, spune un bărbat cu o voce autoritară. Lăsaţi-l în poziţia în care e. Dacă îl mişcaţi, s-ar putea să i se agraveze rănile. O să se ocupe paramedicii.

Vocile urcă şi coboară, oamenii vorbesc unii peste alţii. în cele din urmă, cineva vorbeşte mai tare decât toţi ceilalţi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vedeţi că e mort?

CU OPT ANI IN URMA

69.

MATS

— Pot să duc biletul mâine, spune Krister. Oricum trebuie să scot şi bestia asta la plimbare.

Face semn din cap spre Lucifer, care chiar atunci îşi ridică piciorul din spate lângă un stâlp de iluminat. Mă uit la micul terrier cu o urmă de invidie. Annika refuză categoric să ne luăm câine, spune că nu avem timp. E adevărat că nu stăm mult pe-acasă, dar aş fi putut lua câinele cu mine la magazin. I-ar fi fost foarte bine şi ar fi putut dormi în chicinetă în timpul zilei.

— Eşti sigur? spun eu, întorcându-mă spre Krister. Altfel, o să rezolv eu de la serviciu. Oricum aveam de gând să dau o tură cu maşina mâine- dimineaţă.

— E în regulă, zice Krister şi îl trage pe Lucifer. Şi eşti, aşadar, de părere să bifam Liverpool şi Citv[52]?

— Ştii...

Mă înec cu un râgâit.

— Ştii că n-am nicio părere. Mă bazez pe tine când vine vorba despre fotbal.

Zâmbeşte.

— La faza asta ai perfectă dreptate.

Trecem pe lângă staţia de autobuz şi traversăm strada. Aici Amiralsgatan e pustie şi dezolantă, mai ales în miezul nopţii. Krister merge tot înainte.

— M-am gândit să ţinem poteca până la intersecţia de lângă biserică, spune el. Şi apoi o luăm înapoi pe Husievâgen.

Nu mă deranjează o plimbare ceva mai lungă, am nevoie de aer curat după tot whiskyul pe care l-am băut la sfârşitul serii.

— Dar săptămâna viitoare... zic eu şi aproape că mă împiedic de lesă când Lucifer traversează trotuarul, săptămâna viitoare eu decid.

— Bine.

Krister se mută în partea cealaltă.

— Oare de câţi ani facem asta?

Fac o estimare rapidă. Jocurile noastre de noroc – o dată la două săptămâni Pronosport şi o dată la două săptămâni pariuri pe cursele de cai – au început la Göteborg, după o seară chiar mai umedă decât cea de azi. Băieţii aveau treisprezece ani şi jucau în Cupa Gothia{53}. Noi, părinţii, am sărbătorit o victorie puţin probabilă împotriva unei echipe braziliene mergând dintr-un bar într-altul de-a lungul bulevardului Avenyn. Acolo undeva s-a născut ideea de a înfiinţa o casă mică de pariuri. Acum am rămas doar eu şi Krister. Refuzăm să jucăm online, aşa că depunem chiar noi biletul în fiecare sâmbătă.

— Şase.

Mă uit la Lucifer, care pare să se ţină după o urmă de miros din iarba de pe marginea trotuarului.

— Jucăm de şase ani.

— Ar fi cazul să şi câştigăm, spune Krister şi face stânga pe trotuar.

Turneele de cupă din timpul verii erau frumoase. Timp de

câţiva ani, am
călătorit în diferite locuri din Suedia şi Danemarca pentru a ne încuraja băieţii. Şi eram o gaşcă serioasă de părinţi. Krister face pe atotştiutorul, dar în realitate e un tip uşor de abordat şi apreciază întotdeauna o bere bună. în plus de asta, spre deosebire de Annika şi de mulţi alţii, n-a luat niciodată atât de în serios faza cu fotbalul. Massoud e exasperant când începe să vorbească despre tactică. La fel şi Leif, tatăl lui Hampus. Dar cu toţii sunt oameni de treabă.

Chiar când să ieşim de pe pasarela peste pârâul Risebergabäcken, auzim sunetul unui motor care se apropie pe strada Amiralsgatan. Merge repede. Şi e un motor puternic. Farurile maşinii trec prin spatele copacilor.

— Fir-ar să fie, ce viteză! spune Krister.

Buzele încă i se mişcă, dar restul propoziţiei este acoperit de sunetul cauciucurilor care scârţâie. Maşina, care văd că e o decapotabilă, a virat brusc la dreapta. Acum merge direct prin iarbă şi se apropie de potecă cu o viteză nebună. Un zgomot surd e urmat de o bubuitură violentă, când un stâlp de iluminat opreşte cursa. Roata din faţă stânga ajunge în şanţul de lângă terenul de fotbal improvizat, iar maşina se înclină puternic.

Pentru o clipă, rămânem încremeniţi şi privim dezastrul. Apoi începem
să alergăm.

— La naiba! oftează Krister. La naiba, ce nenorocit!

Şi eu tot cam aşa gândesc, dar nu reuşesc să scot niciun cuvânt. Am rămas câţiva paşi în urma lui şi neliniştea îmi creşte în piept. Niciodată nu mi-a plăcut să văd sânge şi mi-e teamă de ceea ce ne aşteaptă. Dintr-odată sunt perfect treaz.

— La naiba! spune Krister, întorcându-se spre mine. Nu mi-am luat telefonul. Tu îl ai la tine? Trebuie să sunăm...

L-am şi scos deja şi sunt pe cale să tastez numărul, când Krister aruncă lesa şi se grăbeşte spre maşină.

— William! Of, Doamne! William!

Calc pe lesă, o ridic şi mă forţez să continui. Krister are dreptate, văd şi eu când ajung mai aproape. William zace chiar

lângă decapotabila făcută praf. Şi e complet inert.

— William?

Krister a fost paramedic în armată şi acţionează rapid, întorcându-şi fiul pe o parte.

— Mă auzi?

Băiatul nu dă niciun semn de viaţă şi eu încerc să-mi reprim o greaţă violentă. Luminile maşinii s-au stins, iar noaptea de vară e sinistru de tăcută. Chiar se întâmplă asta?

— Respiră, spune Krister, de jos, de pe potecă. Dar şi-a pierdut cunoştinţa. Ai sunat?

— Nu...

Corpul meu pare să fi pierdut contactul cu creierul. Sau poate că creierul a încetat să mai trimită semnale. Lucifer latră şi trage de lesă. încerc să pornesc telefonul fără să dau drumul câinelui, dar degetele îmi sunt amorţite, de parcă ar fi fost turnate în beton.

— Tată?

Lesa îmi scapă din mână. Vocea s-a auzit din şanţul din faţa maşinii făcute zob şi abia dacă era o şoaptă – dar nu există nicio îndoială a cui era. îmi ridic privirea şi trag adânc aer în piept. La doar câţiva metri de maşina distrusă şi înconjurată de iarba înaltă zace el. Erik.

Fac câţiva paşi mari şi mă las în genunchi. Aud cum sub picioarele mele se sparg bucăţi de sticlă, iar în jur văd o mare de cioburi. Din câte îmi dau seama, nu are răni fizice majore, dar sângerează abundent dintr-o rană aflată
chiar deasupra unei sprâncene.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Te doare?

— Nu... înghite.

— Sau... Ba da, umărul. E...

— Rămâi culcat, spun eu. Poate că e doar dislocat, dar hai să-i lăsăm pe paramedici să se ocupe, bine?

— E...

O singură lacrimă se scurge pe obrazul lui Erik.

— E mort?

0. ERIK

— Nu. Nu, e în viaţă. William şi-a pierdut cunoştinţa, dar e în viaţă.

Tata mă mângâie pe păr.

— Nu-ţi face griji, dragul meu.

— Dar...

Panica îmi bubuie în piept. Un câine, care ar putea fi Lucifer, latră în apropiere. Tata se ridică în picioare, cu privirea rătăcind de colo-colo.

— Erik, e plin de cioburi aici, îmi spune. Nu te mişca. O să...

— Nu pleca!

întind o mână şi îl apuc pe tata de cracul pantalonilor.

— Nu întrebam de William. Bărbatul care mergea...

Trebuie să fac o pauză ca să-mi înghit flegma din gât.

— L-am lovit.

Tata se holbează la mine.

— Pe cine? înghit din nou.

— Un bărbat. Nu ştiu... Mergea pe potecă.

Sunt gata să izbucnesc în plâns, nu mă mai pot abţine.

— N-am... N-am vrut, tată. Pe bune... Bărbatul mergea pe acolo...

— Mats! Vino încoace.

Se pare că şi Krister e aici. Tata se întoarce, dar apoi se uită din nou la mine.

— Să nu te mişti, bine?

Dispare din câmpul meu vizual şi eu închid ochii. Mă doare cumplit umărul stâng. Durerea e atroce şi mă împresoară, vine şi pleacă în valuri. Tata şi Krister vorbesc cu voce joasă, îmi e greu să disting cuvintele. Krister vorbeşte cel mai mult. Pare hotărât sau poate mai degrabă iritat. Tata bâiguie şi el ceva. Mă simt amorţit, poate în stare de şoc, dar fac aşa cum a spus tata – stau nemişcat. Deasupra unui ochi simt o presiune şi îmi ridic mâna

dreaptă la faţă. Frec cu degetele, care în curând sunt cleioase de sânge.

— Erik?

Deschid ochii. Deasupra mea, chipurile lui tata şi Krister par să plutească. Două sfere luminoase pe cerul albastru-violet. Krister se ghemuieşte lângă mine.

— Cum te simţi, băiete?

Se uită peste umăr, fără să aştepte să-i răspund.

— Am vorbit puţin cu tatăl tău şi... am ajuns la concluzia că e mai bine să ne ţinem gura. Pentru binele vostru.

Gura i se strâmbă într-o grimasă maliţioasă, devine un rânjet de lup cu dinţi ascuţiţi.

Clipesc.

— Ce... ce vrei să spui?

— O să-ţi explice tatăl tău.

Mă bate uşor cu palma pe cap şi se ridică în picioare, apoi se întoarce spre tata.

— N-ai chemat încă ambulanţa, nu-i aşa?

Tata clatină din cap ca într-o transă, nu pare să fie el însuşi.

— Bine.

Krister îl împinge puţin mai încolo şi continuă:

— Pentru că acum trebuie să ne mişcăm foarte repede.

S-a lăsat o linişte mormântală. îi aud la fel de clar ca şi cum s-ar afla încă lângă mine.

— Rămâi cu băieţii, spune Krister. Aşteaptă un sfert de oră, apoi sună la 112 de pe mobilul bărbatului. Nu uita să te descotoroseşti apoi de el. Dacă William se trezeşte, vezi cum se simte şi spune-i exact ceea ce am convenit. Sună-mă dacă starea lui se înrăutăţeşte. în caz contrar, de îndată
ce auzi sau vezi ambulanţa, pleci de aici. Fără să fi văzut.

Se face linişte, apoi adaugă:

— Ai înţeles?

— Sigur, spune tata. Bineînţeles.

— Şi stai jos, ce naiba! Ca să nu fii văzut de pe drum.

O clipă mai târziu îl aud cum înjură cu voce tare, în timp ce câinele latră ca un nebun.

— Erik, ascultă-mă cu atenţie.

Tata s-a întors şi s-a ghemuit lângă mine. Pare că şi-a mai revenit.

— Curând vor sosi cei de la ambulanţă şi poliţia. Să nu le spui nimic despre bărbatul ăla când te întreabă ce s-a întâmplat. Niciun cuvânt. Uită de el, pretinde că n-a existat niciodată.

— D... Dar...

— Uşurel.

Tata mă ia de mână.

— Krister şi cu mine ne ocupăm de tot. Stai nemişcat până la sosirea echipajelor de urgenţă, iar noi rezolvăm restul. Aţi distrus o maşină, dar nu aţi lovit pe nimeni, bine?

71.

MATS

S-au scurs câteva minute de când am sunat la Urgenţă, dar acum aud în sfârşit un vehicul apropiindu-se. Sirenele nu sunt pornite, dar îmi dau seama după sunetul motorului că nu e o maşină obişnuită. Poate că pompierii reuşesc să ajungă înaintea ambulanţei, pentru că staţia de pompieri e la doar câteva sute de metri distanţă.

— Aminteşte-ţi ce am stabilit, spun eu şi îi strâng mâna lui Erik. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu spui nimic despre faptul că eu şi Krister am fost aici.

Fiul meu pare îngrozit. Mă strânge tare de degete şi eu nu vreau să-l las singur, tot corpul meu strigă nu, însă două faruri ascuţite de maşină se apropie şi trebuie să mă îndepărtez de ele până nu e prea târziu.

— Ne vedem în curând, dragule... La spital. Sunt sigur că o să-ţi dea nişte calmante pentru umăr.

Aproape că sunt nevoit să-mi smulg mâna din strânsoarea lui. Mă arunc în iarba înaltă şi apoi încep să mă târăsc spre desişul

lung şi îngust care se întinde dincolo de terenul de fotbal improvizat.

— Tată! Tată, unde te duci?

Strigătul lui Erik îmi sfâşie inima, dar strâng din dinţi până când simt gustul sângelui în gură şi continui să înaintez, rugându-mă în sinea mea ca fiul meu să-şi ţină gura.

Târâtul pe coate şi genunchi. Nu m-am gândit niciodată că acest tip de exerciţiu ar putea fi util în viaţa civilă. Şi nu-mi amintesc să fi fost atât de greu. Pietricele şi beţe ascuţite îmi zgârie antebraţele goale, genunchii mi se tot lovesc de chestii tari – rădăcini proeminente şi Dumnezeu mai ştie ce. Dar nu mă pot opri, nu mă pot opri. Trebuie să merg mai departe. Trebuie să merg înainte.

îndrăznesc să mă opresc doar când între mine şi locul accidentului se interpun câteva rânduri de copaci. Mă ridic în şezut, mă întorc şi simt o oarecare uşurare. Erik şi William primesc acum îngrijiri medicale. Două siluete în haine galben fosforescent se mişcă pricepute în jurul maşinii.

Aşa, maşina. La început am văzut doar o decapotabilă distrusă. Apoi, în timp ce stăteam acolo cu Erik, mi-am dat seama că era BMW-ul proaspăt recondiţionat al lui Leif Olsson. E de la jumătatea anilor 1980, deci nu are airbag. Are însă, bineînţeles, centuri de siguranţă – pe care băieţii se pare că nu le-au folosit.

Nu pot pricepe cum au ajuns Erik şi William în bijuteria lui Leif. Adică pricep că trebuie să o fi văzut la Hampus acasă şi că, la un moment dat în timpul serii, au decis să o încerce. Dar cum naiba au putut să fie atât de idioţi, încât să iasă cu ea pe stradă? Şi de ce nu i-a oprit nimeni? Erau toţi beţi criţă la petrecerea aia? Erik cu siguranţă nu părea mangă. Poate că era puţin buimac, dar probabil din cauza şocului. în ceea ce-l priveşte pe William, situaţia e neclară. Să fi băut atât de mult, încât şi-a pierdut cunoştinţa? Sau o fi ajuns în starea asta după vreo lovitură la cap în momentul accidentului?

O creangă trosneşte mai încolo şi tresar, încercând să nu mă gândesc la ce ar putea însemna asta. Nu vreau să ştiu dacă Krister mai e încă acolo. Dacă mă gândesc mai bine, nu vreau să-l

mai văd niciodată.

Acum conştientizez ce am făcut. Ce facem în acest moment. Revelaţia mă face să dau tot aerul afară din piept şi apoi să mă chinui să respir. Mă răsucesc pe spate şi stau întins acolo o vreme, încercând să întrezăresc cerul prin frunzişul des.

Poate că sunt în căutarea unei raze de lumină, a unui fel de speranţă.

Ce nebunie! Totul e aiuritor, n-are cum să funcţioneze. Cum o să mai putem vreodată să privim pe cineva în ochi? Va trebui să-i minţim pe toţi cunoscuţii? Pentru tot restul vieţii noastre?

Mă forţez să mă ridic în picioare ca să mă afund mai tare printre copaci. Mă îndepărtez de pistele de biciclete şi de şosele şi mă îndrept spre pista de antrenament a hipodromului Jâgersro. în timpul zilei, acolo e plin de călăreţi, dar la ora asta nu se vede nici ţipenie de om.

Desişul pare să devină din ce în ce mai încâlcit. Un crac al pantalonului mi se agaţă într-un tufiş plin de spini şi e cât pe ce să cad, dar rămân pe picioare şi continui tot înainte. Când începe să-mi sune mobilul, aproape că fac infarct. Sună o veşnicie până când, în sfârşit, reuşesc să-l scot din buzunar şi să-l pun pe silenţios. Numele Annikăi străluceşte alb pe ecranul negru. închid telefonul pentru orice eventualitate – în caz că cineva ar dori să-mi ia urma. Dar de ce ar vrea cineva să facă aşa ceva?

Nisipul de pe pista de antrenament e moale. Merg pe drumul larg, bine bătut, şi ajung la tunelul destinat echipajelor de echitaţie care vin dinspre fermele aflate la est de pistă. Odată ajuns de cealaltă parte a străzii Ebsedalsvâgen, urmez pârâul în direcţia mlaştinii, înaintând bine ascuns de copacii înalţi.

Intersecţia de lângă biserică e larg deschisă din toate direcţiile. Parcă e o arenă luminată, iar eu voi fi nevoit să o traversez. Mă ghemuiesc în spatele unui trunchi de copac şi privesc în faţă. în stânga văd lumini alb-albastre intermitente, dar nu am de ales. Merg mai departe şi o iau pe drum. Apoi, reticent, încetinesc pasul, nu vreau să atrag atenţia.

Când vegetaţia se îndeseşte, o zbughesc la fugă. Primăvara a fost secetoasă, aşa că pământul nu e moale, dar dau peste destule

tufe şi gropi. De câteva ori sunt cât pe ce să cad cu capul în tufişuri, dar reuşesc să-mi păstrez echilibrul şi nu mă opresc până când ajung la marginea apei.

Gândurile mi se învârt ca într-un vortex, arând prin creier cu o viteză nebună. Ar trebui oare să mai merg puţin? Ar trebui să aleg un loc ceva mai depărtat de zona de plimbare? într-un moment de luciditate, răspunsul

devine clar: nu. Tot ce trebuie să fac e să plec cât mai repede de-aici.

Smulg din buzunar telefonul mobil al bărbatului şi îl arunc direct în apa neagră. Pleoscăitul e urmat de ţipătul speriat al unei păsări care probabil că e cuibărită undeva în stufăriş. Apoi se aşterne liniştea.

NUNTA ANNIKA

7

În parcul întunecat răsună strigăte şi ţipete, ricoşând printre copaci ca nişte lilieci speriaţi. Printre toate vocile dezlănţuite, cea a lui Nike iese cel mai tare în evidenţă. Pare că se află de cealaltă parte a mulţimii, aşadar, nu o pot vedea şi nu pot desluşi ce anume spune, dar îi aud disperarea.

Cineva mă îmbrânceşte tare din spate şi mă clatin. Mats trebuie să fi traversat gazonul şi acum trece pe lângă mine fără să spună nimic. îşi aruncă fracul şi aleargă tot înainte. Mă iau după fostul meu soţ, dar mi-e greu să ţin pasul cu el. E neaşteptat de rapid pentru un bărbat care se apropie de şaizeci de ani, ieşit din formă şi puţin cherchelit.

Curând ne oprim brusc. Ne aflăm pe o cărare îngustă care coboară spre mare, iar în dreapta noastră se cască o pantă abruptă cu iarbă.

— Nu! strigă Mats de pe buza prăpastiei. Of, nu!

În urletul lui aud un ecou a ceva ce am mai trăit. Picioarele parcă mi-au prins rădăcini în pământ şi mă uit la cămaşa albă de pe spatele lui Mats. Vocile din jurul nostru devin din ce în ce mai isterice. Mă forţez să mă dau în lături, mă uit peste marginea pantei şi mi se taie respiraţia.

La trei metri sub noi, acolo unde panta se transformă în teren plat, zace Erik. A căzut din scaunul cu rotile şi un braţ îi e îndoit într-un unghi ciudat. Hampus, Krister şi Sanja se află la mică distanţă şi o privesc pe Nike cum îi apasă, ritmic, pieptul cu palmele. Ştiu că ar trebui să spun ceva, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Când Mats plonjează în josul pantei, îl urmez din inerţie.

— Of, Doamne! strigă el, lăsându-se în genunchi lângă Erik. Ce s-a întâmplat?

Hampus face un pas în direcţia noastră.

— Sanja l-a găsit aici, spune el, dar nimeni nu pare să fi văzut ce s-a întâmplat.

Nike continuă încercările insistente de resuscitare, în timp ce lacrimile îi curg pe obrajii palizi. Mi-e şi frig, şi rău în acelaşi timp. Vreau să mă arunc peste Erik şi să-l trag în scaunul cu rotile, vreau să-i strig să nu se mai prostească, dar nu reuşesc.

— Erik, geme Mats. Haide! Respiră!

I se alătură şi Krister.

— Ambulanţa e pe drum.

îşi scoate mobilul din buzunarul pantalonilor şi se uită la ecran.

— La dracu', ce mult durează!

Mă las jos. Cu o mână o iau pe a lui Erik, cu cealaltă îi mângâi încet fracul. în depărtare se aude încă bubuitul ritmat al muzicii din sala de petrecere.

— La naiba!

Din vacarm se desprinde o voce puternică de bărbat, iar dinspre panta din spatele meu se aud buşituri violente. în clipa următoare, William se ghemuieşte lângă Nike.

— *Shit! Shit! Shit!*

îşi trece degetele prin părul negru. Freza, de obicei impecabilă, e acum răvăşită, părul căzându-i pe faţă în şuviţe.

— Ce s-a întâmplat? întreabă şi vocea i se frânge. Ce naiba s-a întâmplat?

Mă uit la William care continuă să vorbească cu Nike. îl văd cum se ridică în picioare cu mobilul în mână şi cum se grăbeşte apoi către ceilalţi trei.

— Ştiţi ceva? strigă el. Aţi văzut ce s-a întâmplat?

Atunci se produce declicul. Ca atunci când o sfoară este întinsă prea mult şi se rupe. Un răcnet puternic îmi bubuie în cap, din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trece. Nu mai aud ce spun ceilalţi, îi văd doar cum vorbesc în continuare.

Zgomotul se amestecă cu suspinele înecate ale lui Mats. Mă sprijin de scaunul cu rotile răsturnat şi reuşesc să mă ridic în picioare, apoi mă concentrez asupra micului grup de patru persoane care se află la mică distanţă.

— Te-am văzut! spun eu, bătându-l cu pumnii în piept pe William. Tu eşti făptaşul. Din nou! urlu eu cât pot de tare. Tu

l-ai omorât! Tu mi-ai omorât fiul!

EMILY 74.

— Doriţi ceva de băut?

Poliţistul înalt în uniformă m-a dat pe mâna unei colege, o tânără în haine civile cu părul blond împletit într-o coadă groasă. Ne aflăm într-o cameră mică din spatele barului, un fel de birou. Femeia, Jessika, cu două nume de familie pe care le-am uitat deja, studiază lista noastră de invitaţi.

— Nişte apă, poate?

Lunganul nu se dă bătut. Se uită la mine cu o expresie care pare a fi un amestec de senzaţionalism şi milă. Nu vreau apă. Tot ce vreau e ca William să fie aici. Vreau să mă ţină în braţe şi să-mi spună că totul va fi bine.

— Unde este soţul meu?

Soţul meu. Expresia nu-mi e familiară, dar sună bine.

Femeia cu împletitură îşi ridică privirea din hârtii.

— Probabil că este în sala de mese. Le-am cerut tuturor invitaţilor să se adune acolo.

Un cor înăbuşit de voci se aude în depărtare. Plânsete şi strigăte se estompează din când în când, transformându-se într-un murmur.

— Puteţi să-l chemaţi?

Lacrimile îmi ard în spatele pleoapelor, iar femeia din faţa mea devine neclară.

— Audiem persoanele una câte una, explică ea. Lui William îi vine rândul imediat.

— Auzi... Jessika.

Un poliţist în uniformă îşi bagă capul pe uşă.

— E un tip care spune că e musai să plece acasă.

— Trebuie să rămână, spune ea. Ieşirea este blocată. Nimeni nu are voie să plece de la castel până când nu vorbim cu ei.

— Ce să-i spun? E nebun de legat... Perorează despre viaţa privată şi drepturile omului.

Poliţista ridică din umeri.

— Spune-i că, dacă pleacă, îngreunează ancheta. Precizează-i că ar putea fi amendat sau închis.

Bărbatul în uniformă rânjeşte şi iese pe uşă. în acelaşi timp, se întoarce lunganul. Pune un pahar cu apă pe masa din faţa mea şi apoi se aşază pe scaunul de lângă colega sa.

— Aşadar.

Femeia cu împletitură pune jos lista, scoate un mobil şi îl porneşte înainte să-l aşeze pe masă.

— Audierea martorului Emily Brandt.

— Nihizen, o corectez.

Ridică din sprâncene, dar continuă.

— Emily Nihizen. în sală se află şi Jessika Bornekbnt Fager şi Mohamad Karim. Ora este 2.10.

Se uită la mine şi continuă:

— îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Şi înţeleg dacă discuţia de faţă este dificilă pentru dumneavoastră. Dar trebuie să vorbim cu toată lumea.

Dau din cap, fără să-mi pot opri lacrimile.

— D... dar...

închid ochii, respir şi îi deschid din nou.

— Doar nu credeţi că... Cu siguranţă a fost un accident, nu-i aşa?

— Exact asta încercăm să aflăm, spune poliţista, al cărei nume se pare că este Bornekbnt Fager. Când l-aţi văzut ultima oară în viaţă pe fratele dumneavoastră?

Ultima oară în viaţă.

— Eu...

Vocea îmi tremură.

— Nu ştiu.

Pe vremuri îl admiram pe fratele meu mai mare. Era idolul meu. Zilele în care reuşeam să fiu în aceeaşi încăpere cu Erik şi prietenii lui erau zilele mele norocoase. Serile în care Erik îmi citea o poveste înainte de culcare erau cele mai frumoase. L-am idolatrizat mulţi ani, din momentul în care am conştientizat existenţa lui până când... Ei bine, până când?

Fratele meu a avut mai multe feţe. Fotbalistul transpirat şi ambiţios. Proaspătul absolvent pe un pat de spital la secţia de ortopedie. Adultul într- un scaun cu rotile. Jurnalistul care a

întrerupt orice legătură când William a revenit în viaţa mea.

Un fior îmi străbate coloana vertebrală, făcându-mă să tremur.

— Gândiţi-vă bine, spune Bomeklint Fager. E important.

înlocuiesc imaginile vechi cu Erik cu altele noi, proaspete, de azi. Faţa lui întoarsă într-o parte când William şi cu mine ne aflam în faţa pastorului, explicaţia ciudată a motivului pentru care nu voia să rămână peste noapte.

— A spus că se duce acasă, şoptesc.

— Acasă? Dar nu au toţi invitaţii camere rezervate aici, la castel? întreabă ea.

— Nu toţi, dar majoritatea. Şi Erik avea una, bineînţeles, dar nu voia să doarmă aici. A menţionat faptul că nu era obişnuit să socializeze.

în timpul conversaţiei, lunganul tastează la un laptop. Degetele îi sunt şi ele lungi, dansează pe taste. E fascinant cât de repede scrie.

— Bine, spune Borneklint Fager. La ce oră a fost asta?

— Habar n-am.

Poliţistul se opreşte din tastat. Simt cum se uită la mine şi cum îşi mută privirea de la laptop la colega sa de pe scaunul alăturat.

— Azi n-am avut ceas la mine. Nici mobil.

— Măcar aproximativ, insistă ea. A fost înainte sau după ce s-a servit tortul?

— După.

Mă uit în jos, în poală, şi îmi dau seama că mâinile mi se odihnesc pe partea de jos a pântecului. Ca şi cum aş încerca automat să-l protejez pe cel care creşte înăuntru.

— Pe la unsprezece, poate. Sau unsprezece şi jumătate. Nu... nu ştiu exact.

— Şi următoarea dată când l-aţi văzut.

Jessika Borneklint Fager lasă cuvintele să atârne în aer între noi, iar eu trebuie să mă las pe spate ca să reuşesc să-mi ridic capul.

— Era mort.

74.

MATS

— Nu înţeleg.

Isobel nu se poate opri din plâns. Rimelul i-a trasat linii negre pe obraji şi îi curge nasul.

— Cum... ?

Clatină din cap.

— Nu pot...

Mi se prăbuşeşte în braţe, plângând în hohote. O mângâi pe spate, încercând să găsesc cuvintele potrivite, dar nu ştiu ce aş putea să spun. Erik e mort şi nu din cauza vreunui accident. Sunt sigur de asta. Dacă o roată ar fi căzut din întâmplare de pe potecă, scaunul nu s-ar fi rostogolit până jos, ci doar s-ar fi răsturnat. în acest caz, tufişurile şi iarba înaltă ar fi amortizat căderea. Cineva probabil că l-a împins peste buza pantei.

Isobel se culcuşeşte şi mai tare în braţele mele, iar eu îmi îngrop nasul în părul ei negru şi mulţumesc în gând providenţei care a făcut în aşa fel încât noi să ne găsim unul pe celălalt. Din moment ce Dumnezeu pare să mă fi abandonat, aleg să-i mulţumesc soacrei mele, Rosita.

Annika m-a dat afară imediat ce i-am spus că vreau să divorţez. Rosita, casiera mea de încredere, priceputa la toate, mi-a oferit imediat apartamentul fiicei sale, Isobel, care se afla într-o călătorie lungă în America de Sud şi care urma să se întoarcă în Suedia abia primăvara următoare. Am îndesat câteva haine într-una dintre genţile vechi de sport ale lui Erik şi am luat autobuzul până la apartamentul cu două camere, dărăpănat, de pe Nobelvâgen. Curând după aceea, Annika s-a răzgândit şi mi-a cerut să mă întorc acasă. Asta ieşea din discuţie.

în afară de faptul că mă mustra puţin conştiinţa din cauza copiilor, m-am simţit tare bine la început în apartamentul lui Isobel. Era minunat să mă întorc acasă de la serviciu şi să fiu întâmpinat de linişte. Emily venea pe- acolo o dată la două

săptămâni, dar nu-mi dădea nici liste cu tot felul de lucruri de făcut şi nu-mi ţinea nici monologuri despre accident. Parcă trăiam într-un vis. Dar visul a durat până când realitatea m-a prins din urmă. Annika era doar una dintre problemele mele, iar toate celelalte – care erau de fapt mult mai mari – erau încă acolo.

Alinând-o pe Isobel, îmi ţin la distanţă propria-mi disperare, dar, în timp ce o mângâi încet pe spate, încerc să-mi adun gândurile. Ceea ce s-a întâmplat e teribil, dar nu de neînţeles pentru cineva care cunoaşte contextul. Erik era tulburat şi părea hotărât să ne dezvăluie secretul. Oare Krister era conştient de asta? Oare Erik vorbise cu cineva – şi, dacă da, cu cine? Răspunsul e evident: William e prima persoană cu care Erik ar fi vorbit. William a fost implicat în accident, dar nu ştia tot ce se petrecuse în noaptea respectivă. Nu vreau să cred că ginerele meu are ceva de-a face cu moartea lui Erik, dar în momentul ăsta nu am încredere în nimeni.

Sala mare de mese a castelului e plină de invitaţi la nuntă. Clanul Nihizen ocupă un colţ al sălii, dar Krister nu poate sta locului. Se plimbă de colo-colo, vorbind cu voce tare cu oricine îi iese în cale, folosind cuvinte precum „scandal” şi „dezastru”. Poate că ăsta e felul lui de a îndrepta atenţia în altă parte?

William stă jos între Gittan şi un văr care i-a fost cavaler de onoare. Vorbesc pe ton scăzut şi toţi trei par tulburaţi, dar asta nu înseamnă că William e nevinovat.

Fariba s-a aşezat lângă Annika. Ce bine că s-a găsit altcineva care să o compătimească! Annika a făcut o criză de nervi totală în parc, lovindu-l pe William şi urlând că este un criminal. Cred că sunt foarte puţini oameni în sala asta care mai îndrăznesc să se apropie de ea.

— Auziţi, ce naiba se petrece? nu se lasă scriitorul ăla ţâfnos, Karl Forsebus.

Cu puţin timp în urmă vocifera despre detenţia ilegală, iar tânărul ofiţer de poliţie se pare că n-a reuşit să-l calmeze.

— Cât au de gând să ne ţină în loc? Dacă ne interoghează pe toţi, stăm aici până mâine-dimineaţă.

Cissi se ridică în picioare. încearcă să-l tragă pe Forsebus spre una dintre mese, dar el se smuceşte.

— Trebuie să ies! strigă. Ce naiba, nu mai pot să stau aici.

William se ridică şi face câţiva paşi rapizi spre prietenul său.

— Karl. Adună-te, ce naiba! Oricum nu aveai de gând să pleci acasă până mâine. Fratele lui Emily e mort şi măcar atât putem face, să ajutăm poliţia.

Cei din apropiere murmură aprobator.

— Pot să mă aşez aici?

Nike stă în faţa noastră. Are ochii umflaţi şi roşii.

— Sigur, spun eu, făcând semn cu capul spre scaunul liber de lângă mine. Ia loc.

Se trânteşte, ia un şerveţel din geantă şi îşi suflă nasul.

— îmi cer scuze... spune apoi. Cum vă simţiţi?

— încerc să nu simt prea multe, răspund sincer. Dar tu?

întrebarea o termină pe Nike, care acum plânge cu sughiţuri. Ar trebui s- o îmbrăţişez, dar nu vreau să-i dau drumul lui Isobel, aşa că o mângâi doar stângace pe braţ.

— Eu am fost de vină, suspină ea. E vina mea! E numai vina mea.

— Vina ta? întreb eu, uitându-mă la ea. De ce să fie vina ta?

— Pentru că...

Oftează şi continuă:

— Pentru că eu am fost cea care l-a convins pe Erik să vină aici. El chiar nu voia, iar eu...

îşi ascunde faţa în mâini, îngrijorată.

— Eu... n-ar fi trebuit să-l bat la cap.

— Nu mai gândi aşa, bâigui eu şi o mângâi din nou pe braţ. Am fost mulţi cei care l-au bătut la cap.

îmi vine în minte conversaţia telefonică din această dimineaţă. Erik m-a implorat să nu fie nevoit să vină, iar eu l-am obligat să continue drumul. îmi întorc privirea spre panourile mari de sticlă. Afară e întuneric, dar, în partea de jos a parcului, se întrevede o strălucire slabă, care trebuie că vine de la

farurile poliţiei.

— Eu...

Nike şi-a luat mâinile de pe faţă şi ridică din nou şerveţelul.

— Nu ştiu care era treaba.

îşi suflă din nou nasul şi mototoleşte apoi hârtia făcând din ea o minge.

— Dar azi a fost chiar de nerecunoscut. Adică, întotdeauna a avut *ups and downs*[54]. dar azi a fost altceva. Era...

Face o pauză. Cumva cu mai multă disperare în glas, spune:

— A spus c-a stat treaz toată noaptea să scrie. Poate că era doar obosit?

— Poate, spun eu.

— Nu reuşesc să înţeleg, continuă ea. Eram gata de plecare. Stătea în curte şi vorbea cu William şi...

Fac o mişcare bruscă.

— Ce-ai spus?

Ea clipeşte de câteva ori.

— Vorbea cu William. El...

— Când a fost asta? o întrerup. S-a întors Erik după aceea?

Continui să o interoghez pe Nike până când situaţia îmi devine destul de
clară, apoi mă uit în ochii ei şi îi spun cât se poate de calm:

— Promite-mi că vei spune asta poliţiei. Ar putea fi important.

7
5. EMILY

Când William iese în sfârşit din sala de interogatoriu, totul se prăbuşeşte. Mă împiedic pe podeaua din sală şi îi cad în braţe.

— Draga mea, murmură William, în părul meu. Sărăcuţa de tine! Cum rezişti?

Am gâtul plin de lacrimi şi de muci, dar răspunsul se blochează pe drum nu doar din cauza asta. Gândurile mi se învârt în cap. Se rotesc cu o viteză din ce în ce mai mare, aruncate ca nişte haine într-un uscător de rufe, ciocnindu-se

unele de altele.

— Nu ştiu, bocesc eu în stofa fracului. Erik... rostesc eu şi izbucnesc în plâns. Erik...

înghit în sec, apoi adaug:

— E mort!

William mă strânge mai aproape de el.

— Ştiu. E ireal. Nu pricep nimic.

Erik. Numele lui îmi răsună în minte, un ton persistent şi clar. Nu eram apropiaţi, dar eram fraţi şi am copilărit împreună. Acum am rămas singură cu mama şi tata. E groaznic de trist.

Cine ştie, poate că s-ar fi înmuiat când ar fi aflat că urma să devină unchi. Poate că un zâmbet ştirb de copil l-ar fi dat gata. Poate că ar fi putut chiar să-l accepte pe tatăl copilului. Dar nu vom şti niciodată răspunsul la întrebarea asta: cum de s-a putut ajunge aici?

— Vino.

William mă conduce spre cea mai îndepărtată canapea din hol.

— Stai aici, îţi aduc ceva de băut înainte să urcăm în cameră. Ce doreşti? Un ceai? Apă? Whisky?

Clatin din cap. Nu vreau nimic. Nu-mi trebuie nimic. Vreau doar ca acest coşmar să se termine odată.

Se întoarce grăbit în sala de mese şi eu închid ochii, vrând să blochez totul şi pe toată lumea, însă nu reuşesc să mă opun valului de voci şi imagini care mă invadează. Pe retină mi se perindă scene din ziua precedentă, iar în minte îmi răsună crâmpeie de conversaţii. Nu-mi dau pace nici măcar o secundă, se succedă ca nişte cadre mişcate de film, ne sincronizate cu sunetul.

Când l-am abordat în parc, William a refuzat la început să-mi spună ce vorbise cu Krister.

— Te rog, Emily.

Avea privirea goală.

— Nu putem vorbi despre asta mâine? Când ajungem acasă?

L-am tras atunci mai adânc printre copaci.

— Ştii, i-am spus, nu-mi prea pasă despre ce e vorba. Dar o să fiu foarte dezamăgită dacă nu-mi spui care-i treaba. Ne-am făcut jurăminte unul altuia astăzi. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Doar atunci – după ce m-am jurat pe onoarea şi conştiinţa mea că nu voi da mai departe informaţia – a început să vorbească.

Krister a negat iniţial că ar mai fi ceva de spus despre accident. Dar a cedat când William i-a spus răspicat că adevărul va ieşi la iveală, că altfel se va duce la Erik ca să capete răspunsuri. Fuseseră întrerupţi de mai multe ori şi nu avuseseră timp să termine de vorbit înainte de cină. De aceea William l-a târât pe Krister afară taman când se servea felul principal la masă. Era şocat şi voia să afle mai multe.

— înţelegi?

William s-a uitat la mine cu o privire agonizantă.

— Am lovit şi am omorât pe cineva... o persoană în carne şi oase. Iar ei, în loc să contacteze poliţia, au muşamalizat totul şi au ascuns cadavrul. Ca într-un film cumplit de groază.

— Cum adică? Cine a ascuns cadavrul?

Am tresărit. Poate pentru că tocmai rostisem nişte cuvinte care îmi erau atât de străine. Sau poate pentru că stătusem prea mult timp afară cu umerii goi.

— Tu erai inconştient şi Erik era paralizat. Căceaţi amândoi acolo.

— Tata şi Mats, a spus William cu voce joasă. Au îngropat cadavrul undeva lângă Hâckeberga.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Tata? Tatăl *meu?*

M-au lăsat picioarele şi-a trebuit să mă prind de braţul lui William ca să
nu cad.

— Şi Erik a ştiut asta de la bun început?

— Se pare că da, a oftat el. E de-a dreptul morbid. Tata spune că au făcut-o pentru binele nostru. Ca să nu facem puşcărie.

— Dar tu ai făcut puşcărie, i-am reamintit. Ai fost închis.

— Da, dar numai pentru trei luni.

— Şi-acum ce urmează? am întrebat, dându-i drumul la braţ. Ce-o să faci acum? Şi *noi* ce-o să ne facem?

Şi-a trecut mâna prin păr şi s-a plimbat de colo-colo prin iarbă ca un animal în cuşcă.

— Nimic, cred. Tata spune că el, Mats, Erik şi eu suntem singurii care ştim toată povestea. Acum o ştii şi tu.

A zâmbit trist.

— Cred că trebuie doar să nu spui nimănui nimic.

Am tremurat din nou, încercând să înţeleg ceea ce tocmai aflasem. Nu reuşeam să înţeleg. Tata. Tatăl meu cel bun. Să fi îngropat un cadavru? Ce gând bizar, complet nebunesc! Mi-a pătruns în corp şi nu voiam decât să plec de-acolo şi să-i cert de mama focului, pe toţi. Dar promisiunea e sfântă. Mi-am frecat mâinile peste braţele cu pielea ca de găină, încercând să mă încălzesc.

— Cine era?

William s-a încruntat.

— Cum adică cine?

— Cine era victima? Cel pe care l-aţi lovit?

— Un bărbat în vârstă.

William privea în jos, în pământ.

— Nu sunt sută la sută sigur, dar, la vreo două săptămâni după accident, tata a spus c-a citit în ziar despre un bătrân din Klågerup care locuia singur şi care fusese dat dispărut. Se pare că cineva de la clinică a alertat autorităţile când bărbatul nu s-a prezentat la o programare, şi în zonă s-au organizat ceva căutări. Tata crede că e posibil să fi luat autobuzul în direcţia greşită şi să fi ajuns în Husie.

— Dumnezeule! am spus, nereuşind să-mi stăpânesc furia. Cum au putut să tăinuiască totul când ştiau că cineva îl căuta? Poate avea copii? Sau alte rude?

— Şşşş. Vorbeşte mai încet.

William s-a uitat repede împrejur.

— Ascultă-mă. Nu eu l-am îngropat. Şi se pare că n-avea

nicio rudă.

— Posibil, l-am întrerupt, dar ei n-au aflat asta decât după ce faptul fusese consumat.

— Ai dreptate.

William m-a tras mai aproape de el, încercând să-mi cuprindă braţele reci sub partea din faţă a fracului, dar fără să reuşească prea bine.

— Şi se poate spune că au avut noroc, pentru că, din câte ştiu, cazul a fost clasat.

Mi-a căutat ochii şi m-a pironit cu privirea.

— Crezi că ar trebui să mă autodenunţ la poliţie?

Vedeam prea bine că William suferea, că era sfâşiat între dorinţa de a face ceea ce trebuie şi teama de a nu pierde totul. N-a spus-o cu voce tare, dar mi-am dat seama că, în afară de ameninţarea de a ajunge la închisoare şi de a fi nevoit să divorţeze de mine, se gândea la reputaţia sa, la companie şi la iminenta listare la bursă.

— Nu ştiu, am spus în cele din urmă. Dar repet, tu habar n-ai avut şi ai ispăşit deja o pedeapsă. De ce ar trebui ca decizia lor idioată să-ţi distrugă complet viaţa?

Un gând scurt legat de copilul nostru mi-a fulgerat prin minte. Urma să devenim părinţi, iar părinţii noştri urmau să devină bunici. L-am privit pe William şi am gândit cu voce tare:

— Probabil că de data asta ai primi o pedeapsă mai lungă cu închisoarea. Tata şi Krister ar fi şi ei sigur închişi. Posibil chiar şi Erik. Şi a trecut totuşi atât de mult timp de-atunci. Poate că e mai bine să continuăm să ne prefacem că treaba asta nu s-a întâmplat?

7
6.
ANNIKA

— Urmează Annika Brandt.

Cineva m-a înfăşurat într-o pătură groasă şi totuşi sunt

îngheţată până la oase. Pe masă se află o cană cu ciocolată caldă şi mi se face greaţă numai când simt mirosul, care îmi trezeşte amintiri de la turele groaznice de schi fond de la Karlslund[55]. Transpirată, mahmură şi cu un termos care curgea în rucsac.

Mă ridic în grabă, calc pe pătură şi aproape că mă prăbuşesc în braţele tânărului poliţist. îmi aminteşte puţin de Massoud, aşa cum arăta când neam întâlnit prima oară. Era pe vremea când băieţii jucau fotbal la grupa de copii, acum mai bine de douăzeci de ani. Tricourile le erau atât de mari, încât le acopereau pantalonii scurţi şi arătau ca nişte rochii. Erik, Ibbe, William, Robin, Hampus. Băieţii noştri.

întotdeauna puţin transpiraţi, cu picioare iuţi şi bucurie în priviri.

Unul dintre ei nu mai este în viaţă.

îi urmez pe poliţişti într-o sală mică din spatele barului. O femeie cu coadă, dar tară uniformă, care este deja acolo, se ridică şi-mi întinde mâna.

— Jessika Bornekbnt Fager, anchetatoare.

Ne aşezăm. Mă uit la coada groasă, în timp ce femeia pune un mobil pe masa dintre noi. Numele Bornekbnt e aproape din aceeaşi categorie cu numele Nihizen. Krister mi-a spus odată că şi-a schimbat numele de familie când şi-a înregistrat prima firmă. I s-a părut că Nilsson era prea comun şi a vrut un nume cu clasă, care să iasă în evidenţă. A ratat partea de clasă, dar trebuie să recunoaştem că iese în evidenţă.

— Cu siguranţă situaţia este foarte dificilă pentru dumneavoastră.

Vocea anchetatoarei mă readuce în prezent şi îmi dau seama că mintea
mea divaghează în permanenţă. Cred că e o chestiune de autoconservare.

— Dar dorim să vorbim cu toată lumea cât mai curând posibil. Sunt sigură că înţelegeţi, continuă ea.

— Deci n-a mărturisit, spun eu, uitându-mă la femeia

blondă. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost în libertate.

— Cine?

Jessika Bornekbnt Fager se încruntă.

— Cine ce să mărturisească?

— Crima, răspund eu. William Nihizen e făptaşul. Nu-l puteţi lăsa din nou să scape. Este...

— Staţi puţin.

Anchetatoarea ridică o mână.

— Aveţi vreo dovadă că e vorba despre o crimă?

— Nu l-am văzut comiţând crima, dar eram la fereastră şi l-am văzut urcând în fugă dinspre parc chiar înainte ca Erik să fie găsit. Sunt absolut sigură că el e făptaşul. Şi nu e prima dată când William încearcă să-mi ucidă fiul.

— De ce ar fi vrut să facă asta? întreabă Bomeklint Fager.

— Asta trebuie să-l întrebaţi pe William. Eu n-am nici cea mai vagă idee de ce. Dar sigur el e făptaşul.

— Aţi menţionat că nu e prima dată...

Tânăra sosie a lui Massoud îşi ridică privirea de la laptop.

— Vă referiţi la accidentul de maşină?

încuviinţez din cap. Deci, s-au documentat despre William Nihizen şi au văzut ce fel de persoană este.

— Aţi observat ceva deosebit la Erik în timpul serii? întreabă Bornekbnt Fager, clarificând în acelaşi timp: Ceva în comportamentul său în dispoziţia lui care să se abată de la normal?

— Nu.

încerc să mă gândesc şi ajung repede la concluzia că Erik a fost la fel de distant şi introvertit ca în ultimii opt ani. Accidentul l-a schimbat, ceea ce este, desigur, de înţeles. Depresia recurentă m-a îngrijorat, dar el n-a vrut niciun ajutor, cel puţin nu de la mine. Mats este cel care, de bine, de rău, a dus tot greul.

— S-a comportat ca de obicei, spun, adăugând după o jumătate de secundă: Aşa cum *se comporta de obicei.*

Simt un laţ care mă strânge la baza gâtului. Mă uit la

persoanele care stau vizavi de mine şi mă forţez să continui:

— Ştiţi cumva ce s-a întâmplat? Care este...

Cuvintele mi se blochează pe limbă, dar în cele din urmă reuşesc să le rostesc:

— Cauza morţii.

Anchetatoarea clatină din cap.

— Nu încă. Dar, având în vedere circumstanţele, ar trebui ca în câteva zile să avem raportul medicului legist.

— Doar nu credeţi că e vorba despre sinucidere, nu-i aşa? Adică de ce ar alege Erik să se sinucidă la nunta surorii sale? Erik îşi iubea sora.

Jessika Bornekbnt Fager îşi înclină capul.

— Chiar aşa să fi fost?

Limba mă gâdilă din nou şi un val de căldură îmi străbate corpul.

— Scuzaţi-mă.

Vocea îmi e ciudat de subţire şi aud cum mă bâlbâi.

— Ce insinuaţi?

Femeia blondă ridică nişte hârtii, se uită în jos şi apoi din nou la mine.

— Am înţeles că Erik şi Emily nu erau foarte apropiaţi. Şi că relaţia lor s-a rupt definitiv atunci când Emily şi William au devenit un cuplu.

— Asta... nu este adevărat, şoptesc eu. Cine v-a spus aşa ceva?

— Nu putem dezvălui această informaţie, zice anchetatoarea şi se lasă pe spate în scaun. Dar să înţeleg că dumneavoastră sunteţi de altă părere?

— Copiii mei au avut întotdeauna o relaţie bună.

Mă îndrept de spate şi îmi regăsesc vocea obişnuită.

— Sau... Bineînţeles că se ciondăneau uneori când erau mici, aşa cum fac de obicei fraţii între ei. Apoi Erik s-a mutat la Göteborg pe când Emily era încă la liceu. Aşa că normal că s-au îndepărtat. Au trăit vieţi complet diferite. Dar nu s-au certat.

— Care a fost atitudinea lui Erik faţă de căsătorie? întreabă Borneklint Fager. Am înţeles că familia dumneavoastră

a fost cândva apropiată de familia Nihizén, dar că, după accident, nu aţi mai socializat.

— Şi ce ar fi ciudat în legătură cu asta?

Observ cum o mică picătură de salivă îmi curge din gură şi aterizează pe masă, lângă mobil.

— Nu v-aţi îndepărta şi dumneavoastră de o familie al cărei fiu a încercat să vă ucidă unul dintre copii?

— Poate, răspunde Borneklint Fager. Dar este adevărat că lui Erik nu i-a convenit partenerul pe care şi l-a ales sora lui?

— N-am vorbit niciodată despre asta.

— Şi care este atitudinea dumneavoastră faţă de căsătoria lui Emily cu William Nihizén?

îmi ridic privirea, respirând cu greutate.

— Nu-mi place. Dar Emily este adultă şi alege singură.

Anchetatoarea încuviinţează din cap.

— Cum aţi descrie relaţia dumneavoastră cu Erik? Ţineaţi des legătura?

Simt din nou senzaţia de sugrumare.

— Avem o relaţie bună, spun eu. *Aveam* o relaţie bună. Nu perfectă, dar bună.

întâlnesc privirea poliţistei şi adaug:

— Nu eram certaţi, dacă la asta vă referiţi.

— Unde v-aţi aflat după cină şi până în momentul în care a fost găsit Erik? mă întreabă Bornekbnt Fager.

Am văzut destule filme poliţiste ca să înţeleg unde bate. Şi probabil că este o întrebare de rutină. Cu toate astea, clocotesc pe dinăuntru. Cu siguranţă n-au cum să creadă că mi-aş ucide propriul fiu? închid ochii şi număr încet până la zece înainte de a le relata totul destul de detaliat. Chiar când să ajung la sfârşit, încă ceva îmi vine în minte.

— Apropo, i-am auzit pe William şi pe tatăl său certându-se. Era destul de devreme. S-ar putea să fie irelevant, dar nu se ştie niciodată...

— Aţi auzit despre ce se certau? mă întreabă anchetatoarea.

— Nu, îi răspund, dar William era foarte supărat.

77.

EMILY

— Draga mea...

Perna de pe canapea se lasă când Cissi se aşază lângă mine.

— Aici erai? Unde-i William?

Deschid ochii cu reticenţă. Prietena mea pare obosită. Coafura îi rezistă datorită cantităţii mari de fixativ, dar machiajul aproape că i-a dispărut, iar fruntea îi luceşte.

— S-a dus să aducă ceva de băut.

Mă uit în jurul meu, pe hol. Luminile au fost reduse la minimum, iar mesele sunt şterse cu grijă. Mătuşa lui William trece pe lângă bar în drum spre uşă. Dă din cap în direcţia mea, cu o mimică ambivalenţă, care transmite şi că îi pare rău, dar şi că este puţin iritată că trebuie să treacă prin toate astea. Lacrimile îmi curg şiroaie, iar Cissi mă ia în braţe când mă prăbuşesc.

— Erik... rostesc eu şi tot corpul îmi tremură. Ce-o să mă fac? Erik e mort. E *mort.*

— Of, Emily.

Cissi mă îmbrăţişează strâns.

— îmi pare atât de rău. E groaznic. E...

Oftează şi plângem împreună. Trag în piept mirosul parfumului lui Cissi şi sunt imediat transportată în apartamentul din Roda Hoja. Avem şaisprezece ani şi mă trezesc în patul lui Cissi cu telefonul mobil plin de SMS-uri şi de notificări de apeluri pierdute. Când dau în sfârşit de tata, îmi povesteşte despre accidentul lui Erik. Hiperventilez. Cissi, mahmură şi îmbrăcată în pijamaua ei cu Winnie the Pooh, mă îmbrăţişează şi încearcă să mă consoleze. Dimineaţa aia a fost începutul sfârşitului pentru familia noastră.

Capul îmi pulsează cu putere şi îmi bubuie. Oare voi mai putea vreodată să mă opresc din plâns? Oare voi putea să mă ridic de pe canapeaua asta? Urma să fie cea mai frumoasă zi din

viaţa mea. Acum Erik s-a dus, William a aflat că a ucis pe cineva, iar oaspeţii noştri sunt interogaţi de poliţie. E prea mult.

— Cum te simţi?

Hampus stă în picioare în faţa canapelei, nu l-am auzit venind.

— Scuze, continuă el. Ce întrebare stupidă. Sigur că trebuie să fie groaznic. *E* groaznic. Of, la naiba! Nu ştiu ce să spun... zice şi clatină din cap. Putem să ne aşezăm puţin?

încuviinţez din cap şi îmi dau seama că Benjamin se află la câţiva paşi în spatele lui. Se aşază fiecare într-un fotoliu voluminos.

— Putem face ceva? întreabă Benjamin, ridicând o sticlă verde. Vă e sete? E o ladă plină în sufragerie.

Dă să se ridice, dar şi eu, şi Cissi clătinăm din cap.

— Poate că ar trebui să mergem la culcare.

Benjamin ia o duşcă serioasă de bere, înghite şi continuă:

— Dar cine poate dormi după toate astea?

William intră pe hol împreună cu Robin şi Sanja. Aceştia din urmă rămân în picioare sub candelabru, în timp ce William se grăbeşte spre mine.

— Iartă-mă.

Se apleacă şi murmură:

— M-a acostat Ibbe şi încă n-am găsit nimic de băut. Apropo, ne-a transmis salutări din partea Amandei. E în cameră cu Milo.

Se îndreaptă apoi de spate şi se întoarce.

— Haideţi şi aşezaţi-vă puţin, dacă vreţi.

Robin şi Sanja ezită doar o clipă, apoi îşi trag două scaune lângă masă.

— Cum te simţi? întreabă Sanja.

Deja ne-am îmbrăţişat şi am plâns în sala de mese, prin urmare, clatin doar din cap. William se îndreaptă spre bar şi trece în spatele tejghelei, apoi revine în scurt timp cu o tavă mare cu pahare şi o sticlă de whisky. Se înghesuie lângă mine pe canapea.

— Cred că ne-ar prinde bine o tărie.

Toţi în afară de mine iau câte un pahar, iar William îi serveşte. Mă aştept ca cineva să comenteze, mă tem că pe Cissi o s-o ia gura pe dinainte, dar poate că lumea e prea tulburată ca să observe cine se abţine să bea alcool şi de ce.

Mă dor rădăcinile firelor de păr şi mă mănâncă ceafa. Cissi mă ajută să- mi scot voalul şi aşază agrafele într-o grămadă mică pe masa din faţa noastră. Din sala de mese se aude un zumzet înfundat, câţiva poliţişti în uniformă şi câţiva invitaţi cu privirile goale se strecoară pe uşă. Sunt infinit de recunoscătoare că toţi invitaţii sunt atât de plini de consideraţie. Trec pe lângă noi cu prudenţă, uitându-se în altă parte sau aruncând o privire în direcţia noastră atunci când cred că nu-i vedem. Cineva, nu ştiu cine, a reuşit să-i ţină pe jurnaliştii curioşi în afara zidurilor castelului.

Hampus se apleacă în faţă peste masă.

— Deci... Ştie cineva de aici ce s-a întâmplat? Ce s-a petrecut cu adevărat?

— Habar n-am...

Cissi clatină încet din cap.

— Eu şi Karl... Da, Karl Forsebus, spune şi se înroşeşte. Eram afară... să luăm o gură de aer şi deodată am auzit mult zgomot jos, lângă alee.

Plânge.

— îl văd tot timpul în faţa ochilor. Cum stătea întins acolo. E groaznic. Teribil!

William îmi ia mâna îngheţată în mâna lui caldă şi mi-o strânge cu putere. I-o strâng şi eu şi încerc să-mi controlez respiraţia.

— îmi cer scuze, Emily...

Hampus îmi aruncă o privire nesigură.

— Poate că n-ar trebui să spun asta, dar...

Se uită la Benjamin ca şi cum ar avea nevoie de sprijin.

— Avem senzaţia că... Ei bine, avem impresia că poliţia crede că Erik a fost ucis.

— Pe bune? spune Cissi şocată. Dar de ce?

— Nu ştiu.

Hampus se lasă pe spate în fotoliu. Ţine berea într-o mână, în timp ce degetul mijlociu al celeilalte se plimbă pe buza sticlei.

— Asta am dedus din ce ne-au întrebat.

— Hai să gândim puţin la rece, spune William, punându-şi paharul jos şi uitându-se împrejurul mesei. De ce ar vrea cineva să-l ucidă pe Erik? Sună complet absurd. Probabil că era băut şi s-a rostogolit pe pantă.

Robin încuviinţează din cap.

— Aşa cred şi eu.

— Nu era băut, spune Hampus. Erik a menţionat că el şi asistenta urmau să plece acasă, la Göteborg. Erik avea de gând să conducă.

— Ştiu.

William îmi dă drumul la mână şi îşi mai toarnă whisky.

— Dar poate că s-a răzgândit.

— Dar despre sinucidere ce părere aveţi? întreabă Sanja, uitându-se la mine. *Sorry*[56]. doar speculez...

Îşi trage părul lung şi roşcat la ceafa şi îl răsuceşte într-un coc, care se desface imediat ce îşi ia mâna.

— Dar nu părea să se simtă prea bine.

— Cum adică? întreabă Cissi, care soarbe din alcool, apoi face o grimasă. Ai vorbit cu el?

Sanja pomeneşte de o conversaţie avută jos în parc şi spune că Erik părea tulburat.

— A început să vorbească despre petrecerea de absolvire de la tine de- acasă, zice ea şi se întoarce spre Hampus. A pretins că noi doi eram atunci împreună. Mi s-a părut de-a dreptul aiurea...

Se uită din nou la mine şi continuă:

— A fost de fapt un pic şocant. Abia dacă am vorbit cu Erik după accident şi a şi început să mă acuze că l-am înşelat. Noi n-am fost niciodată împreună.

— Săracul Erik.

Robin clatină din cap.

— Mai întâi ieşirea aia idioată cu maşina, spune şi se uită la William. *No offence*[51]. dar nu ştiu ce-a fost în capul

vostru. Şi acum...

îşi întinde mâinile într-un gest de resemnare.

— Acum e mort.

Mă sprijin de umărul lui William şi închid ochii, în spatele pleoapelor închise îmi apare imaginea fratelui meu. Nu-mi vine să cred că nu-i voi mai auzi niciodată vocea.

7
8. MATS

Din fericire, Isobel poate adormi în orice situaţie, indiferent de circumstanţe. Curând respiră greu şi cadenţat. Dau plapuma la o parte şi ating cu picioarele parchetul rece, bâjbâi de-a lungul patului până la fotoliul pe care se află pantalonii de la frac. Las cămaşa acolo unde este, rămân în tricoul de noapte. Pantofii îmi sunt chiar în faţa uşii.

Cu cheia de la cameră în buzunarul din faţă şi cu dublura cârdului de acces al Annikăi în mână, mă strecor pe coridor şi stau pe covorul moale până când ochii mi se obişnuiesc cu lumina.

Erik e mort.

Gândul mă izbeşte ca un pumn în stomac şi podeaua se mişcă sub mine, aşa că mă sprijin de balustrada din lemn sculptat. închid ochii, respir adânc şi, în acelaşi timp, aud voci înăbuşite de jos, din hol. Când Isobel şi cu mine ne-am retras, Emily stătea cu câţiva prieteni pe una dintre canapele. Să fie încă acolo? Trag cu ochiul peste margine şi observ imediat părul negru al lui William. Tipic. Ce ar trebui să le spun?

Răspunsul la întrebarea asta este „nimic”. Acum e acum.

Nu mă aşteptam să dau peste o mulţime de oameni la ora asta, dar posibil ca audierile să fie încă în desfăşurare. Probabil că multă lume e şi prea tulburată ca să poată merge la culcare. Ce noroc că mama şi Ulla s-au retras înainte de toată nebunia asta. Cobor scările, o iau la stânga ca să mă strecor afară prin sufragerie.

— Tată?

La naiba! Mă întorc şi mă îndrept spre masă. Emily e pe jumătate întinsă pe canapea, sprijinindu-şi capul pe umărul lui William. E palidă şi se vede că a plâns. Pe pervazul ferestrei din spatele ei se află o grămăjoară de tul alb. Cu siguranţă e voalul.

— Credeam că dormiţi, zice ea.

— Nu reuşesc nicicum, spun eu, salutându-i din cap în grabă şi pe ceilalţi. Am nevoie de o gură de aer.

Când uşa se trânteşte în urma mea, mă cuprinde brusc sentimentul că ar trebui să mă întorc în hol. Să fie William cu adevărat o persoană pe care să te sprijini? Dacă ucigaşul lui Erik e acolo, pe canapea? Mă opresc, nesigur pe mine, dar în cele din urmă îmi continui drumul. în orice caz, nu există niciun pericol iminent. Trebuie să luăm lucrurile pe rând.

Tresar şi îmi aud paşii răsunând în linişte. Două maşini de poliţie se află încă în faţa clădirii principale, dar nu se vede niciun poliţist. Jurnaliştii care au stat grămadă în curte ore în şir par să se fi retras pentru moment. Cu toate astea, mă simt urmărit şi arunc o privire spre faţada întunecată a castelului.

Anexa pare la fel de dezolantă. Uşa exterioară se deschide cu un clic puternic declanşat de cârdul de acces. O iau spre coridorul din dreapta şi mă opresc în cele din urmă în faţa uşii cu numărul 16. îmi trag sufletul. Cântăresc decizia încă o dată şi ajung la concluzia că nu există alternativă. Bat de două ori, scurt şi prudent.

De cealaltă parte a uşii închise nu se aude niciun semn de viaţă. Cineva tuşeşte dincolo de o altă uşă, puţin mai departe pe coridorul învăluit în tăcere. Bat un pic mai tare, mai ferm, şi pot în sfârşit să disting sunete în cameră. O dâră slabă de lumină apare prin spaţiul îngust dintre prag şi uşă. Clanţa se lasă în jos.

— Dumneavoastră?

Nike trage cu ochiul prin deschizătura uşii. Are ochii umflaţi şi pe unul dintre obraji i se văd urmele de la pernă. Poartă o cămaşă de noapte albastru-deschis cu motive din *Războiul Stelelor*.

— S-a mai întâmplat ceva?

îi fac semn să tacă şi să mă lase să intru. La început pare că ezită, dar apoi deschide uşa suficient de mult ca să am loc să trec. Ceasul digital de pe televizor indică ora 3.25 cu cifre albastre strălucitoare. Mă hotărăsc să trec direct la subiect.

— Erik şi-a adus laptopul cu el?

— Laptopul? întreabă Nike, clipind confuză. De ce?

— N-am timp să-ţi explic, spun. Trebuie să ai încredere în mine. E cumva aici?

— Ăăă... nu. Probabil că e încă în maşină. Noi urma să plecăm acasă
când...

Se cutremură.

— Of, Doamne, şopteşte. Nici nu pot să...

Se prăbuşeşte pe pat şi îşi îngroapă faţa în mâini, plângând cu putere. Vreau să o consolez, dar n-am timp de aşa ceva.

— Unde sunt cheile de la maşină? o întreb.

— Acolo, spune ea, făcând semn din cap spre birou, apoi îşi şterge nasul. Chiar putem, dar dacă...

— Stai liniştită.

Iau cheile şi mă îndrept spre uşă.

— Cei de la poliţie pot să ia calculatorul mai târziu dacă au nevoie de el. Rămâi aici, mă întorc imediat.

7
9.
ANNIKA

întunericul nopţii mi-a pătruns în cameră, strecurându-se pe podea ca un fum otrăvitor. îmi întorc privirea de la fereastră şi închid ochii. Transpir şi îmi scot picioarele de sub plapumă, îngheţ şi le bag înapoi înăuntru.

Nu vreau să fiu aici, dar nu pot ajunge nicăieri dacă nu mă duce cineva cu maşina, iar Mats sigur că nu vrea să plece până nu se trezesc mama lui cea în vârstă şi sora ei. Poate că vor fi şi

ele interogate în cursul dimineţii.

Toată lumea a avut grijă să mă evite. Probabil că se tem de alte izbucniri pe fond emoţional. Dar eu sunt mulţumită că nu trebuie să iau parte la îmbrăţişări stânjenitoare şi să accept condoleanţe de formă. Fariba mi-a dat nişte calmante când eram în sala de mese, dar sunt încă în geantă. Nu vreau să evadez într-o ceaţă chimică. Nu acum.

Când am ieşit de la interogatoriu, Emily şi William stăteau în capătul celălalt al holului, alături de alte câteva persoane tinere. Pe masă erau sticle şi pahare. Ea s-a prefăcut că nu mă vede.

întunericul apasă greoi. Mă ridic în şezut, încerc să respir.

Cum poate Emily să stea acolo cu William ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic? Fratele ei e mort. Şi William e făptaşul.

Sau nu e?

Gândurile mele continuă să se îndrepte în aceeaşi direcţie, dar de fiecare dată când ajung la *de ce* mă simt puţin nesigură. De ce naiba să fi vrut William să-l ucidă pe Erik? Care să fie motivul? M-am grăbit oare când l- am acuzat? Am incriminat un om nevinovat când m-a interogat poliţia?

Nu. Cu siguranţă a fost William. Cine altcineva să fi fost? Doar l-am văzut cu ochii mei. Venea dinspre locul unde a fost găsit Erik şi se grăbea. Nu poate fi vorba despre o coincidenţă.

Erik a fost de două ori victima unei tentative de omor şi de ambele dăţi avea înjur exact aceleaşi persoane. Dacă excludem o serie de personaje secundare, nucleul este intact. Poate că, la urma urmei, accidentul de maşină a avut legătură cu fotbalul. Iar evenimentele din noaptea asta ar putea reprezenta epilogul, dacă ţinem cont că Erik şi William nu au mai socializat după accident.

încerc să gândesc şi altfel. Dacă motivul n-are nicio legătură cu accidentul, atunci despre ce ar putea fi vorba? Erik e jurnalist. Să fi descoperit vreo neregulă la compania lui William? Ceva ce William vrea neapărat să nu iasă la iveală. Oare nu a spus fix asta în faţa castelului: „Dacă iese la iveală… ” Ba da, exact aşa a spus. Şi Krister l-a liniştit. Să fie şi Krister

implicat? Şi el a fost afară, rătăcind în întuneric. De fapt, nu s-a întors la castel după discuţia noastră grăbită, ci a coborât în parc. Dar cât să fi fost ceasul atunci?

îmi frec tâmplele. Să zicem că Erik avea nişte informaţii care ar fi putut dăuna companiei. în cazul acesta, şi Ibbe ar putea fi făptaşul. Are la fel de mult de pierdut ca William, din moment ce e partener la compania pe care au dezvoltat-o împreună. Mi-e greu să mi-l imaginez pe Ibbe ca pe un criminal cu sânge rece, dar s-ar putea să fi executat ceea ce i-a cerut William.

Erik. Dragul meu Erik, băiatul meu straniu.

Mă roade afirmaţia incomodă a poliţistei despre relaţia proastă dintre Emily şi Erik. Cum a putut să spună ceva atât de nepoliticos? De parcă ea mi-ar cunoaşte copiii mai bine decât îi cunosc eu, în calitate de mamă.

Emily îl adora pe Erik când era mică şi el a fost un frate mai mare grozav. îi citea poveşti, îi desena şi îi construia căsuţe în copaci. Erik a avut o răbdare infinită cu ea. Când au ajuns la adolescenţă, orele de joacă au devenit mai puţin frecvente, dar nu e nimic ciudat în asta, nu-i aşa? Care
tânăr de paisprezece ani o vrea pe soră-sa mai mică cu el peste tot?

Sunt curioasă cine a vorbit cu poliţia despre Erik şi Emily. Să fi fost chiar Emily? Sau Mats? Sau poate William?

80.

EMILY

Au început deja a doua sticlă. Mie nu-mi trebuie whisky, sunt încă amorţită. Capul îmi zvâcneşte şi o greaţă uşoară ba apare, ba dispare. Poate că ar trebui să urc în cameră, dar oricum noaptea nunţii e distrusă şi prefer să fiu în compania prietenilor decât singură cu gândurile mele.

Oarecum îngrijorător, conversaţia continuă să se învârtă în

jurul accidentului de maşină. Toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Benjamin, făceau parte din anturaj la momentul respectiv şi par să aibă o nevoie reprimată de a diseca evenimentul. Atât eu, cât şi William stăm mai mult tăcuţi.

— încă îmi amintesc momentul în care am aflat ce s-a întâmplat, spune Robin şi se uită la mine. La naiba, a fost unul dintre cele mai cumplite lucruri pe care le-am trăit.

Clatină din cap şi se întoarce spre William.

— Nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu voi. Unii au crezut că ai murit.

— Am înviat, zice William şi zâmbeşte ironic. Şi am ajuns direct la închisoare.

William n-a ţinut niciodată secret faptul că a făcut puşcărie după accident. A ţinut până şi prelegeri în care le-a vorbit tinerilor despre cât este de periculos consumul de alcool înainte de a te sui la volan. Nu e exclus să fi privit de fapt accidentul ca pe un fel de renaştere. O a doua şansă. Ar fi putut muri amândoi.

Mă las pe spate pe canapea şi închid ochii. Fac tot posibilul să nu mă gândesc la ceea ce am aflat azi. Bărbatul mort din rezervaţia naturală, faptul că tata şi Krister au fost implicaţi. Cel mai greu de evitat sunt gândurile obsedante despre Erik, mai ales că ceilalţi insistă să vorbească tot timpul despre el.

Hampus, Cissi, Sanja şi Robin continuă să scotocească prin amintiri, analizând cu lux de amănunte petrecerea de absolvire de la Hampus. Cissi povesteşte cât de beată eram eu şi face mare caz de faptul că a trebuit să mă târască acasă în noaptea aia. Vorbesc despre muzică, despre cine a fost prezent şi cine absent. De-abia după ce-i ascult o bună bucată de vreme, îmi dau seama că William tace mâlc.

Deschid ochii şi mă uit la el. Şi înainte era palid, dar acum faţa îi e aproape transparentă.

— De fapt, ce s-a întâmplat?

Robin goleşte paharul, îl pune pe masă, apoi îl priveşte pe William.

— Cum de-aţi plecat cu maşina? Ştiu că ţi-ai pierdut

memoria, dar... Chiar nimic nu-ţi aminteşti?

— Nicio frântură, spune William şi cască tare. Totul e beznă.

— De-a dreptul înfricoşător, spune Sanja. Cum poate fi ştearsă memoria aşa, dintr-odată.

Cissi încuviinţează din cap. Şi-a scos pantofii şi stă cu un picior îndoit sub ea. E evident sub influenţa whiskyului. Şi poate tristă, deoarece Karl Forselius pare să se fi dus la culcare tară ea.

— Auziţi...

Expresia lui Cissi se schimbă brusc. Se apleacă în faţă, încercând să atragă atenţia tuturor.

— N-am spus asta nimănui în afară de Emily, dar e musai să vă spun acum. S-a petrecut ceva nebunesc în noaptea aia.

Mă uit la ea şi inima-mi bate să-mi sară din piept. La ce s-o fi referind?

— Tot ce s-a întâmplat în noaptea aia pare să fi fost curată nebunie, spune Benjamin, zâmbind.

— Chiar aşa, zice Cissi şi zâmbeşte şi ea. Deci, am târât-o pe Emily acasă. Şi destul de curând după mi-am dat seama că îmi lăsasem mobilul la petrecere. Dezastru total, pentru că mama credea că eram acasă şi ne uitam la ceva film.

Chicoteşte, apoi continuă:

— Aşa că am fost nevoită să merg repede înapoi să-mi iau telefonul Apoi, în drum spre casă...

Se întoarce spre William.

— Am dat nas în nas cu tatăl tău. Venea în fugă cu câinele. Parcă Lucifer îl chema?

William încuviinţează din cap.

— îl cheamă.

— Aha, deci încă trăieşte.

Se joacă puţin cu agrafele de pe masă şi îşi ridică din nou privirea.

— Oricum, tatăl tău s-a enervat groaznic când Lucifer a venit la mine să mă salute. A fost tare neplăcut, chiar dacă ţipa

la câine, nu la mine. Dar cea mai mare nebunie a fost când am ajuns acasă, pentru că aveam sânge pe-o mână.

Se opreşte, ca şi cum ar dori ca ceilalţi să proceseze informaţia.

— Pe mâna dreaptă, cea cu care mângâiasem câinele.

La naiba! Uitasem complet chestia asta. Şi, având în vedere ce-am aflat în seara asta, ar fi de preferat să uit din nou. Noroc că Cissi a băut mult whisky.

— A, da.

îmi îndrept spatele şi mă aşez mai bine.

— Acum îmi amintesc... I-am spus tatii a doua zi şi-a zis că Lucifer scăpase când el şi Krister îl plimbau.

Cissi ridică din sprâncene.

— Erau la plimbare cu câinele în miez de noapte?

Se pare că nu e atât de beată pe cât credeam, încă mai este raţională.

— Aşa cred... spun eu şi mă uit la Cissi. Mama şi tata fuseseră la cină la părinţii lui William în seara aia. Tata şi Krister au ieşit apoi la plimbare cu Lucifer, iar el a profitat de ocazie şi-a scăpat. Se pare că l-au căutat o veşnicie. Tata a spus că Lucifer şi-a băgat probabil nasul în vreun iepure mort.

— *Shit,* ce scârbos!

Cissi face o grimasă şi ceilalţi par să fie de aceeaşi părere.

— Ce ziceţi? spune William, ridicându-se de pe canapea. Probabil că n-o să reuşesc să dorm, dar sunt terminat. Aş vrea să mă întind puţin.

81.

MATS

Deschid portbagajul, recunosc imediat valiza lui Erik şi o scot afară. Fermoarul se blochează şi trebuie să trag destul de tare. Valiza e împachetată cu grijă: o cămaşă împăturită deasupra şi un pulover cu mânecă lungă dedesubt. Fără să stau pe gânduri, ridic puloverul şi îmi bag nasul în ţesătura moale. Simt un miros slab de detergent, dar mai e şi altceva.

Mirosul lui Erik.

Mi se taie răsuflarea.

El s-a dus.

Nenorociţii din familia Nihizén. Cu siguranţă făptaşul e unul dintre ei.

Adevărul e că a fost cam morocănos Krister de când rămăşiţele au fost găsite la Hăckeberga. Cu siguranţă n-ar ezita să reducă pe cineva la tăcere pentru totdeauna, cu acelaşi sânge rece cu care a acţionat şi în timpul accidentului, şi după. Dar, chiar înainte ca Erik să fie găsit, Nike l-a văzut împreună cu William, aşa că nu e exclus ca Nihizén cel tânăr să fi luat chestiunea în propriile mâini. E foarte posibil ca William să-şi fi pierdut cumpătul dacă Erik apucase să-i dezvăluie toate circumstanţele accidentului. Mai ales dacă Erik îi spusese că s-a decis să facă totul public într-un fel sau altul.

Dacă adevărul iese la iveală, William are cel mai mult de pierdut: cariera de succes şi reputaţia. Presa ar fi încântată să se arunce pe subiect. Şi totuşi, să fie William capabil de crimă? Mă îndoiesc. în cazul ăsta, cred că mai degrabă a comis-o taică-său.

N-am menţionat nimic despre suspiciunile mele în timpul interogatoriului. înainte să arăt pe cineva cu degetul, vreau să ştiu ce are Erik în calculator. Nike a spus că ieri-noapte Erik a stat mult timp treaz, scriind. Ar putea avea vreo legătură cu accidentul?

Las puloverul la o parte, răscolesc mai adânc în valiză şi dau peste o husă în care se află ceva plat, de mărimea unui laptop. Pe bancheta din spate se află o sacoşă de pânză. Golesc conţinutul, înfăşor laptopul într-un tricou de-ale lui Erik şi îndes pachetul în sacoşa colorată. Apoi încui maşina şi mă întorc.

Zăresc prea târziu o maşină de poliţie care se apropie. Mă uit înjur, dar n-am unde să mă duc. Poate că e mai bine aşa, pentru că nu cred c-ar da bine dacă brusc aş începe să merg în altă direcţie. Fac tot posibilul ca mişcările mele să fie relaxate.

Geamul de pe partea şoferului alunecă în jos.

— Aţi ieşit la plimbare?

La volan e lunganul.

— Am uitat încărcătorul în maşină, spun, ridicând sacoşa de pânză. Tipic.

Poliţistul zâmbeşte, ridică mâna în semn de salut şi îşi continuă drumul pe alee.

Răsuflu uşurat când maşina dispare din peisaj. Au interogat deja pe toată lumea? Poate că nu. Cealaltă maşină de poliţie e încă parcată în faţa castelului.

Nike deschide uşa înainte să apuc să ciocăn. Poartă un halat alb cu cuvintele *Castelul Orenăs* brodate pe piept. Mă îndrept direct spre un mic birou, scot calculatorul din husă, îl aşez pe blatul de sticlă şi deschid capacul.

— Ce ştii despre accident? o întreb, dându-mi seama că laptopul sigur are parolă.

— Despre accident?

Nike pare sincer mirată, iar eu sunt şocat. Să avem oare atâta noroc? Nu m-ar fi mirat dacă Erik i-ar fi făcut asistentei sale vreo mărturisire într-un moment de slăbiciune.

— Vrei să spui că Erik nu ţi-a spus niciodată ce s-a întâmplat când a rămas paralizat?

Ea clatină din cap.

— Nu voia să vorbească despre asta.

— Ştii parola? întreb eu, schimbând subiectul.

— La ce vreţi să vă uitaţi? întreabă şi face un pas înainte.

— Erik e mort, îi precizez eu, iar eu sunt tatăl lui.

— Dar...

Nike îşi pune mâinile în şold, încercând să pară hotărâtă.

— Poate că el n-ar vrea... Poate că n-ar fi vrut să... se corectează ea.

— Erik era fiul meu, o întrerup. Sunt de partea lui. Hai, Nike, te rog.

Oftează, se apleacă peste tastatură şi introduce cu reticenţă parola.

Sesam se deschide.{58}

îmi scot ochelarii din buzunarul de la pantaloni, mi-i pun pe nas şi mă uit la ecran. Pe desktop sunt împrăştiat o grămadă de fişiere. Unul dintre ele se numeşte *Serviciu.* îl deschid, dar niciunul dintre documente nu pare a fi ceea ce caut.

— Ce căutaţi?

Nike se uită acum peste umărul meu.

— Ai spus că ieri-noapte a stat treaz şi a scris, zic eu. Ştii cumva despre ce?

Ea clatină din cap.

— Nu mi-a spus. însă în ultima vreme a fost cam secretos, nu vorbea despre serviciu aşa cum o făcea de obicei. L-am întrebat dacă se ocupă cu ceva anume, dar n-a vrut să-mi spună nimic, decât că voi afla până la urmă.

Oftează şi se uită la mine cu ochii strălucitori.

— Cred... cred că a scris o carte despre viaţa lui. O carte... puţin delicată, aşa că nu voia s-o citească nimeni înainte s-o termine.

Intru în Word, dau comanda „fişiere recente" şi derulez înapoi, dar niciunul dintre documentele pe care dau click nu e un text personal. Tot ce găsesc e legat de serviciu, articole pe care Erik le-a scris pentru diverşi clienţi.

în cele din urmă renunţ.

— Ai înţeles probabil greşit, spun eu, uitându-mă la Nike. Nimic de-aici nu seamănă cu o carte.

închid computerul şi, când să-l pun în husă, ceva alb îmi atrage atenţia.

— Bingo, bâigui şi scot un plic gros de mărimea C5.

82.

EMILY

— Eşti trează?

Vocea lui William e blândă şi totuşi îmi sună tăios în urechi, sfâşie adânc întunericul din cameră. E noaptea nunţii noastre,

ceasul de pe televizor arată patru şi douăzeci. Stăm întinşi de cel mult câteva minute.

— Îhî.

îmi trag plapuma până la bărbie, dar aş prefera să mi-o pun pe cap şi să plâng.

— Chestia aia... începe William, apoi îşi drege vocea. Sper că nu crezi ce-a spus maică-ta.

întorc capul şi mă uit la el, nu-i pot vedea decât conturul feţei.

— Ce anume?

— Cum c-aş fi un criminal.

— Bineînţeles că nu cred.

— Pare să creadă c-am încercat să-l omor pe Erik de două ori – şi aseară, şi când ne-am răsturnat cu maşina. Dar îţi jur că n-am făcut nimic.

William vorbeşte repede, ca şi cum s-ar grăbi să dea din el ce are de spus.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Adică ştiu de ce-am ieşit de pe şosea. Şi cum s- a întâmplat.

Simţurile mi se ascut într-o sutime de secundă.

— Adineauri ai spus că nu-ţi aminteşti nimic.

William îmi caută obrazul cu mâna şi îl mângâie uşor.

— Şi chiar nu mi-am amintit nimic. Până acum, până în seara asta... zice el şi se apropie puţin mai mult. Mai întâi chestia pe care mi-a spus-o tata, despre bărbatul pe care l-am lovit. Şi apoi adineauri, când Hampus şi toţi ceilalţi stăteau acolo jos şi flecăreau...

Vocea îi tremură uşor.

— M-am simţit tare prost, parcă mă aflam din nou în BMW-ul ăla. Ceva de-a dreptul morbid, Emily. Parcă puteam să-i *aud* vocea lui Erik şi...

William tace, iar eu îmi ascult bătăile puternice ale inimii.

— N-am înţeles niciodată de ce am făcut-o, spune. Adică am înţeles că am vrut să testăm maşina, dar n-am înţeles niciodată cum am putut pleca cu ea. Aveam permis doar de câteva luni, de ce să fi riscat? Uneori m-am gândit că poate m-a

forţat Erik.

— Şi? Chiar te-a forţat?

— Nu. Am vrut pur şi simplu să testăm viteza. Era cea mai tare maşină de care ne apropiaserăm vreodată.

William stă întins pe-o parte şi cu arătătorul îmi desenează sau îmi scrie ceva pe frunte.

— O tâmpenie monumentală, bineînţeles. Dar eram şi beţi criţă.

— Şi apoi? Ce s-a întâmplat?

înghite în sec.

— îmi amintesc că Erik stătea acolo şi vorbea despre Sanja. Tot îndruga despre cât e de frumoasă şi se lăuda că aproape a cucerit-o...

Fiecare cuvânt e însoţit de câte o mică respiraţie caldă şi eu stau nemişcată, am nevoie de căldura lui William.

— Să nu te superi acum, nu uita că au trecut opt ani.

— Nu mă supăr.

— Ei bine... continuă el. Eu i-am întors-o, spunând că e ciudat că aproape a cucerit-o, având în vedere că Sanja tocmai ce se sărutase cu mine. Şi atunci Erik a înnebunit complet. A luat-o razna, urla şi înjura. Sigur că îl mai văzusem furios înainte, dar nu în halul ăla. Mi-a spus urlând să stau naibii departe de prietena lui. O grămadă de chestii de genul ăsta.

— A spus aşa ceva? Că Sanja era prietena lui?

— Da.

William îmi găseşte mâna şi îşi împleteşte degetele cu ale mele.

— Era multă tensiune în maşină. Am condus prea repede şi probabil că am intrat în panică şi am apăsat pe acceleraţie. Şi am încercat să-l calmez pe Erik, oftează el. Dar am dat-o cu totul în bară. Pentru că, atunci când am intrat pe drum drept, Erik m-a apucat de braţ şi m-a zgâlţâit.

Rămân nemişcată în tăcerea care urmează şi simt mâna lui William într- amea.

— Aşa că...

Vocea mea e subţire.

— Vrei să spui c-a fost vina lui Erik că l-aţi ucis pe omul ăla?

— Ei bine, asta depinde din ce unghi priveşti situaţia. Eu eram la volan. Dar o sărutasem pe Sanja şi se pare că Erik avea impresia că ei erau împreună. Ştii cum e Sanja... Mă rog, cum era atunci. îi plăcea să flirteze. Poate că dansase odată cu Erik şi el interpretase asta cum că erau împreună, în orice caz, dacă nu m-ar fi tras de braţ, probabil că nu ne-am fi răsturnat.

— Păi atunci...

înghit în sec şi continui:

— Dacă aşa s-au petrecut lucrurile, ai fost condamnat pe nedrept.

— Da şi nu. La urma urmei eu eram la volan. Şi am fost condamnat pentru conducere în stare de ebrietate şi pentru vătămare corporală. Ca să fiu sincer, n-am rămas cu un gust amar. în comparaţie cu Erik, am scăpat uşor. Dintre noi doi, el a plătit cel mai mare preţ. Ca să nu mai vorbim despre bărbatul pe care l-am lovit.

încerc să înţeleg ceea ce spune William. E posibil să ignor pur şi simplu o asemenea trădare? Faptul că el, în ciuda tuturor revelaţiilor din noaptea asta, ar fi în stare să-şi întoarcă celălalt obraz şi să meargă mai departe? Poate că da.

— Sper doar că maică-ta nu a adus în discuţie accidentul când a fost audiată de poliţie, spune el şi oftează. N-ar fi de dorit să înceapă să scormonească prin arhivă.

îmi imaginez că mai mult ca sigur fix asta a făcut. Mamei îi place să vorbească despre cât de prost a fost gestionată ancheta de după accident.

— Nu-ţi face griji, spun eu. Mama e în stare de şoc, o să se calmeze.

— Calmul nu pare să fie punctul ei forte.

William oftează din nou, apoi rămâne tăcut o vreme.

— La naiba, Emily! zice apoi. Nu ştiu dacă e corect să-mi ţin gura referitor la ce s-a întâmplat cu bătrânul ăla. Mă simt... nu ştiu... stânjenit.

îl iau în braţe, gândindu-mă în acelaşi timp la planul meu

măreţ, la sticla neatinsă din frapieră şi la petalele de trandafir pe care le-am îndepărtat de pe pat înainte să ne strecurăm în el. Nu aşa trebuia să-i dau vestea, dar trebuie să ştie ce are de pierdut dacă se duce la poliţie.

— Dragule...

îmi sprijin nasul pe gâtul lui şi îmi ascund gura în adâncitura claviculei.

— O să fii tată. O să fim părinţi.

83.

ANNIKA

Speram c-o să fiu singură în sala unde se serveşte micul-dejun, dar mulţi dintre oaspeţi au drum lung spre casă şi vor să plece devreme. Aproape jumătate din mese sunt ocupate.

Când mă zăresc, Gittan şi Krister se ascund în spatele ceştilor de cafea şi se întorc cu spatele. Familia Jafari a ales un alt colţ al sălii. Sunt angajaţi într-o conversaţie discretă care se stinge când intru eu. Milo bate energic în masă cu o linguriţă.

Mats şi Isobel stau la o masă rotundă, aproape de partea închisă a terasei. Sunt împreună cu sora lui Mats, Susanne, cu mama lor şi sora acesteia. Mats are cearcăne sub ochi. în farfurie are o singură felie de pâine prăjită.

Eu mă simt pe de-o parte furioasă, iar pe de alta de parcă m-aş afla în afara propriului corp. Este acelaşi sentiment pe care l-am trăit când am ajuns cu Mats la Urgenţă în noaptea accidentului.

O femeie care tocmai şi-a pierdut fiul se apropie de bufet şi ia o farfurie albă. însă nu sunt eu. O femeie care tocmai şi-a pierdut fiul îşi toarnă suc de grepfmt într-un pahar mic. Seamănă cu mine, dar nu pot fi eu, pentru că femeia din sala de mese se comportă normal. Nu-şi smulge părul. Nu-şi urlă disperarea. Respiră, merge, stă în picioare, îşi pune omletă. Foloseşte cleştele din oţel inoxidabil pentru a pescui bacon

dintr-o tavă unsuroasă.

Mi se taie genunchii şi mă sprijin discret de masă. Scap felia de şuncă în farfurie. Transpiraţia rece mi se scurge prin toţi porii. Mă îndrept spre o masă liberă din apropiere, mă las pe scaun şi sper să nu leşin cu faţa în omletă. Ameţeala dispare după câteva înghiţituri de suc şi pulsul revine la normal.

îmi ajunge la urechi sunetul unor paşi târşâiţi. Ridic privirea şi îl văd pe Mats mergând spre masa de bufet cu o cană în mână. O umple cu cafea neagră din termosul mare de lângă aparat şi apoi adaugă câteva picături de lapte. Un obicei pe care îl cunosc bine.

Se îndreaptă apoi spre mine.

— Bună dimineaţa, spune, cu voce joasă.

— Bună dimineaţa, zic şi eu pe acelaşi ton.

Ne uităm unul la celălalt în tăcere, fiecare aşteptând parcă să vadă ce mutare urmează. Aerul vibrează de tensiune. Există întrebări, furie, animozitate. Dar resimt şi altceva. Pentru că a existat o perioadă când lucrurile mergeau bine, când eram o familie. Mamă, tată, copii.

— Cum te simţi?

îşi trage un scaun, se aşază pe marginea lui şi îşi pune cana pe masă.

— Nu grozav, recunosc. Ai mai aflat ceva de la poliţie? Despre ce s-a întâmplat cu... Erik?

Oftează greu, clatină din cap şi, cu următoarea răsuflare, mă întreabă dacă am vorbit cu Emily.

— Nu.

Mă uit prin ferestrele mari care dau spre parc, văd cerul acoperit de nori încărcaţi de ploaie atârnând ca o cortină întunecată peste Oresund.

— E>ar tu?

— Am schimbat câteva cuvinte ieri. O să fie bine.

Mă uit din nou la Mats.

— Trebuie să-l părăsească pe William, spun şi mă aplec în faţă peste masă. îţi dai seama că nu e o coincidenţă că...

Mi-a revenit furia şi ignor mâna lui Mats, care se ridică pentru a încerca să mă oprească.

— Mai mult ca sigur c-au avut ceva conturi vechi de reglat, continui un pic mai tare, ceva care a tot copt în toţi anii ăştia. William a încercat să-l ucidă pe Erik acum opt ani. De data asta a reuşit.

Mats îşi mută privirea şi încerc să-i captez atenţia.

— Mă auzi? William e un tip periculos. Trebuie s-o facem pe Emily să înţeleagă...

Face încă o încercare de a protesta, dar eu sunt acum pe val.

— Nu încerca să te opui! zic şi lovesc cu pumnul drept blatul mesei şi sucul se împrăştie peste tot. Nu-l putem lăsa să scape cu asta.

— Annika, şuieră Mats. La naiba, vorbeşte mai încet. Krister şi Gittan sunt acolo. Şi familia Jafari.

— Ştiu prea bine, îi răspund şi eu cu un şuierat. Dar n-am nimic de ascuns, e...

Dintr-odată îl văd pe Mats ca prin ceaţă, lacrimile încep să curgă fără preaviz.

— Erik e mort, bocesc eu. Mort!

— Vino, spune el şi mă apucă de încheietura mâinii. Mergem afară.

Mă supun şi Mats îmi dă drumul imediat ce mă ridic.

— Ce s-a întâmplat?

Stăm în curte şi îl privesc pe fostul meu soţ printre lacrimi.

— Să nu-mi spui să mă adun, pentru că n-o s-o fac. N-o să mă mai adun niciodată. N-o să...

— Poţi să-ţi ţii două secunde gura?

îşi trece o mână peste mustaţa scurtă, pare să ezite la început, dar apoi îmi face semn să-l urmez jos, în parc.

8
4.
EMILY

Sunt trează când se aud bătăi în uşă. N-am dormit nici măcar un minut, dar stau întinsă şi mă prefac că dorm. Simt cum se mişcă salteaua când William se ridică în şezut, îl aud cum se îndreaptă spre uşă.

— Scuzaţi-ne, se aude vocea lui Gittan. Nu vrem sub nicio formă să deranjăm. Dar...

Tace, pare să bâjbâie după cuvinte.

— Am vrut doar să vedem ce faceţi, adaugă Krister. Cum vă simţiţi? continuă el, coborându-şi vocea. Cum e Emily? A reuşit să doarmă azi- noapte?

— Pare să fie în regulă, zice William. Dar sigur că am dormit prost amândoi...

îşi drege vocea, apoi întreabă:

— Aveţi ceva veşti de la poliţie?

— N-am văzut niciun poliţist azi, spune Gittan aproape în şoaptă. Dar am văzut o maşină de poliţie în faţa porţii.

— E de-a dreptul incredibil, murmură Krister, să se întâmple aşa ceva la nunta voastră. Nu-şi putea alege un alt moment? Un moment care să nu afecteze persoane terţe.

— Deci poliţia crede că e vorba despre sinucidere? întreabă William.

— Ce altceva ar putea fi?

Krister vorbeşte tare, ca de obicei, şi am impresia că Gittan încearcă să-l tragă pe coridor ca să nu mă trezească. Nu ajută cu nimic. Aud fiecare cuvânt.

— Annika a sărit imediat pe mine, spune William. A susţinut că l-am omorât pe Erik şi că în sfârşit am obţinut ce-am vrut.

— Am auzit.

Vocea lui Gittan tremură de furie.

— Femeia aia e nebună de legat. Cum de are tupeul să facă o asemenea acuzaţie? E curată nebunie! Oare o să iasă iarăşi la iveală toată tărăşenia aia veche? Ar trebui să o denunţi, William.

— Aş, spune William, încercând să o liniştească. Annika era în stare de şoc şi a luat-o gura pe dinainte. Sigur nu credea

tot ce spunea.

Pare mult mai indiferent decât aseară, nu cred că l-am auzit vreodată luându-i apărarea mamei. Poate l-a înmuiat faptul că urmează să devină tată.

William a izbucnit în lacrimi când a aflat că vom fi părinţi şi a plâns atât de tare, încât, timp de o clipă plină de groază, n-am fost sigură dacă lacrimile erau de bucurie sau de disperare. A jurat că e fericit. Fericit şi nimic altceva. Apoi am plâns puţin împreună. Pentru faptul minunat că vom fi părinţi. Dar şi pentru tot ceea ce se întâmplase.

— Să nu fii atât de sigur, obiectează Gittán. Annikăi i-a plăcut întotdeauna să agite apele. îi place să-i răneascâ pe ceilalţi. Pasiunea vieţii ei e să se certe cu cei din jur.

Ar trebui să fiu furioasă, dar soacră-mea are dreptate. Când se află în mijlocul unui conflict, mama are energie inepuizabilă. Şi, dacă mă gândesc bine, au fost multe conflicte. Nu în ultimul rând în ceea ce-l priveşte pe Erik. Ar fi trecut şi prin foc de dragul lui.

îmi amintesc când era în gimnaziu şi mama s-a certat cu Johan Lilja, tatăl unuia dintre portarii echipei de fotbal. Era fericită să relateze oricui voia s-o asculte cum începuse cearta, iar păţania a devenit în cele din urmă un fel de anecdotă de familie, pe care o povestea când ne întâlneam cu tot neamul şi la alte petreceri de seamă.

Totul pornise de la un meci de fotbal în care echipa băieţilor era dominată. în dorinţa sa de a-şi încuraja fiul, Johan şi-a făcut mâinile pâlnie şi a strigat către teren: „E în regulă, Manne. E vina fundaşilor!" Erik, care la vremea respectivă juca fundaş dreapta, l-a auzit şi şi-a pierdut toată încrederea în sine. Mama pretinde că a pierdut apoi toate duelurile, iar echipa a fost total depăşită.

Bineînţeles că ea nu s-a abţinut să reacţioneze la comentariul stângaci al lui Johan şi după meci s-a luat la harţă cu el. Johan a ripostat, iar conflictul s-a transformat într-o vendetă personală. Nu mi s-a părut însă că mama a regretat treaba asta. Dacă stau să mă gândesc mai bine, părea să se bucure de fiecare dată

când avea ocazia să-l înţepe pe Johan Lilja. îmi amintesc în mod special cât de încântată a fost când Manne a dat probe pentru clubul Malmö, dar n-a reuşit şi a trebuit să se întoarcă la vechea echipă.

— Sigur a fost din vina fundaşilor, i-a spus ea tatei, zâmbind.

Discuţia de pe coridor se încheie şi îl aud pe William îndreptându-se
spre pat. Se lungeşte şi mă trage lângă el.

— Cum te simţi? mă întreabă.

— Nu ştiu. N-am dormit deloc.

— Nici eu.

Rămânem o vreme tăcuţi.

— Crezi că l-a omorât cineva? întreabă deodată William.

Şopteşte, de parcă s-ar teme să nu ne audă cineva.

— Nu, spun eu. De ce să vrea cineva să-l omoare?

— Există de fapt un motiv plauzibil. Erik ştia ceva ce ar trebui să rămână secret.

închid ochii şi îi deschid din nou. Camera e încă acolo. Nimic nu s-a schimbat.

— Dar, în cazul acesta, cine ar putea fi ucigaşul? Tu, tata sau Krister?

William respiră cu greu.

— Asta nu e deloc amuzant. Ştii că niciunul dintre noi n-ar face aşa ceva.

îmi pune o mână pe burtă.

— Eşti sigură că eşti însărcinată?

— Sută la sută.

8
5. MATS

— Aici erai.

Krister mă împinge pe aleea cu pietriş.

— Putem să schimbăm câteva cuvinte?

Nu e o întrebare, e un ordin.

— Ne vedem mai târziu, îi spun fostei mele soţii, care stă încă în curte şi se uită fix la Krister. Te sun când suntem gata de plecare.

Krister dă zor şi în curând trecem de terasă. îmi întorc în grabă privirea. Isobel stă în picioare în spatele uneia dintre ferestrele mari din sala de mic- dejun şi îi fac semn cu mâna să nu-şi facă griji. îşi întinde braţele, în mod evident crede că am terminat cu plimbarea pe-afară.

— Mats, spune Krister. îmi pare... rău. Sincer.

Pentru prima dată după mult timp, Krister Nihizen pare să nu ştie ce să spună. S-ar putea să fie din cauză că este îngrijorat. Sau poate pentru că se preface îngrijorat.

— Mulţumesc.

îmi închid fermoarul jachetei subţiri. Căldura de vară de ieri s-a
evaporat.

Krister îşi drege vocea şi scuipă în iarbă.

— Ai vorbit? mă întreabă el.

— Nu, spun eu, de ce aş face aşa ceva?

— Habar n-am, spune şi ridică din umeri. Poate pentru că eşti supărat şi îndurerat.

Are dreptate. Cu doar câteva minute în urmă am fost pe punctul să-i spun Annikăi întreaga poveste, într-un fel, cred că are dreptul să ştie de ce Erik se simţea atât de rău. Aş fi vrut să-i explic că nu era vorba doar despre boală, ci şi despre vinovăţie. Dar ceva m-a oprit în ultimul moment. Am păstrat secretul atât de mult timp. Ce aş avea de câştigat dacă aş vorbi acum? Poliţia nu şi-a dat seama că rămăşiţele din Hâckeberga au legătură cu accidentul de acum opt ani. Şi nu sunt deloc sigur că Annika ar fi capabilă să păstreze informaţia asta doar pentru ea. Cel puţin nu când e beată. Iar o mărturisire ne-ar distruge pe toţi, inclusiv pe Emily.

Poate că sunt reticent să dau totul în vileag mai ales pentru că nu vreau ca fiica mea să mă urască. Nu ne-ar ierta niciodată dacă ar afla ce-am făcut. Ar rupe legătura cu mine aşa cum a rupt-o şi cu Annika, şi chestia asta m- ar termina.

Apoi mai e şi Isobel.

— N-am spus nimănui nimic. Nici poliţiei, nici Annikăi, nici lui Isobel, nici lui Emily.

— Bine, zice Krister şi dă mulţumit din cap. Şi apelul de urgenţă, când ai sunat la 112... Aşa-i că n-au cum să-l lege de tine?

— Ştii prea bine că nu.

— Da, da, spune el repede. A trecut atâta timp de-atunci. Trebuia doar să-mi împrospătez memoria.

între sprâncenele stufoase ale lui Krister apare un rid de îngrijorare.

— Dar mai avem o problemă. Sau, mă rog, poate că nu e chiar o problemă, dar m-am gândit că trebuie să ştii.

— Ce anume?

Am ajuns aproape la locul accidentului. îmi întorc privirea când văd banda delimitatoare alb-albastră cum flutură în vânt. Nu vreau să-mi reamintesc ce-am văzut acolo aseară.

— *Eu...* am vorbit, spune Krister. I-am povestit lui William. A venit la mine aseară şi... Ei bine, se pare că pe Erik l-a luat gura pe dinainte, c-a făcut aluzie la anumite lucruri. Am încercat să mă eschivez, dar William a fost...

Face o grimasă.

— Ei bine, n-am reuşit. A trebuit să pun cărţile pe masă.

Mă uit la marea care se mişcă sălbatic în toate direcţiile, la spuma albă din vârful valurilor învolburate. îmi dau seama că Emily va afla adevărul dintr-o clipă într-alta. William n-o să fie în stare să ţină aşa ceva secret faţă de ea.

— Şi acum Erik s-a dus.

îmi îndes mâinile în buzunarele jachetei şi strâng pumnii.

— Poate fi o simplă coincidenţă, dar...

— Opreşte-te, mă întrerupe Krister. Ştiu la ce te gândeşti. Şi înţeleg că e uşor să interpretezi situaţia aşa cum o faci tu. Mai ales acum, când eşti copleşit de durere.

Se uită fix la mine şi continuă:

— Da, aşa este. William s-a înfuriat foarte tare. Dar s-a înfuriat mai ales *pe mine.* Pe noi. Pentru că am îngropat...

Tace, pare că se gândeşte cum să continue.

— William a priceput că Erik n-a avut nimic de-a face cu decizia aia, spune el după un timp. Niciodată William n-ar fi... îţi jur.

„Dar tu?" îmi trece mie prin gând. „Ce eşti tu dispus să faci ca să aperi reputaţia ta şi a familiei tale?"

Dar bineînţeles că nu spun nimic.

86.

ANNIKA

Stau în mijlocul curţii timp îndelungat, cumpănind dacă să mă întorc sau nu în sala de mese, dar mă apucă greaţa numai când mă gândesc la omleta rece. O iau, aşadar, la stânga şi mă îndrept către anexă. Mai bine îmi fac bagajele, că aici şi-aşa stau degeaba. Mă mai oboseşte şi gândul de a mă afla în aceeaşi maşină cu Mats şi Isobel tot drumul până la Malmö. Trebuie să mai fie cineva care merge în direcţia aia.

Mats e convins că nu William l-a ucis pe Erik. Nici măcar n-a vrut să-mi asculte teoria cum că ar putea avea legătură cu accidentul de acum opt ani.

— Poliţia anchetează cazul, a spus. Lasă-i să-şi facă treaba în linişte. Şi nu uita că vorbim despre soţul lui Emily. Nu poţi retrage aşa de uşor o acuzaţie de crimă.

Mats pare mai degrabă să creadă că Erik s-a sinucis.

— Ar fi groaznic dacă s-ar dovedi că Erik a ales să-şi pună capăt zilelor în loc să ne ceară ajutorul, dar amândoi ştim că nu se simţea bine. în unele momente, se simţea chiar foarte rău. Şi pe drum încoace a avut un atac de panică. I s-a părut foarte greu să fie nevoit să socializeze cu o mulţime de oameni pe care nu îi mai văzuse de la proces.

Are dreptate cu privire la sănătatea mintală a lui Erik, dar eu am remarcat că, dacă fiul nostru chiar plănuia să se sinucidă, a ales să o facă într-un mod foarte prost. Cineva care vrea cu

adevărat să se sinucidă nu îşi dă pur şi simplu drumul cu scaunul cu rotile în jos pe o pantă cu iarbă. Ar fi putut la fel de bine să se răstoarne pe o parte şi să rămână întins acolo, cel mult s-ar fi ales cu nişte pete de iarbă pe frac.

Mats a fost de acord cu asta, dar a spus că Erik ar fi putut fi tulburat, că ar fi putut să fie o chestie de moment.

— Nu te mai băga peste treaba poliţiei, Annika! m-a cicălit el. Şi nu-i mai agasa cu teoriile tale.

Pe lângă zgomotul paşilor mei, se aud voci din castel. Mă întorc şi-i văd pe cei din familia Jafari coborând scările. Ibbe şi soţia lui sunt primii, urmează Massoud şi Fariba cu Milo în braţe. Probabil că îşi vor aduna lucrurile şi se vor duce la Sodra Sandby, vor pune samovarul pe foc şi vor discuta despre evenimentele de azi-noapte. Nu m-ar mira dacă sunt de părere că Erik s-a sinucis şi dacă m-ar învinovăţi pe mine pentru tot ce s-a întâmplat.

Mă grăbesc spre intrarea în anexă, mă opresc şi scormonesc în geantă după cârdul de acces. Chiar înainte să apară Krister, Mats m-a întrebat dacă poate face ceva pentru mine. M-a întrebat şi dacă am pe cine să sun, dacă am pe cineva care să stea cu mine ca să nu fiu singură.

N-am nevoie de niciun ajutor. Tot ceea ce-mi doresc este să-l am din nou pe Erik, iar Mats nu poate rezolva asta. Nimeni nu poate rezolva asta.

în sfârşit găsesc cârdul de acces şi îl pun pe cititor, când simt o mână pe umăr. Tresar şi mă întorc.

— Scuză-mă.

Părul lui Ibbe e la fel de strălucitor şi bine pieptănat ca întotdeauna, dar el e palid şi pare obosit.

— N-am vrut să te sperii, spune şi zâmbeşte nesigur. îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat cu Erik.

Mă uit la el în tăcere.

— Tuturor ne pare rău.

Mormăie cuvintele şi, în acelaşi timp, face un gest spre cei adunaţi în spatele lui. Massoud, Fariba şi Milo, soţia lui Ibbe, Gittan şi Krister, toată gaşca. Toţi, cu excepţia lui Milo, par să

vrea să fie în altă parte, să lase totul în urmă cât mai repede cu putinţă.

Ce soluţie practică au găsit, să-l trimită pe Ibbe în faţă pe post de sol. Ca să poată pleca apoi acasă cu conştiinţa împăcată.

Deşi îmi tremură mâinile, reuşesc să ţin cârdul pe cititor suficient de mult pentru ca uşile să se deblocheze. Deschid una tară să spun niciun cuvânt şi mă grăbesc spre camera mea.

— La dracu'! exclam eu, lovind biroul cu pumnii. La dracu', la dracu', la dracif!

Minibarul e atât de aproape, la nicio jumătate de metru distanţă. în spatele uşii maro, se află căldură şi uşurare. Degetele se întind spre mâner, dar reuşesc să mă împotrivesc, să-mi opresc mâna. Mai trag în schimb câteva lovituri puternice în birou. O ţin tot aşa până când mâinile îmi amorţesc şi antebraţele mă ustură de la acidul lactic. Apoi mă întind pe pat – transpirată, fără suflu – şi mă holbez în sus, la tavan.

Poate că ar trebui să încerc să dorm, dar n-o să reuşesc. întrebarea e dacă voi mai putea dormi vreodată.

Privirea acuzatoare a lui Kafka îmi apare brusc pe retină. Pentru moment e în siguranţă, dar mă păleşte un dor neaşteptat de motanul meu, şi tot ce vreau e să mă duc acasă. Va trebui să iau un taxi dacă nu există altă soluţie.

Hainele şi pantofii sfârşesc claie peste grămadă în valiză. Nu mă mai obosesc să aşez trusa de machiaj şi produsele de igienă personală în geanta de cosmetice, ci o pun pe chiuvetă şi le trag pe toate înăuntru direct de pe raftul din baie.

Apoi, totul se opreşte brusc. Picioarele refuză să asculte, iar în faţa ochilor îmi dansează puncte de diferite culori. Mă las jos pe gresie, îmi sprijin capul pe genunchi şi respir cu greu.

Erik s-a dus.

S-a dus de-a binelea.

Nu mai rezist. Dar trebuie să plec de-aici. Departe de locul ăsta. Departe de oamenii ăştia.

Geanta e pe pat. Mă târăsc până acolo în patru labe, îmi scot mobilul şi caut prin lista de contacte.

— Annika? răspunde Pirkko somnoroasă. S-a întâmplat

ceva?

87.

EMILY

— Mergem?

Mă ridic din pat, unde am ajuns după duş, şi observ că îmi tremură picioarele.

— Hai să terminăm odată şi cu asta.

— Tu nu trebuie să cobori.

William îşi pune haina de la frac pe umeraşul din husa pentru costum şi trage fermoarul.

— Nimeni nu-ţi cere să fii prezentă. Ţi-ai pierdut fratele, toată lumea înţelege situaţia. Putem comanda micul-dejun în cameră.

Are dreptate, nu suntem obligaţi să coborâm şi să socializăm. Dac-ar fi după mine, aş şterge-o de-aici fără să mai văd pe nimeni. Doar că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ieşim din camera asta. Lucrurile nu vor fi mai plăcute sau mai uşoare doar pentru că mai aşteptăm puţin.

— Nu-ţi face griji.

Mă îndrept spre uşă şi mă ţin de toc, ca să reuşesc să rămân în picioare.

— Lumea a venit din toate colţurile ţării. Ar trebui măcar să le mulţumim pentru cadouri. Să ne scuzăm că lucrurile au luat întorsătura asta. Sau ceva de genul ăsta.

William păşeşte în urma mea, dar pare sceptic.

— Eşti sigură că faci faţă? întreabă şi mă mângâie pe obraz. Trebuie să ai grijă de tine acum, să fii atentă.

Pun mâna pe mânerul uşii şi tresar.

— Mi-ai văzut brăţara?

— Care dintre ele?

— Brăţara cu perle, bineînţeles.

Bâjbâi până în baie şi găsesc cutia. E goală, aşa cum am

bănuit. Colierul este la gât, bine închis, şi cerceii sunt în urechi. Mă uit înjur şi mă apucă o transpiraţie rece. Cissi crede în horoscop şi poartă tot felul de cristale ca să capteze cât mai multă energie. Mie nu mi-au plăcut niciodată chestiile astea, şi, cu toate acestea, mi se pare de rău augur faptul că o parte din cadoul primit ieri-dimineaţă a dispărut.

Mă întorc la pat şi încep să răscolesc printre cearşafuri şi plăpumi. Poate că aseară am uitat să-mi dau jos brăţara? în orice caz, nu e nici în pat, nici sub pat. Găsesc doar câteva rotocoale de praf care plutesc pe parchet. Acum chiar că o iau razna. Asta a pus capac la toate.

— O brăţară nu poate dispărea pur şi simplu!

Mă ridic şi camera începe să se învârtă.

— Sunt sigur c-o s-o găsim când facem bagajele, spune William şi mă apucă de braţ. Eşti bine?

— Da.

în timp ce coborâm scările, mă cuprinde din nou ameţeala. Nu ştiu dacă e din cauza sarcinii, a brăţării sau a tensiunii generale. Mi-a dispărut calmul, nu sunt nici pe departe atât de senină pe cât par. Dar în curând plecăm acasă. Atunci pot să las garda jos. în linişte.

— Emily.

Cissi e în hol împreună cu Karl Forsebus şi alţi câţiva oaspeţi. îl bate rapid pe umăr pe William şi apoi se grăbeşte spre mine.

— Draga mea, cum te simţi?

— Totul...

îmi înghit lacrimile care îmi urcă brusc în gât şi o iau de la cap.

— Groaznic. Vreau doar să plec de-aici.

— Of, Emily, spune ea şi mă ia în braţe. Nu-mi vine să cred că s-a dus.

— Poliţia e încă aici?

— Cred că da.

Cissi mă mângâie cu o mână pe spate.

— Dar probabil termină curând. Apropo, Amanda îţi transmite salutări. Tocmai au plecat. A spus c-o să te sune.

Ne desprindem din îmbrăţişare când se deschid uşile castelului. în hol
intră o femeie corpolentă, cu părul blond şi ciufulit.

— Emily, spune ea, respirând cu greutate. E grozav... Apropo, felicitări. Şi îmi pare rău... Doamne, iartă-mă. Nu ştiu cum...

îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că femeia e Pirkko Larsson, colega mamei. Lucrează împreună de când eram eu mică, şi Pirkko venea des la noi acasă, umplând bucătăria cu râsul ei zgomotos. Poate că încă sunt colege.

— Stai liniştită, zic eu şi o trag puţin la o parte. Cum... Ce cauţi aici?

— M-a sunat Annika.

Pirkko scoate o batistă din buzunar şi se şterge pe frunte.

— Unde e?

— Păi...

Mă uit înjur.

— Ea... Nu ştiu. Nu ţi-a spus unde e?

— Nu, spune Pirkko, clătinând din cap. Vorbea foarte ciudat, incoerent. Şi mi-am făcut griji să nu... ei bine, să nu fi băut prea mult sau... Am încercat să vă sun şi pe tine, şi pe Mats, dar nu mi-a răspuns nimeni, aşa că...

— Doamne Dumnezeule. William? William!

Este prins într-o conversaţie cu Karl Forsebus şi se uită la mine mirat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama, şoptesc eu. Trebuie s-o găsim pe mama.

88.

MATS

Eu şi Isobel tocmai am făcut check-out-ul şi ne îndreptăm cu bagajele spre maşină când o văd pe Emily venind năvalnic prin curte. William aleargă imediat în urma ei, iar mie mi se strânge stomacul. Nu intenţionasem să plec fără să-mi iau rămas-bun de la fiica mea, dar planul era să evit de acum înainte pe oricine

altcineva cu numele de familie Nihizen.

— Unde... e...

Emily respiră neregulat.

— Unde e mama?

— Habar n-am, spun eu, dar adineauri i-am trimis un mesaj, i-am scris că plecăm acum, dacă vrea să vină cu noi.

Chiar atunci o mână dolofană se întinde spre mine.

— Bună, Mats. Nu ne-am văzut de mult timp, spune Pirkko Larsson, apărând de nicăieri. M-a sunat Annika. Părea tulburată, m-a rugat să vin aici. Ştie cineva unde e?

— Aţi căutat-o în camera ei? întreabă Isobel, arătând spre anexă.

— Vino.

Emily o trage pe Pirkko după ea.

— Ştiu eu camera.

Să fi leşinat Annika? Sper din toată inima că a reuşit să se ţină departe de sticlă. Ar trebui să aştepte cel puţin până ajunge acasă, să nu rişte să se facă din nou de râs în public.

Annika a început să bea din ce în ce mai mult după divorţ. Emily m-a sunat de mai multe ori total disperată, temându-se că Annika murise sau era pe cale să moară.

Niciodată n-a fost chiar atât de rău, dar odată, într-o duminică dimineaţa, când Emily s-a întors acasă după o noapte petrecută la Cissi, a găsit-o pe mama ei pe jumătate inconştientă, zăcând în pat într-o mare de vomă.

Altă dată a trebuit să mă duc după Annika în oraş. Era sâmbătă seara şi eram cu Isobel la cină în Hollviken când mi-a sunat telefonul. Ne simţeam bine şi, la început, am vrut să ignor apelul, pentru că mi-am dat seama că Emily nu mă suna pentru vreun nimic. Dar bineînţeles că până la urmă am răspuns. Vinovăţia îmi apăsa deja ca un jug greu pe umeri şi, chiar dacă mă săturasem până peste poate de Annika, nu puteam să-mi las fiica în bătaia vântului. Am încheiat seara luând un taxi până la o berărie sordidă din Sodervârn, băgând-o pe Annika în maşină şi apoi supraveghind-o până când i s-a scurs tot alcoolul din ea. La propriu.

William stă încă între clădirea de conferinţe şi anexă şi pare confuz. îmi face impresia că i-a dispărut cu totul aerul obişnuit de succes şi încredere în sine. Parcă s-a şi pipernicit, hainele par să-i fie cu o mărime prea mari.

Fac câţiva paşi către el.

— Cum te simţi?

Clatină încet din cap, privind spre uşile în spatele cărora tocmai dispăruseră Emily şi Pirkko.

— Nu grozav, spune şi se uită la mine. Tu?

— Aşa şi-aşa.

Nu ne-am spus multe cuvinte de când Erik a fost găsit mort. Şi mi-e teamă de ceea ce aş putea da din mine dacă am începe să vorbim. Nu pot scăpa de gândul că William sau Krister – sau amândoi – sunt implicaţi în toată povestea asta.

— Ne auzim, zic eu. Noi plecăm acasă. Spune-i lui Emily c-o s-o sun după-amiază.

încuviinţează din cap şi se îndreaptă spre anexă.

împreună cu Isobel, ne continuăm drumul spre parcare, târând valizele pe asfalt. Ne apropiem de maşină când o voce feminină mă strigă pe nume.

— Trebuie să vorbim din nou cu dumneavoastră.

Poliţista care m-a interogat aseară, Fager nu-mai-ştiu-cum, se apropie cu paşi hotărâţi.

— Şi am prefera să veniţi imediat.

— Sigur, spun eu. Putem să punem mai întâi bagajele în maşină?

Isobel se uită la poliţistă şi apoi la mine, chipul i se umbreşte.

— Despre ce e vorba?

— Nu ştiu, spun eu. Habar n-am.

Bomemark – sau poate era Bornekbnt? – Fager îi aruncă lui Isobel un zâmbet care nu pare foarte cordial.

— Au ieşit la iveală informaţii noi azi-dimineaţă. Vrem doar să le verificăm.

Ar putea să adauge: „Nu vă faceţi griji, nu va lipsi mult timp” sau „Nu vă faceţi griji, nu-l vom băga la închisoare”. Dar nu face asta.

89.

EMILY

— Mamă?

Bat din nou la uşă.

— Eşti acolo?

Din cameră nu se aude niciun sunet şi creierul meu pictează imagini oribile. Un corp moale într-o cadă de baie în care apa e roşie de sânge. Un corp la fel de moale în pat, înconjurat de vomă şi sticle goale.

Erik era totul pentru mama şi, de când mă ştiu, am avut sentimentul că pe el l-a iubit cel mai mult. Aveam impresia că el îi soarbe toată dragostea şi că ea pur şi simplu nu era în stare să ne iubească la fel de mult pe amândoi.

Poate că eu sunt o greşeală, poate că Erik trebuia să fie singur la părinţi, întrebarea mi s-a învârtit adesea pe vârful limbii – dar a rămas acolo. Probabil pentru că mi-a fost teamă de răspuns.

Erik era bun la toate, iar eu n-am fost niciodată altceva decât o persoană obişnuită. Mama s-a dedicat trup şi suflet fotbalului. Stătea pe margine, ţipând ca o nebună, şi putea vorbi despre realizările lui Erik ore întregi.

Când am început să joc *floorba11*[59]. a fost total dezinteresată, întotdeauna a trebuit să mă descurc pe cont propriu ca să ajung la antrenamente, indiferent dacă afară turna cu găleata sau tuna şi fulgera. N-a venit la niciun meci. Tata a venit de câteva ori să mă încurajeze – şi sunt sigură că ar fi venit mai des dacă ar fi putut. în cele din urmă, am renunţat. Nu mă apucasem *de floorball* ca să încerc să atrag atenţia părinţilor, dar întregul proiect a devenit prea greu tară sprijinul adulţilor. Nu ajungeam la timp, întârziam adesea la antrenamente, şi după o vreme devenise jenant să mă tot rog de părinţii prietenilor să mă ducă la meciuri.

La cină se aduceau des în discuţie şi notele lui Erik de la şcoală. „Frumos, nu-i aşa?” spunea mama şi ne băga

extemporalele sub nas. „Din nou 10 la engleză”. Eu am excelat la o singură materie – la matematică. Dar, în lumea în care trăieşte mama, limba străină valorează mult mai mult, aşa că extemporalele mele la matematică n-au fost dezbătute în mod special. Când rezolvam corect toate problemele şi voiam să explic cât de inteligent găsisem o soluţie, ea bâiguia ceva sau se ridica să strângă masa. Cel puţin eu aşa îmi amintesc.

— Te rog, Annika. Deschide!

Pirkko se uită la mine şi adaugă:

— Dacă a leşinat, dacă a luat pastile sau...

— Obişnuieşte să...

Inima îmi bate cu putere după cursa scurtă şi trebuie să-mi trag sufletul.

— Obişnuieşte să ia şi pastile?

— Nu. Adică nu din câte ştiu eu, dar...

Pirkko tace brusc când clanţa zăngăneşte şi, în clipa următoare, iat-o pe mama în faţa noastră. îmbrăcată din cap până-n picioare şi deloc însângerată. Nu pare să fie nici măcar băută. Doar ochii roşii dezvăluie că
ceva nu e în regulă.

Mă cuprinde o iritare bruscă, dar nu ştiu cine mă irită mai mult: mama, care mă face să am din nou şaisprezece ani şi să fiu îngrozită, sau eu însămi. De ce îmi las emoţiile să se dezlănţuie când am decis să o ţin la distanţă?

— Slavă Domnului!

Pirkko face un pas înainte şi o îmbrăţişează pe mama.

— Am fost atât de îngrijorată, m-am gândit că... spune ea şi clatină din cap. E groaznic. Ce s-a petrecut cu Erik. Dar ce s-a întâmplat, de fapt? Nu e bine să...

Apoi îşi revine şi se uită la mine.

— îmi pare rău. Iartă-mă, eu...

— Nu e nevoie ca *tu* să-ţi ceri scuze, zic eu şi o privesc pe mama. Ea e cea care ar trebui să-şi ceară scuze pentru alarma falsă.

Mama se uită la mine cu o privire goală.

— Ce alarmă? Eu am sunat-o pe Pirkko, nu pe tine.

9
0.
ANNIKA

— Poftim.

Pirkko pune o cană de cafea cu lapte pe noptieră şi apoi se aşază într- unul dintre fotolii.

— Poţi să rămâi în cameră cât vrei, spune ea. Duminica au mai puţini oaspeţi.

Mă întind după cană şi sorb cu grijă, ca să nu-mi ard limba. Are un gust îngrozitor.

— Am pus şi zahăr, continuă colega mea. M-am gândit că nu ţi-ar strica un plus de energie.

Ştie exact ce părere am despre zahăr în cafea, dar şi eu ştiu că asta se dă de obicei celor aflaţi în stare de şoc: pături calde şi zahăr.

— îţi mulţumesc că ai venit.

— Sigur că am venit, spune Pirkko, uitându-se la mine. Păreai tare tulburată când ai sunat – o reacţie de altfel firească, având în vedere ce s-a întâmplat.

Rămânem o vreme în tăcere, sorbindu-ne cafeaua. Un cârd de gâşte zboară pe cerul cenuşiu din faţa ferestrei.

— Vrei să-mi povesteşti?

Pirkko se lasă pe spate şi fotoliul protestează cu un scârţâit.

— Să nu te simţi obligată, dar...

Ridică din umeri.

— Uneori ajută să vorbeşti.

Cuvintele nu mi-l vor aduce înapoi pe Erik. Cu toate astea, las cana pe noptieră, îmi aranjez pernele de la spate şi încep să povestesc. Pirkko mă ascultă cu atenţie în timp ce descriu ceremonia şi cina luxoasă. Râde în hohote când ajung la discursul meu şi la modul în care Mats m-a condus afară din sala de petrecere.

— Scuză-mă, spune colega mea, părând ruşinată. E atât de tipic pentru tine, Annika.

îi explic cum Erik a fost găsit la baza pantei, descriu cum

arăta scena şi cine era acolo. Pirkko începe să plângă în hohote când ajung la momentul în care Nike încerca să-l resusciteze. Gâtul îmi pulsează şi capul stă să-mi plesnească, dar nu mă opresc. Descriu haosul care a urmat şi faptul că poliţia a interogat pe toată lumea.

— E groaznic... De necrezut... bâiguie ea când termin.

Gândul la familiile Jafari şi Nihizen şi la încercările lor jalnice de a-mi arăta compasiune îmi alimentează furia, suprimându-mi efectiv durerea.

— Vreau să-ţi spun ceva...

Mă uit la Pirkko, perfect conştientă că sunt pe cale să-mi încalc promisiunea pe care i-am făcut-o lui Mats. Promisiunea de a nu răspândi teorii scornite.

— Dar trebuie să-mi promiţi că n-o să spui nimănui nimic.

Colega mea pare îngrozită, dar îşi pune palma dreaptă peste inimă.

— Pe onoarea şi conştiinţa mea.

— Cred, spun eu, dar mă corectez. Sunt sigură că William l-a ucis pe Erik.

— Ce?

Pirkko îşi duce mâna la gură.

— Cum adică? Am crezut c-a fost un accident.

Tace, dar apoi adaugă cu ezitare:

— Sau sinucidere.

Clatin din cap şi zic:

— Poliţia n-a spus încă nimic, dar sunt convinsă că n-a fost nici accident, nici sinucidere.

Colega mea mă ascultă cu atenţie în timp ce dau frâu liber gândurilor pe care le-am copt: că ar fi fost un gest de răzbunare care îşi are rădăcinile în ceva ce are legătură cu accidentul de maşină de acum opt ani.

— Dumnezeule! spune Pirkko, uitându-se la mine siderată. Parcă e o scenă desprinsă dintr-un film sau dintr-o carte.

— Ştiu, zic eu. E adevărat că Erik se simţea uneori rău.

Dar de ce naiba să se fi sinucis aici? La nunta surorii sale?

— Dar Emily, spune Pirkko. Ce părere are despre acuzaţiile tale?

O durere surdă îmi macină stomacul şi poate că e un memento. Am purtat în pântec şi am adus pe lume trei copii. Acum doar unul dintre ei mai trăieşte. Emily. Fata cu priviri ostile.

Erik avea trei ani când s-a născut sora lui mai mică. Sarcina a fost dificilă. Mi-a fost în permanenţă greaţă, eram obosită şi slăbită, dar tot eu trebuia să duc greul acasă din cauza programului foarte încărcat de la serviciu al lui Mats. Tocmai preluase magazinul şi lucra nonstop. Având în vedere că pierdusem deja o sarcină înainte să-l nasc pe Erik, n-am îndrăznit să cred că de data asta o să fie bine până când Emily a venit efectiv pe lume. Şi ce intrare şi-a făcut! Era vie, zbârcită şi ţipa de mama focului.

Sună ca un clişeu, dar când am venit acasă de la maternitate cu ea în scoică, mi-a trecut prin minte că de-acum aveam familia completă. Un băiat şi o fată – ce să-ţi poţi dori mai mult?

Bineînţeles că uneori mă gândeam la Oscar, băieţelul care murise înainte să vadă lumina zilei. Mă întrebam cum ar fi arătat, cine ar fi fost. Dar asta nu m-a împiedicat să mă bucur de micuţii mei. Chiar dimpotrivă. Eram atât de recunoscătoare că existau şi că totul se petrecuse cu bine.

Pe deasupra, Emily nici n-a fost un bebeluş dificil. Mânca, dormea, era mulţumită şi fericită. N-am avut niciodată probleme cu ea. Nu pricepeam când alţii vorbeau despre tantrumurile de la vârsta de trei ani sau despre prepubertate. Ne-am certat de câteva ori când a ajuns la adolescenţă, mai ales după accidentul lui Erik, dar în mare parte era docilă şi flexibilă.

Fiind sora mai mică, trebuia să vină şi ea cu noi cu maşina când îl duceam pe fratele ei mai mare la antrenamente şi la meciuri. S-a plâns doar arareori. Iar când a început să se plângă mai tare, era deja suficient de mare ca să poată rămâne singură acasă. Am simţit că Emily prefera să se ţină departe de tot ceea ce avea legătură cu fotbalul, că îi plăcea să-şi facă de lucru în

camera ei sau să petreacă timp cu Cissi. Dar poate că se simţea abandonată. N-am vorbit niciodată cu adevărat despre asta.

Oare când s-a răcit atât de tare relaţia noastră? Când a încetat Emily să- mi mai împărtăşească grijile? Să fi fost înainte sau după ce s-a cuplat cu William?

Durerea din stomac mi se răspândeşte în restul corpului.

— Pirkko, spun eu în şoaptă, pentru că nu mă mai ţine vocea. Am fost...

Trebuie să forţez cuvintele să iasă.

— Am fost o mamă rea?

— Nu! strigă ea fără ezitare. Cum poţi să spui aşa ceva? Ai fost o mamă minunată. Gândeşte-te cât timp ţi-ai dedicat fotbalului. L-ai dus pe Erik cu maşina în toată ţara, ai luat apărarea clubului la fiecare pas... Şi apoi, după accident, te-ai luptat până-n pânzele albe ca să i se facă dreptate.

— Da, da...

Lacrimile îmi întunecă ochii şi o văd pe Pirkko ca prin ceaţă.

— Ştiu că am fost o mamă bună pentru Erik. Sau, cel puţin, *am încercat* să fiu bună...

Pirkko tace şi aşteaptă să continui.

— Dar pentru Emily... ? pufnesc eu. Emily.

91.

MATS

Iată-mă într-o sală rece de audieri la secţia de poliţie din Helsingborg. Lui Bornekbnt Fager i s-a alăturat un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă verde- măslinie şi tuns ca membrii organizaţiei Hitlerjugend{60}. Pe sub cămaşă i se văd bicepşii umflaţi.

— Henric Lunde, anchetator, spune el, întinzându-mi mâna. Vă rog să luaţi loc.

îmi frec palma dreaptă de ţesătura sacoului şi îl salut. Ne aşezăm la singura masă din încăpere. Cineva a pus acolo trei pahare, trei sticle de apă minerală, un computer şi un telefon mobil. Micul Hitler face click ici-colo cu mouse-ul computerului

înainte să-şi ridice capul şi să mă privească detaşat, cu ochii lui de un albastru-deschis.

— Să începem, spune el.

Bornekbnt Fager meştereşte ceva la mobil, apoi îl pune înapoi pe masă.

Lunde se ocupă rapid de toate formalităţile iniţiale şi continuă în acelaşi ritm:

— în regulă. Am dori să ne relataţi pe scurt unde v-aţi aflat în cursul serii şi al nopţii de ieri. Oră cu oră, începând cu cina.

Mă întorc spre colega lui.

— Dar la ce serveşte asta? Deja v-am spus totul dumneavoastră şi bărbatului înalt. Nu înţeleg.

— Vă rog să repetaţi totul încă o dată, spune Lunde.

Pentru a doua oară în ultimele douăzeci şi patru de ore descriu mica reprezentaţie a Annikăi de la cină şi cum am dus-o la anexă. Explic că m- am întors la castel şi că, rând pe rând, toţi invitaţii s-au adunat în sala de petrecere pentru a urmări valsul mirilor.

— Apoi a dansat toată lumea. Când mama mea şi sora ei au vrut să se retragă, am ieşit să le spunem noapte bună mirilor. Am schimbat câteva cuvinte înainte de a le însoţi pe doamne în camera lor. Apoi m-am întors la petrecere.

Mă opresc o clipă să-mi trag sufletul, dar micul Hitler dă nerăbdător din mână. Aşa că povestesc în continuare despre dans, băuturi şi despre momentul în care cineva a dat buzna în castel strigând că Erik era rănit, închei cu plimbarea nocturnă din parcare.

Anchetatorul îmi cere de câteva ori să repet orele la care s-au petrecut diferitele evenimente, aşa că încep să mă simt ameţit. Nu mai sunt sigur când s-au petrecut cu adevărat lucrurile şi ce ore am inventat doar ca să am ceva de spus.

— Dacă v-am înţeles corect...

Derulează ceva pe ecran şi apoi continuă:

— După discuţia cu colegii mei, dumneavoastră şi partenera dumneavoastră, Isobel Perez, v-aţi dus la culcare.

Aşadar, asta s-a întâmplat imediat după ora trei. N-aţi reuşit să adormiţi şi v-aţi dat seama că aţi uitat încărcătorul mobilului în maşină. Aşa că aţi luat încărcătorul şi apoi v-aţi întors direct în camera dumneavoastră din castel?

— Corect, spun eu.

— Hm.

Henric Lunde îşi ridică privirea de pe ecran.

— Atunci cum se face că o cameră de supraveghere de la intrarea în anexă v-a surprins în două rânduri noaptea trecută? Mai exact la ora 3.31 şi la ora 3.45.

— N... nu se poate, spun eu şi simt cum mă înţeapă buzele. Trebuie să fi fost cineva care seamănă cu mine.

— Puţin probabil.

Micul Hitler mă fixează cu privirea lui de gheaţă.

— O să vă arăt câteva poze...

întoarce ecranul computerului în direcţia mea, iar eu mă prefac că-mi caut ochelarii ca să câştig timp. Dar, chiar înainte să mi-i pun pe nas, pot vedea două imagini cu un bărbat tuns scurt, uşor supraponderal, îmbrăcat într-un tricou alb, care stă în faţa uşilor de sticlă. Ambele fotografii prezintă cifre digitale care indică ora.

Mă trec toate apele. Cum naiba o să ies din asta? îmi vine să ţip în gura mare, dar încerc în schimb să zâmbesc.

— Ei bine... Nu-mi prea amintesc. Eram încă puţin ameţit.

— Cum aşa? se trezeşte că spune Borneklint Fager. Din câte îmi amintesc, în timpul audierii de azi-noapte păreaţi destul de treaz. Aţi băut alcool mai târziu?

Trag o înjurătură în sinea mea.

— Am băut câteva pahare ca să mă relaxez. Nu cred că e ilegal.

Mă cuprinde o furie neaşteptată, care mă face să ridic vocea.

— Eram în stare de şoc. Sigur înţelegeţi asta, nu-i aşa? De fapt, unde bateţi? Fiul meu e mort, iar dumneavoastră vă aşteptaţi ca eu să-mi amintesc fiecare pas pe care l-am făcut în timpul serii, ora exactă şi...

— înţelegem că situaţia e dificilă pentru dumneavoastră, spune Micul Hitler, fără nicio urmă de empatie în glas. Hai să spunem că aţi uitat anumite evenimente din timpul nopţii... Dar acum, că vedeţi fotografiile acestea, ne puteţi explica ce făceaţi în anexă?

Trebuie să încerc să mă concentrez. Ce ştiu de fapt poliţiştii? Ştiu ceva sau doar se prefac? Ce ar trebui să le spun? îmi dau seama cum trebuie să arate situaţia din perspectiva lor, dar ştiu şi că orice aş spune o să sune aiurea.

— Ei, acum îmi amintesc.

Lunde şi Borneklint Fager schimbă priviri ameninţătoare, dar eu îi ignor şi continui:

— Nike, asistenta lui Erik, părea tulburată după ce fusese interogată. Eram îngrijorat şi am vrut să văd ce face, în timp ce eram încă pe-afară.

— în toiul nopţii?

— Chiar atunci, spun eu şi îl privesc fix pe anchetator. în toiul nopţii. Cineva care e trist sau deprimat se simte adesea cel mai rău în toiul nopţii. Nike era distrusă. Pentru ea, Erik nu era un client ca oricare altul. Erau buni prieteni.

— Bine...

Henric Lunde îşi încrucişează braţele pe piept.

— Dar de ce v-aţi dus la asistentă de două ori? Sau poate că aţi vizitat şi alte persoane azi-noapte?

— Nu.

Nu pot să nu remarc tresărirea din colţul gurii lui Bornekbnt Fager.

— Nu, repet cu emfază. M-am întâlnit doar cu Nike, cu nimeni altcineva. Ea... avea nevoie de pastile pentru dureri de cap. Erau în maşina lui Erik, aşa că am luat şi cutia cu pastile când mi-am luat încărcătorul.

— Aţi fost amabil.

Lunde se apleacă în faţă peste masă şi eu încerc să nu tresar.

— Şi laptopul lui Erik? Care-i povestea cu el?

92.

ANNIKA

— Nu te-ai răzgândit?

Pirkko trânteşte portbagajul roşu aprins al maşinii Kia.

— Am destul timp, dacă vrei să vorbeşti cu Emily înainte de plecare. Clatin din cap. Am petrecut deja mult prea mult timp în locul ăsta.

Colega mea a insistat să mă odihnesc o oră înainte să ieşim din cameră.

— Doar ai auzit-o şi tu, nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

— Asta este interpretarea ta.

Pirkko deschide portiera de pe partea şoferului şi se strecoară în maşină.

— Se mai întâmplă şi să spui ceva, dar să vrei să zici altceva. Poate că,

în adâncul sufletului, Emily ar vrea să vorbiţi.

Mă aşez pe scaunul din dreapta, cu privirea pierdută către castel. Iedera flutură în bătaia vântului, iar cerul gri-închis contrastează puternic cu faţada de culoarea nisipului.

— Atunci ar fi trebuit să-i fie uşor să spună asta. Şi, la o adică, nu ştiu dacă eu vreau să vorbesc cu ea.

Pirkko porneşte maşina şi bagă în marşarier.

— Acum o ai doar pe Emily, zice ea încet. Să nu uiţi asta.

Lăsăm Orenâs în urmă în timp ce câteva picături grele aterizează pe parbriz. Le urmăresc traiectoria sinuoasă pe geam. Erik a avut o perioadă în care, în timp ce mergeam cu maşina pe ploaie, se amuza alegând două picături şi urmărindu-le să vadă care ajunge prima la cheder. Comenta cursele cu mare entuziasm, imitându-i pe jurnaliştii sportivi de la televizor. Obişnuiam să râdem de expresiile de adult care ieşeau din gura băieţelului.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi mă întorc spre Pirkko, care

conduce maşina aplecată uşor în faţă.

— Eu...

Mă lasă vocea.

— Vreau să-l văd.

— Pe Erik? întreabă ea, fără să se întoarcă spre mine.

încuviinţez din cap.

— Sigur că poţi. Ştii pe cine trebuie să contactezi?

— Am primit o carte de vizită.

Mâna dreaptă îşi croieşte drum în geantă şi rămâne acolo.

— Femeia care m-a interogat aseară mi-a spus că pot să o contactez dacă am nevoie de ceva.

Ne apropiem de intrarea pe autostrada E6 şi Pirkko apasă pe acceleraţie.

— în regulă, atunci, spune. Sun-o mâine-dimineaţă. Sigur e mai uşor s-o contactezi într-o zi de luni.

Trag aer şi îl dau încet afară.

— Sigur vrei să rămâi singură azi? întreabă colega mea, fără să-şi ia ochii de la drum. Să nu-ţi faci griji de Kafka. Ştiu că-i e foame, dar putem trece mai întâi pe la tine, să vedem de ce are nevoie, şi dup-aia poţi veni la mine acasă.

— Mulţumesc, dar nu e necesar.

Pirkko mă cunoaşte şi probabil se teme c-o să mă apuc de băut. Şi exact

asta am de gând să fac. Cutia de vin roşu care mă aşteaptă în bucătărie e singurul lucru care mă ţine pe linia de plutire în momentul ăsta.

Mobilul îmi sună în geantă. Cu siguranţă e un alt jurnalist de la vreun ziar de seară care vrea un comentariu de la mama îndurerată. Las telefonul să sune. Oricine are ceva important de spus se poate prezenta printr-un SMS. Azi refuz să vorbesc cu străinii.

Ploaia s-a înteţit şi biciuie parbrizul. Deşi ştergătoarele lucrează din greu, de-abia vedem afară. Cerul plânge – o metaforă desuetă, dar potrivită.

Pirkko tuşeşte, ca şi cum ar vrea să-şi reînvie corzile vocale.

— Aşadar, le-ai spus poliţiştilor că tu crezi că Erik a fost ucis? mă întreabă apoi.

— Da, răspund eu, uitându-mă fix la carosabilul umed. Dar mi s-a părut că nu m-au luat în serios.

Colega mea pufneşte.

— Chiar crezi... în adâncul sufletului tău, chiar crezi că William e capabil să ucidă? Iartă-mă, dar mi-e atât de greu să-mi imaginez că ar fi vorba despre o crimă. Sună... ireal.

Închid ochii şi îmi sprijin capul de tetieră. Pirkko are dreptate. Chiar sună ireal. Şi poate că nu a ucis cu sânge rece. Poate că, la urma urmei, a fost un accident. Dar dacă aşa e, de ce a ales să ascundă incidentul? De ce a fugit de-acolo în loc să cheme o ambulanţă? Pe de altă parte, două accidente cumplite sunt prea de tot. Nu e foarte greu să identifici un tipar clar.

— Poate că până la urmă ai dreptate, continuă Pirkko. William e din nou la poliţie.

Mă uit la ea.

— Acum?

încuviinţează din cap.

— Cred că e încă acolo. Când te aşteptam, a venit o femeie care i-a cerut să meargă la Helsingborg pentru audieri suplimentare. A plecat singur, cu o maşină împrumutată de la nişte prieteni. Şi Mats urma să fie din nou audiat.

— Mats?

Văd cum panourile colorate de la Center Svd[61] se perindă pe după perdeaua de ploaie şi mă întorc apoi din nou încet spre colega mea.

— Cu Mats trebuie să fie o greşeală. Dar cu William... Poate că, până la urmă, există ceva dreptate în lumea asta.

9. EMILY

— Nu vrei să vii la noi? întreabă Gittan, întorcându-se către mine când trecem pe lângă clădirea televiziunii. Poţi să stai cât vrei.

— Mulţumesc, răspund eu şi mă uit la ea. Dar sunt epuizată şi... probabil că am nevoie să fiu singură o vreme.

Mi se pare că văd o oarecare uşurare în ochii obosiţi ai soacrei mele. La începutul călătoriei cu maşina, a ţinut un monolog lung despre cât de trist şi îngrozitor e totul. A pus şi o mie de întrebări tară ţintă.

— De ce l-au chemat pe William la poliţie? Au precizat cum a murit Erik? Sunt sigură c-a fost vorba despre sinucidere. îmi pare rău, Emily, dar nu-i aşa că el era foarte special? Şi cum se face că nu primim nicio informaţie?

A tăcut când nici eu, nici soţul ei n-am răspuns.

Acum Krister, care se află la volan, îşi drege vocea şi pare că vrea să spună ceva, dar gura îi rămâne închisă.

Socrul meu n-a scos niciun sunet de când am plecat din Orenâs şi bănuiesc că are multe motive de îngrijorare. După cum îl ştiu pe Krister, nu e preocupat în principal de moartea lui Erik, ci de faptul că ar putea ieşi la iveală adevărul despre accidentul de maşină. Oare William o să spună tot ce ştie dacă poliţia va pune presiune pe el şi-i va cere detalii despre relaţia cu Erik? Poate că da. Dar, în adâncul sufletului meu, nu cred că va face asta. Compania înseamnă foarte mult pentru William. El şi Ibbe au construit WibNet de la zero, investind atât de mult timp şi energie. Nu-şi poate risca munca de o viaţă doar pentru că taţii noştri au luat o decizie incredibil de proastă acum opt ani.

Niciodată nu l-am văzut pe Krister în pană de cuvinte. Ca să

fiu sinceră, mi se pare că de multe ori pălăvrăgeşte aiurea. Dar azi nu-mi doresc nimic mai mult decât să înceapă să vorbească. Vreau să redevină el însuşi, aşa caraghios cum e. Vreau să-l aud cum ocărăşte, cum judecă şi cum preia controlul situaţiei. Aşa cum face de obicei. Dacă ar fi în apele lui, Krister Nihizen ar bate la uşa poliţiei şi ar cere să vorbească cu şeful secţiei. Ar da o sută de telefoane la persoane care au relaţii în sistemul judiciar şi ar cere
favoruri dubioase. Dar cred că, deocamdată, nu vrea să iasă în evidenţă.

Arunc o privire rapidă la telefon – am peste cincizeci de apeluri la care nu am răspuns şi aproape la fel de multe SMS-uri pe care nu le-am citit. Toţi jurnaliştii ăia nenorociţi care încearcă să obţină o declaraţie de la William. Evident că nu ezită să mă contacteze pe mine, deşi ar trebui să ştie că Erik era fratele meu. Am văzut titlurile curgând online, unul mai dramatic decât celălalt: *Deces la nunta celebrităţilor. Tragedie la nunta familiei Nihizén. O moarte misterioasă îi zguduie pe invitaţii la nuntă.* Nu au nimic mai important de scris? Despre război şi foamete, de exemplu.

Cu reticenţă dau click pe toate mesajele şi verific dacă nu am ratat ceva important. Nu am pierdut nimic. Dar cel puţin de unul dintre ele îmi pasă. Mătuşa mea îmi spune că bunica şi Ulla sunt acum la ea acasă şi că amândouă par să fie bine. Le trimit o inimă roşie şi pun telefonul pe modul sonerie, în caz că tata sau William vor să ia legătura cu mine.

Tata. Am un nod în stomac. De ce l-au chemat la poliţie? De ce n-a fost suficientă discuţia de la castel? E de neconceput faptul că şi tata, şi William sunt din nou audiaţi. Doar dacă nu e vorba despre chestia aia din trecut. Chiar că nu înţeleg nimic.

Ca de obicei, Krister ignoră toate semnele de interdicţie şi azi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Intră cu maşina direct în zona cu acces limitat şi parchează la doi metri de poartă. Aproape că mă aşteptam să găsesc paparazzi în spatele zidului scund din faţa casei, dar, din fericire, nu văd niciun fotograf în apropiere. Poate că s-au mutat la Bar Italia ca să scape de

ploaie.

Socrii mei mă ajută să duc înăuntru bagajele şi pungile cu cadouri. Toate sfârşesc într-o grămadă mare pe hol, cu husa pentru costum deasupra.

— în regulă, spune Gittán şi mă îmbrăţişează. Ai grijă de tine, draga noastră. Poate faci o baie să te relaxezi. Sunt sigură că William va ajunge acasă din clipă în clipă. Poliţia o să-şi dea seama în curând că s-au concentrat asupra persoanei greşite.

Krister stă în pragul uşii şi bâiguie ceva ce ar putea însemna că este de acord. Sau crede poate că există ceva adevăr în acuzaţiile mamei? Alung imediat gândul ăsta. E imposibil.

Rămân în hol după ce se trânteşte uşa, uitându-mă la hârtia de împachetat şi la fundele care ies din muntele de cutii de cadouri. Apoi parcă mi se scurge toată vlaga. Cu spatele la perete, alunec încet până jos şi mă

aşez. Neputincioasă, tară voinţă şi terminată de oboseală.

Mă trezeşte mobilul. Probabil că am adormit pe gresia tare. De cât timp stau întinsă aici? Sunetul se aude din ce în ce mai tare şi mă târăsc în genunchi, mă ridic în picioare şi merg împiedicată până la măsuţa unde se află telefonul. Apăs pe buton ameţită.

— Bună, scumpo, sunt mama.

încremenesc.

— Nu închide, continuă ea. Am auzit că William şi Mats sunt la Helsingborg şi...

E băută. E clar sub influenţa alcoolului şi mă pregătesc să urlu ceva, dar mama mi-o ia înainte.

— Cum te simţi?

Podeaua se clatină, un moment de cădere liberă. Reuşesc să rămân în picioare, agăţându-mă de furia care dospeşte în mine de atâţia ani.

— Eşti mulţumită acum, nu-i aşa?

Mama oftează, dar nu-i dau ocazia să mă întrerupă.

— Doar asta ţi-ai dorit? Ai vrut ca totul să se ducă naibii! Asta ţi-ai dorit tot timpul.

— Emily, te rog, zice mama, plângând. Nu spune asta. Nu poţi să spui asta! N-am vrut niciodată să...

Fără să gândesc, m-am mutat din hol şi stau acum în faţa ferestrei panoramice care dă spre mare. Valurile se aruncă furioase înspre Sundspromenaden{62}. lovindu-se de chei şi de stânci.

— Nu m-ai vrut! M-ai urât încă de când m-am născut. Pe Erik l-ai iubit şi pe mine m-ai urât. Dar ştii ceva? Cu toate astea, eu ştiu ce înseamnă dragostea. Ştiu cum poate arăta ea. Şi îi voi oferi copilului meu tot ceea ce eu nu am primit niciodată de la tine.

Telefonul îmi alunecă din mână şi aterizează cu un zgomot surd pe parchetul lucios.

8
4.

ANNIKA

Inima îmi bate furtunos şi în piept simt o presiune. Cum deja sunt aşezată pe scaun, mă îndrept din umeri ca să pot respira mai adânc, dar asta nu face altceva decât să crească presiunea. Oare o să am primul meu atac de cord? Tata a avut două infarcturi uşoare, înainte ca al treilea să-l omoare. Frica devine o mână rece ca gheaţa. Mă apucă, îmi amorţeşte vârful degetelor şi buzele. Oare o să mor acum? Aici, la masa din bucătărie?

Nimeni nu-mi va simţi lipsa. Dacă mor azi, cel mai probabil o să zac aici şi-o să putrezesc, cel puţin până marţi după-masă, când Pirkko se va întreba de ce nu apar să o înlocuiesc la bibliotecă. Poate că nici nu se va întreba. Crede probabil că sunt în concediu medical din cauza lui Erik. Nu ar fi deloc ciudat ca o mamă să anunţe că-şi ia concediu medical după ce şi-a pierdut fiul.

Mobilul e pe masă, tăcut, dar cuvintele lui Emily îmi persistă în minte.

Pe Erik l-ai iubit şi pe mine m-ai urât.

— Nu, şoptesc şi o lacrimă aterizează pe ecranul crăpat. Te-am iubit... Te *iubesc...*

Mâna rece strânge din ce în ce mai tare. Inspir adânc în timp ce număr până la cinci, apoi expir cu aceeaşi cadenţă. Continui să număr, folosind cifrele ca pe o mantră. Şi pare să funcţioneze, pentru că, în cele din urmă, presiunea se diminuează uşor. Mă las pe spate şi privesc împrejur prin bucătărie, ca şi cum ar fi prima dată când mă aflu aici. Perdele, plante în ghiveci, prosoape de vase, mănuşi de cuptor. Râşniţa uriaşă de piper pe care Erik mi-a făcut-o cadou de Crăciun în anul în care s-a mutat în Göteborg. Ştiu că a fost scumpă, pentru că m-am uitat să văd cât costă aşa ceva în magazinul de profil cu obiecte de lux de la Triangeln. Poate că ăsta a fost felul lui de a-şi cere scuze? *Iartă-mă, mamă. Iartă-mă că te-am părăsit.*

Lângă râşniţa de piper se află cutia de vin. Câţiva litri de uitare şi uşurare în ambalaj reciclabil. Oricine îmi va găsi în cele din urmă trupul aici, pe scaun – sau mai degrabă sub

scaun, pe podea – se va gândi probabil că femeia moartă trebuie să fi fost o persoană demnă de toată mila. Fără prieteni, fără familie. Şi că ultimul lucru pe care l-a băut a fost un vin ieftin la cutie din Australia.

Dau frâu liber lacrimilor, oftez şi pufnesc, îmi şterg nasul pe mâneca bluzei. Se sinchiseşte cineva de mine? Nu, nimeni. Nimeni pe toată faţa pământului.

Când îmi ridic privirea, îl văd pe Kafka în uşă. Ochii lui galben-verzui strălucesc ca nişte stele pe un cer negru ca smoala. Poate că are un al şaselea simţ, poate că înţelege că am nevoie de alinare şi vrea să-mi amintească de existenţa lui. Suspin. Putem să ne prefacem, dar amândoi ştim că nu despre asta e vorba. îmi iubesc motanul, iar el iubeşte mâncarea.

Se îndreaptă în tăcere spre mine şi mă priveşte ademenitor.

— Vrei să vii în braţe? spun eu dojenitor. Tu niciodată nu vrei să stai în poala mea, nu-i aşa?

Kafka nu se mişcă din loc şi mă ţintuieşte cu privirea. împing puţin scaunul înapoi pentru a lăsa mai mult loc între mine şi masă şi în secunda următoare animalul negru ca tăciunele mi se ghemuieşte în poală. Cu degetele îngropate în blana deasă, încerc să reduc vocea lui Emily la tăcere. Mâna rece mi-a eliberat inima, dar ecoul îmi răsună încă în minte. Cuvintele taie răni adânci, usturătoare. Motanul se uită la mine şi ochii lui înstelaţi strălucesc. Mă forţez să ascult.

Ii voi oferi copilului meu tot ceea ce nu am primit niciodată de la tine.

Copilul meu? Chiar a spus asta sau e doar închipuirea mea? *Copilul meu.* Să fie Emily însărcinată?

Nu. Nu se poate să fie însărcinată. S-a căsătorit ieri, am văzut-o toastând. Sau poate că n-a băut alcool? Habar n-am. M-a interesat mai degrabă propriul pahar de vin. Dar rochia îi stătea perfect. Nu dădea niciun semn de sarcină.

Nu se poate să fie însărcinată.

Un copil. Fiul sau fiica lui Emily. Un nepot.

Nepotul meu.

Timp de câteva minute întorc pe toate părţile ideea că Emily

e însărcinată şi că voi fi bunică. Ceea ce ar însemna că şi Mats va deveni bunic. Mats. Aproape că reuşisem să uit de el în tot vârtejul ăsta. Ce naiba spunea Pirkko? Că atât William, cât şi Mats au fost chemaţi la poliţia din Helsingborg pentru audieri suplimentare?

Da, exact asta a spus. *Audieri suplimentare.* încerc să procesez informaţia, căutând o explicaţie. Faptul că William a fost chemat la poliţie nu e ciudat. Are multe explicaţii de dat. Dar Mats... Despre ce naiba ar putea fi vorba?

îmi scot mobilul şi caut în lista apelurilor recente, îl găsesc pe Mats şi apăs pe nume. în timp ce sună, simt un mare sentiment de recunoştinţă că potenţialul nepot nu se va naşte azi. Tatăl şi bunicul la audieri la poliţie. N- ar fi tocmai un start bun în viaţă.

Nu mai sună, a intrat robotul. Decid că nu contează deloc cum îşi va aminti lumea de mine şi îl aşez uşor pe Kafka pe podea. Trebuie să beau nişte vin. Acum.

9
5. MATS

Aş fi în stare să omor pe cineva pentru un snus, dar cutia probabil că e în valiză. Spătarul dur scârţâie, închid ochii şi încerc să mă relaxez, dar mi-e imposibil. Probabil că ăsta e şi scopul pentru care mă ţin aici de atâtea ore.

A fost o prostie să ascund chestia cu laptopul. Ar fi trebuit să le spun imediat adevărul. Am bâiguit cum că Erik mă rugase să citesc ceva ce scrisese el, dar istorioara asta sigur pare la fel de fictivă precum este. Nu poate fi însă ilegal să deschizi laptopul propriului fiu. Ca să nu mai zic că Nike l-a predat poliţiei azi-dimineaţă.

Se aude un zăngănit la uşă şi deschid ochii. Henric Lunde şi Jessika Bornekbnt Fager intră în sală. Primul are o cană de cafea în mână. Mi-au oferit şi mie atât cafea, cât şi un sandviş, dar nu vreau să încep să mă simt confortabil aici. Vreau să merg acasă.

Lunde pune un dosar de plastic pe masă şi ia loc vizavi de mine, iar Bornekbnt Fager se aşază – ca şi până acum – lângă el. Expresia lor îmi creează disconfort. Nu-i aşa că par tare satisfăcuţi?

îmi întind picioarele pe sub masă şi mă îndrept din braţe, încercând să- mi trezesc corpul amorţit. Mă hotărăsc că de-aici înainte voi prelua controlul, nu-l voi lăsa pe nesimţitul ăsta să ţină frâiele.

Bornekbnt Fager porneşte înregistrarea şi pune mobilul pe masă. Apoi rosteşte cu o voce monotonă data, ora şi cine se află în sala de audieri.

— Situaţia devine absurdă, spun eu când ea tace. Mă ţineţi aici de câteva ore şi nu înţeleg de ce. De fapt, ce căutaţi? Credeţi că mi-am ucis propriul fiu? Iar dacă nu, n-ar fi de dorit să vă concentraţi să-l prindeţi pe ucigaş?

Micul Hitler e stană de piatră.

— Nu am stabilit încă natura evenimentului. Analizăm toate pistele şi nu excludem nimic, dar s-ar putea să fie vorba de un accident tragic.

Scoate o bucată de hârtie din dosarul de plastic.

— îmi cer scuze pentru întârziere, dar aşteptăm o decizie.

Hotărârea mea de a fi cel care dirijează conversaţia se prăbuşeşte asemenea unui castel de cărţi de joc.

— C... ce fel de decizie?

— Cu privire la un mandat de percheziţie pentru locuinţa dumneavoastră, mă informează Borneklint Fager.

— Ce? exclam eu şi mă ridic pe jumătate în picioare. Ce vreţi să spuneţi? Din ce motiv? Nu puteţi intra aşa, pur şi simplu...

— Exact.

Henric Lunde îşi umflă pieptul.

— Tocmai de aceea avem nevoie de o decizie. Şi nu e vorba în principal de a intra la dumneavoastră în casă, ci de a vă deschide calculatorul.

Mă uit prin sală după camere ascunse, având brusc

sentimentul că sunt părtaş la o glumă proastă. O glumă din aia în care nimeni nu se înţelege cu nimeni şi în care unul dintre noi va cădea curând de pe scaun sau va începe să cânte. Dar atmosfera nu e tocmai jovială.

— Nu înţeleg...

Lumina pâlpâie înaintea ochilor mei şi mă aşez din nou.

— Dacă nu credeţi că mi-am omorât fiul, de ce vreţi să cotrobăiţi prin calculatorul meu?

— Asta vă explic cu plăcere, spune anchetatorul, lăsându-se pe spate în scaun. Azi-dimineaţă tehnicienii noştri au dat o căutare rapidă prin laptopul fiului dumneavoastră şi au găsit ceva care ne-a stârnit interesul. Mai ales având în vedere ceea ce discutăm în prezent cu ginerele dumneavoastră, zice el şi face semn cu capul spre peretele din spatele lui. După cum probabil ştiţi, William Nihizen se află în sala alăturată.

Simt cum îmi fuge sângele din cap, pentru ca apoi să se lase ca un nod mare şi greu în stomac. Oare William a dezvăluit până la urmă adevărul despre accident? Cum poate fi atât de cretin?

Mă uit la cei doi poliţişti, încercând să-mi dau seama cât de multe ştiu ei cu adevărat.

Plicul pe care l-am găsit în husa laptopului lui Erik conţinea exact ceea ce mă temeam: o mărturisire. Era o scrisoare scrisă de mână, pe mai multe pagini, în care Erik relatase exact modul în care se petrecuse accidentul. Totul – de la momentul în care l-a tras de braţ pe William în timp ce erau în maşină până la felul în care eu şi Krister l-am ascuns pe bărbatul care fusese lovit în desiş şi cum i-am transportat apoi cadavrul la Häckeberga în noaptea următoare.

Scrisoarea se află în valiza mea care e în drum spre Malmö, cu Isobel. Probabil că nu există o versiune digitală, nu degeaba a ales Erik să scrie de mână. Poate pentru ca nimeni să nu poată respinge scrisoarea ca fiind un fals. Prin urmare, ce ar fi putut găsi poliţia? Şi ce le-a spus William de i-a determinat să vrea să se uite prin calculatorul *meu?*

— Ce...

înghit în sec şi o iau de la capăt.

— Aşadar, spuneţi că aţi găsit ceva în laptopul lui Erik. Ce naiba are asta de-a face cu mine?

Lunde scoate o foaie de hârtie din dosarul de plastic de pe masă.

— Acesta este un extras de la unul dintre conturile dumneavoastră bancare, mai exact cel de la UBS. La 1 august, în acest cont au fost depuse cincisprezece mii de coroane. Şi exact aceeaşi sumă a fost depusă în prima zi a fiecărei luni în toată perioada de tranzacţii la care avem acces.

Mintea mea o ia razna. UBS? Cincisprezece mii de coroane? în fiecare lună? Sunt atât de cufundat în propriile gânduri, încât Micul Hitler trebuie să repete întrebarea.

— Mats Brandt, puteţi confirma că acest cont este al dumneavoastră?

— Nu, spun eu. Categoric nu. N-am auzit niciodată de aşa ceva. Ce este UBS?

Lunde se aplecă în faţă peste masă.

— Gândiţi-vă cu atenţie.

Anchetatorul îşi ascunde cu greu iritarea.

— Este grav să minţi în această situaţie.

— La naiba!

Furia a revenit şi se aprinde ca un foc.

— Jur pe onoarea mea că acel cont nu este al meu. De unde aţi primit informaţia asta?

îmi pun ochelarii pe nas şi apuc hârtia. în partea de sus este un logo. UBS. Pe rândul de mai jos citesc „United Bank of Switzerland" Urmează apoi un câmat de cifre şi mai jos scrie negru pe alb *Account holder*[6i]*:*
Mats Brandt.

96.

EMILY

Undeva în apartament se aude mobilul. Rămân întinsă pe canapea şi îl las să sune până se aşterne liniştea. Sigur e iar mama. Sau unul dintre nenorociţii ăia de jurnalişti care refuză să se abţină. Melodia nici nu se termină bine că începe din nou. Poate că e Amanda sau William. Dar de ce m-aş ridica?

Fratele meu mai mare e mort. Tatăl meu şi proaspătul meu soţ au fost toată după-amiaza la audieri la poliţie. Chiar să fie adevărat ce se întâmplă sau trăiesc un coşmar? Un vis neobişnuit de real.

Nunta noastră trebuia să fie ceva frumos, o celebrare a iubirii. A fost un fiasco total. I-am spus mamei că ştiu ce e dragostea. Oare chiar ştiu? Voi putea să-i ofer copilului meu dragoste şi siguranţă după toate astea? Sau o să ajung ca ea? Singură şi amărâtă, respinsă de toţi cei care au contat cândva. Nu! Nu, nu, nu.

Mă cuprinde panica. Nu *se poate* să ajung ca ea. Eu şi William trebuie să trecem peste asta împreună. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu trebuie să se răsfrângă asupra copilului nostru. în vecii vecilor.

Mama a ajuns o epavă după divorţ, iar tata nu şi-a dat niciodată seama cât de gravă era situaţia. Da, i-a sărit în ajutor de câteva ori când era la limită, dar, în cea mai mare parte a timpului, am suferit în tăcere. Cu siguranţă ar fi fost posibil să evit săptămânile când trebuia să stau cu mama, dar n-am putut s-o abandonez. Dacă m-aş fi mutat cu tata şi Isobel, probabil că mama ar fi început să bea din zori până-n seară şi ar fi sfârşit pe o bancă în faţă la Svstembolaget{64}.

Situaţia a devenit oarecum mai stabilă după ce am absolvit liceul, aşa că am îndrăznit să plec de acasă – mai întâi într-un cămin la periferia Lundului, apoi în apartamentul lui William din centru. Mama a reuşit cumva să-şi păstreze atât slujba, cât şi

casă, chiar dacă eu n-am mai fost prin preajmă să o supraveghez. Nici n-am mai văzut-o atât de beată ca aseară de multă vreme. Dar, cum nu ne vedem niciodată, nu ştiu cât de mult bea în mod curent.

Capul îmi zvâcneşte din cauza lacrimilor reprimate. Le dau voie să curgă, lovesc cu pumnii pernele canapelei şi urlu cât mă ţin plămânii. Sunetul care îmi iese din gât mă sperie. Parcă ar veni de la un animal. Un animal rănit.

Mă opresc şi ciulesc urechile. Ce-a fost asta? Pare că cineva bate la uşă.

— Du-te dracului! strig, ştiind foarte bine că persoana sau persoanele care stau afară în ploaie nu au cum să mă audă.

Mobilul începe din nou să sune. La naiba. Mă ridic tară tragere de inimă de sub pătură şi merg pe urmele sunetului enervant până găsesc telefonul pe podea. Bătăile la uşă continuă ne stingherite. Cine-o fi nebunul de-afară? Cu telefonul la ureche, ies pe balcon şi mă aplec peste balustradă.

— Emily! strigă Cissi în telefon când o zăresc.

E întuneric ca în miez de noapte, deşi e doar după-masă. Luminile de exterior sunt aprinse şi marea e încă agitată. Mă zăreşte şi îmi face semn cu mâna.

— Doamne, Emily!

Bătăile la uşă se opresc.

— E tot stricat interfonul? Mi-ai tras o sperietură zdravănă. îmi deschizi?

Primul meu gând este nu.

Nu mă simt în stare.

Nu pot.

Nu vreau.

Dar Cissi nu se va da bătută. Dacă nu-i deschid în momentul ăsta, se va căţăra pe balcon şi tot va intra. Cecilia Bjorling e o tipă încăpăţânată.

— *Shit,* ce vreme oribilă.

Cissi lasă urme umede pe podea, iar părul îi e leoarcă.

— Aţi avut totuşi noroc ieri...

Se opreşte şi îşi pune mâna la gură.

— Iartă-mă. Doamne, Emily. îmi pare atât de rău. N-am vrut să...

— Nu face nimic. Sunt terminată. N-am energie să bag de seamă cuvintele.

— De-aia am şi venit.

îşi pune adidaşii uzi pe suportul de pantofi şi îşi agaţă în cuier geaca de ploaie, apoi ridică o pungă de hârtie maro de pe podea.

— Asta e pentru tine. Sau pentru noi. Hamburgeri, cartofi prăjiţi şi o porţie în plus de sos. Am auzit de William şi de tatăl tău şi m-am gândit că sigur nu eşti în stare să găteşti şi că poate ţi-ar face bine compania... spune ea şi îmi aruncă o privire nesigură. E în regulă? Dacă preferi, plec.

Grija pe care mi-o poartă Cissi mă răscoleşte iar. Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji, de parcă a deschis un robinet.

Cissi pune punga pe jos şi mă îmbrăţişează lung.

— Sărăcuţa de tine.

Nu spune că va fi bine, pentru că nimeni nu îndrăzneşte să promită aşa ceva. Dar pentru moment sunt suficiente atingerea, căldura şi faptul că a venit aici.

— Vrei să vorbim mai întâi şi apoi să ciugulim ceva, sau invers?

— N-ar strica să mâncăm puţin.

Mă mir că mă pot gândi la mâncare, dar abia dacă m-am atins de micul- dejun şi, dacă mă gândesc mai bine, sunt ruptă de foame. Cissi îmi dă drumul şi mă conduce în sus pe scări până la bucătărie, găseşte ce-i trebuie în dulapuri şi deschide punga.

— Ei bine, spune ea, după ce devorăm aproape tot. Ce s-a întâmplat azi? Ce veşti ai?

Iau un şerveţel şi mă şterg cu grijă la gură. E timpul să iau o decizie. în acelaşi timp, îmi amintesc o zi de vară în Lottaparken, trebuie să fi fost la câteva luni după accident. Vorbeam despre sinceritate. Cissi era ferm convinsă că adesea e mai bine dacă lumea nu ştie totul. Spunea că există o diferenţă între a minţi şi a ascunde adevărul.

— Versiunea lungă sau scurtă? o întreb.

— Pe bune?

Se preface jignită, aşa că îi trec în revistă evenimentele zilei: apariţia bruscă a lui Pirkko, alarma falsă cu mama şi conversaţia pe care am avut-o cu ea la telefon. După o jumătate de oră, iată-mă din nou pe canapea, epuizată de atâta plâns şi înfofolită bine sub pătură. Cissi stă pe fotoliu de cealaltă parte a mesei, cu picioarele întinse pe un taburet.

— Dumnezeule! bâiguie, după ce termin de povestit. E groaznic. Poate că n-ar trebui să spun nimic, dar atât *AftonbIadet*{65}. cât şi *Expressen*{66} au titrat totul pe prima pagină.

Stăm în tăcere. închid ochii. Gândurile mi se învârt din ce în ce mai repede, nu vor să se oprească.

— Poliţia chiar crede că William are vreo legătură cu moartea lui Erik? întreabă Cissi după o vreme.

— Nu ştiu, spun eu.

— Dar tu?

Ceva în tonul vocii lui Cissi mă face să deschid din nou ochii.

— *Tu* crezi c-a fost William?

— Nu.

Nu vreau să dau senzaţia că am dubii, dar trec câteva secunde bune înainte să pot continuă:

— Bineînţeles că nu.

97.

MATS

îmi citesc numele de mai multe ori. Transpir. Nu-mi dau seama care e legătura. încearcă cineva să-mi însceneze ceva? Dar de ce? Şi cum ar putea fi folosit împotriva mea contul ăsta bancar necunoscut?

— E o greşeală, spun în cele din urmă. Nu e al meu.

îmi ridic privirea şi văd două feţe inexpresive. Mă simt obligat să continui:

— Deci l-aţi găsit în...

— în laptopul lui Erik, completează Henric Lunde. Vreau să subliniez, spune el cu autoritate, că nu este ilegal să aveţi bani într-un cont în Elveţia. Dar am dori să ştim de unde provin, întrucât deponentul nu este vizibil.

încerc să-mi organizez gândurile. Cei doi poliţişti mă privesc întrebător şi aşteaptă. Lunde bate cu degetele în masă. Bornekbnt Fager e stană de piatră. Departe, pe coridor, se aude zgomotul unei uşi care se închide.

Cincisprezece mii de coroane pe lună. încerc să prind un gând fugar, dar când să reuşesc, îmi scapă. Lunde susţinea adineauri că au vorbit cu William despre ceva care îi determină să fie foarte curioşi în legătură cu acest cont bancar. Trebuie să fie vorba despre accident. Ce altceva ar putea fi?

în clipa următoare îmi dau seama că, dacă William ne-ar fi dezvăluit secretul, Lunde ar fi trebuit să facă aluzie la accident. Ar fi trebuit să fie mai explicit, să aducă acuzaţii clare.

— Deci, ce spuneţi?

Micul Hitler îşi suflecă mânecile de la cămaşă, ca şi cum s-ar pregăti de luptă.

— N-are rost să staţi aici şi să încercaţi să inventaţi o explicaţie. Daţi cărţile pe faţă.

Este exact momentul în care reuşesc să prind gândul care adineauri îmi dăduse târcoale la marginea conştiinţei. Singura întrebare e dacă pot să-mi explic teoria fără să mă apropii prea mult de adevăr. Asta dacă nu cumva poliţiştii au înţeles deja cum stă treaba şi mă presează fix în direcţia aia. în orice caz, Micul Hitler are dreptate într-o privinţă: nu pot să mint din nou, nu pot să-mi complic şi mai tare situaţia.

— Probabil că Erik a deschis contul, spun în cele din urmă.

Lunde ridică din sprâncene.

— Nu poţi deschide un cont pentru o altă persoană adultă fără consimţământul acesteia. Cel puţin nu în Suedia.

— Ştiu. Dar treaba stă în felul următor: pe Erik îl mai chema şi Mats. Mats Erik Theodor Brandt. Şi din moment ce

extrasul de cont se afla în laptopul lui Erik...

Ridic privirea de pe hârtie şi văd cum urechile anchetatorului strălucesc ca nişte semafoare.

— Dar... dă el să spună.

însă eu continui:

— Probabil că ştiţi că există adesea neînţelegeri atunci când prenumele nu este trecut primul în paşaport. Şi evident că este extrem de dificil să explici lucrul acesta unei autorităţi străine. înseamnă că pur şi simplu n-a reuşit să schimbe numele după ce a fost comisă eroarea.

îmi torn nişte Ramlosa într-unul dintre paharele de pe masă, pun sticla jos şi adaug:

— Contul trebuie să fie al lui Erik. Eu habar n-am de unde provin banii. Şi vă garantez că nu veţi găsi nici codul meu numeric personal, nici numărul de paşaport dacă veţi contacta banca. Deoarece bănuiesc că n-aţi făcut-o încă, nu?

— O să rezolvăm şi asta, spune Borneklint Fager, ridicând din umeri. Este cam dificil să luăm legătura într-o duminică după-masa.

Se uită la colegul ei care încuviinţează din cap în tăcere, pune punct interogatoriului, mă roagă să rămân în continuare pe scaun şi dispare pe coridor.

îmi golesc paharul şi mă sprijin de spătarul tare, uitându-mă la Bomeklint Fager, care tastează ceva. Ar trebui să mă simt uşurat că în curând voi fi un om liber. Dar uşurarea nu vine. Mă simt în schimb cuprins de o tristeţe intensă. Vine ca un val uriaş, negru şi greu.

— Cum vă simţiţi? mă întreabă. Doriţi ceva?

Nu-i răspund. Mă gândesc doar cum să mă menţin pe linia de plutire.

Când l-am vizitat pe Erik într-una dintre primele săptămâni la Orup, mi- am dat clar seama că se întâmplase ceva. Ceva mai mult. Când Annika a ieşit din salon să vorbească cu terapeutul ocupaţional, Erik mi-a spus că îl vizitase Krister cu câteva zile înainte. îi oferise lui Erik bani în schimbul tăcerii.

La momentul respectiv n-am reuşit să înţeleg de ce era atât

de supărat. După mine, ar fi trebuit să spună mulţumesc şi să accepte banii. Dacă nu avea să dezvăluie ce se întâmplase în noaptea accidentului, ne proteja nu numai pe noi, ci se proteja şi pe el însuşi. La câteva săptămâni după aceea, Erik îmi mărturisise că el provocase accidentul când îl trăsese de braţ pe William în timp ce acesta conducea. Erik era distrus, iar eu i-am sugerat să declare totul poliţiei, dar a refuzat categoric, a insistat să ţină secret detaliul respectiv. Fusese grav rănit. Nu era oare suficientă pedeapsa asta?

Şi, ca să fiu sincer, l-am considerat ţăcănit pe Krister. Eram aproape sigur că Erik ar fi tăcut oricum, şi tară mită. Asta a fost înainte să îmi dau seama cât de mult poate măcina vinovăţia sufletul cuiva – până la distrugere. Vinovăţia nu dispare cu timpul; dimpotrivă, adesea continuă să crească.

N-am aflat niciodată la ce înţelegere au căzut Erik şi Krister. Am crezut că Erik a primit o sumă considerabilă într-o singură tranşă. Dar se pare că au căzut de acord pentru un venit lunar neimpozabil de cincisprezece mii de coroane. Sau pentru ambele variante. Nu e de mirare că Erik s-a descurcat atât de bine financiar în ciuda faptului că avea contracte de muncă puţine. Ca să nu mai spun că ăsta este un alt motiv pentru care Krister ar fi vrut să scape de el.

Se aud paşi pe coridor şi Henric Lunde îşi face apariţia în cadrul uşii. Frizura lui impecabilă pare acum puţin ciufulită.

— Bine, spune el în timp ce intră în sală. Ne-am grăbit să tragem concluzii. îmi cer scuze pentru asta.

încuviinţez din cap. N-am energie să mă iau la ceartă şi nu doresc răspuns decât la o singură întrebare.

— Erik a fost ucis?

Ochii albaştri ca gheaţa ai anchetatorului se întâlnesc cu ai mei.

— Aşa cum v-am mai spus, nu putem răspunde încă la această întrebare.

8.
ANNIKA

Încep ziua de marţi cu greu. Lunea liberă a însemnat că am putut continua să mă consolez cu vinul meu la cutie. La un moment dat în timpul serii, probabil că s-a terminat. Judecând după masa din sufragerie, seara s-a încheiat cu câteva înghiţituri din sticlele din dulapul cu băuturi alcoolice. Lichior Cointreau şi porto vechi.

Mi s-a părut că am motive să mă îmbăt criţă şi încă sunt de aceeaşi părere. Doar că regret finalul. Tura mea începe la prânz şi nu am multe ore la dispoziţie ca să îmi revin. îmi simt capul ca într-o menghină, iar gura îmi este deopotrivă uscată şi lipicioasă. Refluxul acid care îmi umple gura are gust de lichior de portocale şi trebuie să mă las pe spătarul canapelei ca să nu mă clatin. Dar n-am de gând să cer concediu medical. Să mă ţin de serviciu este totuşi un plus pe lista cu atâtea minusuri. S-ar putea, de asemenea, ca azi chiar să am nevoie de slujbă. Ca să nu o iau cu totul razna.

Mi-am petrecut, aşadar, ziua de ieri pe canapea, bând vin. Mi-au ţinut companie Kafka, mobilul şi un teanc de albume foto. Două dintre albume sunt intitulate *Primul meu an*. Unul e albastru, celălalt roz. N-am fost în stare să-l deschid pe cel albastru. întrebarea e dacă voi mai putea vreodată să mă uit la fotografiile dintre copertele albastre. Albumul roz e mai subţire. Dar n-o fi aşa în majoritatea cazurilor în care familiile au mai mulţi copii? Părinţii – adică mama – nu au timp de chestii din astea când apare al doilea copil, când are doi copii mici care concurează pentru atenţia ei.

Emily n-a mai postat nicio fotografie nouă pe Instagram de sâmbătă dimineaţa, de când ea şi domnişoarele ei de onoare se pregăteau pentru nuntă. M-am mai uitat din când în când şi pe postările câtorva oaspeţi celebri, dar, spre cinstea lor, nimeni nu s-a angajat până acum în speculaţii. S-au făcut publice o mulţime de fotografii private de la cununie şi s-ar putea foarte

bine să nu existe vreun motiv să fie şterse. La urma urmei, William şi Emily încă sunt căsătoriţi.

Am căutat, bineînţeles, şi pe Google să văd ce-au scris ziarele despre eveniment. Tabloidele au scris o groază despre „moartea misterioasă de la nunta de la castelul din Skåne" Au intervievat câţiva invitaţi neînsemnaţi, precum şi câţiva prieteni ai invitaţilor neînsemnaţi – care nici măcar nu fuseseră prezenţi – şi au primit declaraţii de genul „teribil de neplăcut" şi „incredibil de tragic".

Sydsvenskan a publicat o notă deja în ziarul de ieri. Era concisă şi deloc speculativă, precizând doar că un bărbat de douăzeci şi şapte de ani a murit în circumstanţe neclare şi că poliţia nu a dorit să facă alte comentarii din cauza anchetei aflate în desfăşurare. Până în prezent, nu am găsit nicio informaţie conform căreia cineva ar fi fost reţinut. Şi dacă nimeni nu e în arest înseamnă că William a fost eliberat. S-ar putea ca ziarele să nu fi primit toate detaliile, ca poliţia să reţină anumite informaţii din varii motive.

Ieri după-masă târziu, am văzut două apeluri pierdute de la Borneklint Fager. N-a lăsat niciun mesaj şi nici n-a răspuns când am încercat să dau de ea. Cel puţin acum am activat soneria telefonului, în caz că sună din nou.

I-au dat drumul şi lui Mats, care m-a sunat azi-dimineaţă, trezindu-mă. Spunea că a vorbit la poliţie şi aseară, dar că nu are nicio noutate.

Mâine mergem la morgă. Vreau să-l văd pe Erik al meu pentru ultima oară şi sunt infinit de recunoscătoare că nu trebuie să mă duc singură. Emily nu vrea să meargă şi trebuie să recunosc că asta e o uşurare. Ar fi fost prea de tot să o văd acolo.

Ridic albumul roz şi răsfoiesc cele câteva foi de carton cu fotografii lipite. Emily roşie ca focul, urlând din răsputeri pe pieptul meu, imediat după naştere. Ochii mei obosiţi, dar fericiţi. Pe pagina următoare, o fotografie cu mine şi Emily în cărucior. Fratele mai mare stă mândru în vârful picioarelor şi se uită în jos la sora lui. Ea e învelită bine sub un strat gros de

pături. Simt cum mi se strânge stomacul. Nu-i aşa că-şi iubea surioara? Şi ea nu-i aşa că-şi iubea fratele?

Nu sunt multe fotografii în album, dar cele prezente sunt cumva foarte grăitoare. Emily, în vârstă de şase luni, stă în şezut pe jos în bucătărie, sprijinită în perne ca să nu cadă, şi ţine o carte de poveşti în poală. Zâmbetul larg dezvăluie două boabe mici de orez în partea de jos a guriţei. Dintr-odată, mâinile mele îşi amintesc cum era să o ţin în braţe. Mânuţele dolofane care se întindeau spre mine. Mirosul de pudră pentru bebeluşi. Oare am îmbrăţişat-o destul de des? Destul de mult?

Aniversarea de un an. Emily e în vizită la bunici la Örebro. Tata îşi ţine nepoata în braţe de parcă ar fi o păpuşă de porţelan. Tatăl meu drag. Oare ce-ar fi spus despre toate astea dacă ar mai fi trăit? Despre accident şi despre anii de după. Dar eu? Aş fi privit oare altfel lucrurile dacă părinţii mei ar mai fi fost în viaţă?

Pun albumul deoparte. Trag aer în piept.

Cum poate Emily să mă acuze că n-am iubit-o niciodată? E atât de nedrept. Pur şi simplu cumplit.

Se prea poate ca imediat după divorţ să nu fi fost cea mai bine dispusă mamă din lume. Stăteam prost cu banii şi nu mă simţeam bine, iar uneori beam puţin cam mult. Ne-am ciondănit deseori din cauza hainelor de firmă pe care voia neapărat să le poarte. Dar nu ne-am certat tare. Nu-mi amintesc – ceea ce, în sine, e destul de neplăcut. Anii ăia, când mai întâi Mats şi apoi Erik m-au părăsit, sunt ferecaţi în seiful cu amintiri.

Emily s-a mutat de acasă imediat după liceu. Să fi avut plecarea ei ceva de-a face cu mine? Nu cred. Mulţi tineri vor să-şi ia zborul imediat ce au ocazia. Iar Emily a fost întotdeauna o persoană independentă, care a vrut să se descurce pe cont propriu. Nu, relaţia noastră s-a schimbat din momentul în care a reapărut William Nihizén în viaţa ei. A fost un şoc uriaş. Cum a putut să-l ierte după toată suferinţa pe care o pricinuise familiei noastre? Am încercat să o fac să se răzgândească. Oare nu-şi dădea seama că o va trage în jos după el? însă Emily a refuzat să mă asculte. Şi iată unde s-a ajuns.

Ecranul telefonului e negru. N-am sunat-o ca să-i spun „ți-am spus eu”. Am sunat-o pentru că ea e încă aici, pentru că e fiica mea şi pentru că un copil are nevoie de părinții săi. Evident că avusese nevoie de mine şi după divorţ, dar acum sunt prezentă şi pregătită să-mi cer iertare pentru toate greşelile pe care le-am făcut. Va fi mult mai uşor să petrecem timp împreună după ce William n-o să ne mai stea în cale. Pentru că e clar că ei

nu vor putea continua împreună după toate astea, nu-i aşa? Singura condiţie e ca Emily să-mi dea cu adevărat o şansă.

Mă uit la ceas, îmi dau seama că dimineaţa a zburat şi mă ridic în picioare. Kafka doarme liniştit lângă canapea, cât pe ce să-l calc. Fix atunci privirea îmi este atrasă de ceva de pe covor, aflat chiar lângă sau, de fapt, parţial sub motanul care doarme.

— Ce-ai acolo?

Mă aplec şi îmi trec degetele pe sub blana neagră. Kafka deschide ochii şi se uită indignat, dar nu protestează atunci când îi ridic uşor unul dintre picioarele din spate pentru a ajunge la obiect.

în clipa următoare, între degetul mare şi arătător se leagănă o brăţară frumoasă cu perle. Mă cuprinde un sentiment vag de nelinişte. Unde am mai văzut-o? Din instinct, îmi iau mobilul de pe masă şi deschid Instagram, căutând prin pozele de la nuntă.

Iat-o acolo. Brăţara se află pe mâna lui Emily.

Cântăresc bijuteria în palmă, simţind greutatea perlelor netede şi rotunde. Dintr-odată îmi apare în minte imaginea lui Erik. Scaunul cu rotile răsturnat, strigătele care străbat noaptea. Mi se face pielea de găină. îmi zăresc geanta – e pe masă, răsturnată, atârnând pe-o margine. E deschisă exact înspre locul unde doarme liniştit Kafka.

Memoria lucrează încet şi metodic, săpând intenţionat printre straturi de informaţii irelevante. Apoi sunt acolo. îmi amintesc degetele mele reci şi amorţite în iarba umedă, închizându-se împrejurul unui obiect. Ceva care era chiar lângă corpul lui Erik.

Cum a ajuns brăţara acolo?

înghit în sec.

Emily?

Constatarea îmi aterizează ca o pasăre greoaie şi neîndemânatică pe piept. Cu ghearele scormoneşte, cu ciocul îmi ciuguleşte inima.

9
9.
MATS

Uşa institutului de medicină legală se închide în urma noastră şi iată-ne în picioare în parcare. Afară e încă plăcut. Copacii aruncă umbre lungi pe asfalt şi în aer se simte un miros slab de benzină. Annika îşi caută ceva în geantă, găseşte o batistă şi îşi suflă prelung nasul.

— E atât de nedrept, pufneşte ea şi se şterge cu batista pe sub ochi. Erik era atât de tânăr, avea toată viaţa înainte. Şi suferise deja un accident grav. Nu era de ajuns?

— Există...

Privesc în sus, spre cerul albastru şi senin. O linie albă se întinde în direcţia aeroportului Kastrup, iar metalul unui avion străluceşte. îmi reiau gândul.

— Nu cred că există dreptate. Se spune că toţi avem o cruce de dus. Pentru unii crucea este mult prea grea.

Pornesc către maşină, Annika mă urmează.

— Ai mai aflat ceva de la poliţie? Despre cauza decesului?

— Nu, spun eu, mergând înainte. Nimic nou. Doar că a murit în urma unei traume la cap. Dar asta nu clarifică deloc ce s-a întâmplat.

Sunt pregătit să ascult eterna şi lunga listă de acuzaţii împotriva lui William a Annikăi, dar, în mod ciudat, nu mai spune nimic. Ocoleşte în schimb maşina, deschide uşa şi se aşază pe scaunul din dreapta. Mă urc la volan, pornesc motorul şi ies cu spatele din parcare.

Mergem în tăcere, amândoi cu ochii la drum. Sunt încordat, mă aştept să izbucnească. Să plângă, să ţipe, să jelească. De data asta nici n-aş învinui-o.

Când intrăm pe autostradă, fosta mea soţie respiră adânc.

— Te-ai...

Ezită, dar numai pentru o clipă, apoi spune:

— Te-ai îndoit vreodată că o iubesc pe Emily?

întrebarea mă surprinde, dar n-am nevoie de timp de gândire.

— Nu. De ce?

Nu-mi răspunde şi încerc să înţeleg unde bate. Annika şi Emily au rupt relaţia de când Emily e împreună cu William. Dar

asta nu are nicio legătură cu Emily. William este motivul pentru care Annika s-a distanţat. El a fost învinuit pentru toate nenorocirile Annikăi: distrugerea carierei promiţătoare de fotbalist a lui Erik, divorţul, singurătatea. De multe ori am fost cât pe ce să-i spun că Erik era cel puţin la fel de vinovat pentru accident precum William. Dar sunt multe lucruri pe care nu i le pot spune.

Acum, că Erik s-a dus, aş putea să-i spun totul. Dar am promis că nu voi da în vileag minciuna noastră.

Eu şi William am fost lăsaţi să plecăm din sălile de audieri aproape simultan şi am dat literalmente nas în nas pe coridor. Venise la secţia de poliţie cu maşina lui Robin şi s-a oferit să mă ducă acasă. Cu alte cuvinte, am avut destul timp să trecem totul în revistă.

Ginerele meu a început prin a-şi reabilita numele. Se pare că un martor îl văzuse fugind din locul unde fusese găsit Erik şi poliţia l-a întrebat despre asta.

— E adevărat că mă aflam în parc în momentul respectiv. încercam să-l găsesc pe tata, aveam atât de multe întrebări după ceea ce îmi povestise mai devreme în cursul serii. Am tot plănuit să ne întâlnim, dar mereu intervenea câte ceva, aşa că nicicum nu ne potriveam.

Mi-a mai spus şi că Emily ştie tot despre accidentul de maşină şi că au luat împreună decizia să păstreze în continuare tăcerea.

— Tu, tata şi Erik aţi tăinuit totul timp de opt ani, a spus William. Presupun că vom continua în acelaşi mod. Nimeni nu pare să fi făcut legătura între bărbatul care a murit şi accidentul nostru, iar o mărturisire ar distruge atâta lume. Nu în ultimul rând pe Emily.

Acest ultim aspect m-a convins. Emily trebuie să fie pe primul loc. Ea n- a greşit cu nimic. S-a trezit doar prinsă în plasa asta de minciuni şi decizii greşite. îmi vine rău numai la gândul că Emily ştie vina pe care o port. încă nu am vorbit cu ea, dar cred că e doar o chestiune de timp. Acum, bineînţeles, îl jeleşte pe fratele ei şi nu are loc pentru nimic altceva.

Voi regreta întotdeauna ceea ce am făcut împreună cu Krister, dar la fel de tare regret atât ceea ce nu am făcut, cât şi ceea ce am fi putut face altfel. Totuşi, cel mai mult regret ce i-am spus lui Erik la ultima noastră convorbire telefonică. De ce l-am forţat să meargă la Orenâs? De ce era participarea lui la eveniment atât de importantă? Doar mi-a spus cât de rău se simţea. Ar fi fost încă în viaţă dacă i-aş fi zis că e în regulă să se întoarcă acasă.

Mă uit la Annika, aşteptând să mai spună ceva. Dar maşina parcurge metru după metru de autostradă fără niciun răspuns. Chipul îi e stins şi privirea i se odihneşte pe câmpurile de mirişte care strălucesc în soarele după-amiezii.

În timp ce ne întorceam cu maşina de la secţia de poliţie din Helsingborg, am încercat să-l fac pe William să-mi relateze ce le spusese anchetatorilor. Voiam să aflu ce îi determinase pe Lunde şi pe colegii lui să fie interesaţi de contul bancar care credeau că-mi aparţine. Dar William a susţinut că nu spusese nimic anume. Se pare că îi puseseră nişte întrebări despre situaţia financiară a companiei WibNet, aşa că poate au crezut că banii proveneau de la William. Sau poate că erau doar curioşi la modul general. Un cont în Elveţia cu depuneri regulate poate trezi oricui suspiciuni.

Ce se va întâmpla dacă vor afla că în spatele tranzacţiilor se afla Krister? Ar putea oare o asemenea descoperire să declanşeze o anchetă mai amănunţită asupra morţii lui Erik şi a motivelor care au condus la ea?

Erik a dat dovadă de naivitate stocând informaţiile de la bancă într-un mod atât de deschis. Dar, pe de altă parte, nu se aştepta ca laptopul să ajungă pe mâna poliţiei.

— E vorba despre iubire, spune Annika în momentul în care cotim la ieşirea spre Klâgerup şi Kvarnby. Am încercat să-l scot pe William din viaţa ei tocmai pentru că o iubesc.

Stăm pe loc şi aşteptăm să treacă fluxul de maşini cu navetiştii care se întorc de la muncă din centru la familiile lor din Bara şi Klâgerup. Spre vile, trambuline, câini şi copii.

— Ştiu, spun. Ca să fiu sincer, la început nici eu n-am

fost deosebit de încântat de relaţia lor. Dar Emily este adult. Iar tu nu-i faci viaţa mai uşoară când o obligi să aleagă între tine şi William.

100.

ANNIKA

Apartamentul miroase a aer închis şi e sufocant. Deschid larg ambele ferestre din bucătărie, trag un scaun, mă aşez şi privesc spre curtea plină de vegetaţie. Copacii, care erau puieţi când m-am mutat aici şi aveau nevoie de sprijin puternic, au acum câţiva ani buni. Trunchiurile sunt mai groase şi coroanele mai întinse, formând un acoperiş deasupra băncilor din pergolă.

Stau aşa doar de câteva minute când Kafka îmi sare în poală. îi mângâi spatele neted şi mă opresc apoi în dreptul urechilor să-l scarpin. Se adună ghem şi toarce.

Pe hiatul mesei sunt două lumânări pastilă în suporturi de sticlă. între ele se află brăţara cu perle. Abia mă pot uita la ea. Fiecare perlă pare să aibă un ochi care mă priveşte şi îmi urmăreşte mişcările. Ieri după-masă mi-a fost bineînţeles imposibil să merg la serviciu. A trebuit să-mi iau concediu medical, dar asta n-a surprins cine ştie ce pe nimeni.

— E bine că stai acasă, mi-a spus Pirkko puţin mai târziu, când m-a sunat. Trebuie să ai grijă de tine acum.

Mi-am petrecut după-masa în poziţie fetală. De trei sau patru ori am format numărul lui Emily, dar de la fel de multe ori am închis înainte ca ea să răspundă. Durerea şi furia mi-au răvăşit corpul ca o tornadă, storcându- mi rărunchii şi sfâşiindu-mi inima. Nu puteam gândi şi nici acum nu pot. Nu înţeleg. Nu înţeleg absolut nimic.

Nu sunt nici pe deplin sigură că lucrurile s-au petrecut aşa cum mă tem că s-au petrecut.

Intenţionasem să-i povestesc lui Mats despre descoperirea şi

suspiciunile mele. Ăsta era planul când am mers la Lund azi după-masă mai devreme. Trebuie să afle. Sau, mai degrabă, eu trebuie să-mi împărtăşesc gândurile cuiva.

Dar, din oareşicare motiv, mi-a fost imposibil să spun totul cu voce tare. Poate că mi-a fost teamă că se va înfuria. Nu pe Emily, ci pe *mine,* pentru că am putut şi numai să gândesc aşa ceva despre fiica noastră. Ca apoi să-mi arunce chestia aia, cum că eu am forţat-o să aleagă.

Iar tu nu-i faci viaţa mai uşoară când o obligi să aleagă între tine şi William.

Cuvintele îmi răsună în urechi, nu le pot reduce la tăcere. Parcă mi s-au imprimat în urechi pentru totdeauna.

Planul meu era să vorbesc cu Pirkko, să o sun pentru sprijin de îndată ce aş fi intrat pe uşă.

— Prostii, ar fi spus Pirkko. Nu ai obligat-o pe Emily să aleagă. Ai încercat s-o protejezi.

Şi totuşi, mobilul e încă în geantă. Şi se pare că va rămâne acolo. Oare pentru că nu mă simt în stare să vorbesc la telefon după o zi grea? Sau pentru că mi-e teamă că prietena mea n-ar ţine cu mine?

Mă uit la brăţară, apoi îmi întorc imediat privirea spre copaci. Am o poftă nebună de vin. Systembolaget e deschis şi aş putea merge cu bicicleta până acolo, dar corpul pare să-mi fie blocat pe scaunul din bucătărie. Nu pot merge nicăieri. Ochii de perlă strălucesc pe masă.

Vizita la morgă a suprimat temporar orice altceva. Să văd chipul palid şi tară viaţă al lui Erik sub cearşaf a fost... de neconceput, dincolo de orice logică. A trebuit să ies din mine însămi pentru a rămâne în picioare.

Altfel, gândurile legate de Emily şi de brăţară mi-au ocupat mintea în fiecare minut de veghe din ultimele 24 de ore. Iar minutele au fost multe, pentru că n-am închis deloc ochii azi-noapte.

Ştiu că trebuie să fac o alegere. Dar nu mă pot pripi. Trebuie să fie alegerea corectă. De dragul lui Emily.

LA TREI LUNI DUPA NUNTA

101.

EMILY

Mă aflu pe cealaltă parte a străzii şi o văd ieşind pe uşă. Poartă o haină roşie pe care n-am mai văzut-o niciodată şi părul blond îi iese de sub căciulă. îşi strânge geanta de pe umăr şi se uită înjur.

Fac un pas în lateral, după un şir proeminent de trepte. Vreau să stau puţin aici şi să o privesc de la distanţă. Oare e posibil să-ţi dai seama din exterior dacă o persoană vorbeşte serios?

Mama a fost cea care a sugerat să ne întâlnim în faţa sediului Alcoolicilor Anonimi. Cred că este un fel de declaraţie. Vrea să arate că nu sunt numai vorbe, ci că merge cu adevărat la întâlniri.

îşi scoate mobilul din buzunarul hainei, sigur pentru a se uita dacă i-am trimis vreun SMS. Apoi îşi trage căciula pe urechi şi păşeşte pe loc. E neobişnuit de frig în Malmö azi, minus şapte grade. Aproape că mi-au amorţit degetele de la picioare. O să-mi fac apariţia în curând, trebuie doar să-mi mai adun puţin gândurile.

Nu ne-am mai văzut de la înmormântarea lui Erik. A fost o zi teribilă, cea mai grea din viaţa mea. Greaţa m-a terminat, venea în valuri unul după altul. Sarcina ar fi fost o scuză perfect acceptabilă, dar tot mă bucur că n-am vomat în public.

Dimineţile sunt încă un mic iad. William îmi aduce de obicei micul- dejun în pat, înainte să plece la serviciu. E drăguţ din partea lui că face tot ce-i stă în putinţă ca să mă simt bine.

Relaţia noastră merge grozav. Ne-am apropiat mult din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat.

S-a scris mult despre moartea lui Erik, mai ales în primele săptămâni. Din fericire, incidentul pare să fi fost deja uitat. Erik a murit în urma unei leziuni la cap, probabil după ce s-a lovit de o piatră când s-a răsturnat cu scaunul cu rotile. Dar pentru că poliţia nu a reuşit să stabilească circumstanţele, ancheta

privind moartea lui a fost clasată. Mă mir că mama nu s-a luptat până în pânzele albe să ceară continuarea cercetării cazului.

Se uită din nou la mobil, apoi priveşte în jur. Trebuie să-mi fac apariţia acum, înainte să plece. Totuşi ezit. Ce-o fi vrând, de fapt?

Probabil că vrea să-mi întindă o mână. Toată toamna mi-a trimis SMS- uri scurte, povestindu-mi despre progresele ei în a se ţine departe de alcool şi întrebându-mă dacă am nevoie de vreun ajutor. Implicit pare să-l accepte pe William. Sau poate doar că vrea să-şi vadă nepotul crescând. Poate că asta e de ajuns.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, mama e încă în viaţă. Iat-o vizavi, în haina ei roşie, pregătită parcă să o ia de la capăt. Dacă reuşesc să-mi calc pe mândrie şi să uit de toate dezamăgirile, poate că vom reuşi să relaţionăm din nou ca o familie normală. De ce să nu fiu în stare să o iert pe mama când am putut accepta ce au făcut tata şi Krister după accident? Poate că, în primul rând, ar trebui să mă iert pe mine însămi.

Inima îmi bate să-mi sară din piept în timp ce traversez strada.

— Bună, draga mea.

Ne îmbrăţişăm timid şi îi simt parfumul – proaspăt, cu iz puternic de lămâie.

— Ce mai faci?

Face un pas înapoi şi se uită la mine. Privirea îi alunecă în jos, oprindu- se la burtica mea. E greu să vadă vreo schimbare sub geaca groasă de iarnă.

— Sunt bine, spun eu, încercând să-mi menţin vocea fermă, dar observ că îmi tremură. Dar tu?

Două cuvinte care-i dezleagă limba. Mamei nu i-a fost niciodată greu să vorbească despre ea însăşi. Povesteşte despre o nouă energie, spune că merge iar la sală. Vrea să facă şi un curs de italiană.

La jumătatea drumului spre cafenea, propune să mergem până la Triangeln. E plăcut să intrăm la căldură, în faţa librăriei mă apucă brusc de mâneca hainei şi mă ţintuieşte locului.

— N-ai uitat după cine te-am botezat, nu-i aşa?

— Emily Bronte[67].

Privirea îmi alunecă peste cărţile din vitrină şi continui:

— Am încercat să citesc cartea aia...

— *La răscruce de vânturi*[168]. completează mama. Era prea devreme.

Aveai zece sau unsprezece ani. încearcă din nou, e fantastică.

Când eram mică, mi se povestea adesea cum mi-am primit numele. Cred că mama s-a simţit oarecum specială că se gândise la o scriitoare celebră. în acelaşi timp, îmi povestea despre Oscar, băiatul care murise în pântecul ei şi care se numea aşa după Oscar Wildel!!!. Erik a primit un nume regal, dar, când am venit eu pe lume, mama s-a întors la scriitori. După cum îi ştiu pe ai mei, sunt sigură că tata n-a avut niciun cuvânt de spus în privinţa asta.

Ne mai plimbăm puţin prin centrul comercial şi înţeleg motivul ocolului de-abia când mama se opreşte în faţa unui magazin cu haine pentru copii. Intrăm şi ne uităm înjur.

— Mi se pare puţin cam devreme.

îmi trec degetele peste un body verde-mentă cu bufniţe.

— Nu ştim cum vor decurge lucrurile şi nu vreau să fie de rău augur.

— Aş.

Dintr-un cuier, mama dă jos o căciuliţă.

— Trebuie să fii convinsă că lucrurile vor decurge bine, să fii fericită în loc să te îngrijorezi. Oricum, niciodată nu vom fi pregătiţi pentru ce e mai rău.

în cazul acesta, ea chiar ştie despre ce vorbeşte. Şi, deşi are sens, sfatul ăsta nu e tocmai uşor de urmat. Eu sunt prăpăstioasă, cel puţin atunci când vine vorba despre viaţa care creşte în mine. Uneori mă gândesc că bietul copil este supus unor aşteptări exagerate încă de dinainte să se fi născut, îmi e greu să recunosc lucrul ăsta chiar şi faţă de mine însămi, dar, în adâncul sufletului, sper că acest copil va deschide calea spre vremuri noi, mai bune. Un nou început. Nu doar pentru mine, ci şi pentru relaţiile dintre William şi mama, dintre familiile

noastre.

Plecăm din magazin cu o plasă plină de hăinuţe pentru bebeluşi.

— Mai avem destule şi acasă, în magazie, spune mama. Le-am păstrat de când Erik şi cu tine eraţi mici.

Apoi tace, cade pe gânduri şi pare că se retrage în ea. Nu îndrăznesc s-o întreb la ce se gândeşte.

Ne-am hotărât să bem o cafea la Hollandia, pe strada pietonală. Mama comandă o cafea neagră şi o prăjitură cu şofran, eu aleg o cafea cu lapte şi o brioşă cu şofran. După ce ne dăm jos hainele şi luăm o gură de cafea, mama îşi ia geanta în poală. Are de gând să facă poze la revederea noastră? Nu pare să fie aşa, căci geanta rămâne pe loc. Se uită peste umăr şi îşi drege vocea.

— Emily...

Vorbeşte cu o voce atât de joasă, încât trebuie să mă aplec peste masă ca s-o aud.

— Mă gândesc la asta de mult timp, spune şi bagă o mână în geantă. Şi n-am de gând să-ţi pun nicio întrebare.

în secunda următoare, brăţara mea cu perle apare pe masă.

— Probabil că ai pierdut-o. Am găsit-o chiar lângă Erik... Când el... Acolo, la baza pantei.

— Cum...

Pulsul îmi bubuie în urechi.

— Lângă Erik?

Buzele îmi sunt uscate, limba alunecoasă şi flască. Ridic brăţara.

— Ce ciudat. Eu...

— Ş ş ş ş

Mâna mamei e caldă, spre deosebire de a mea care e rece ca gheaţa.

— Să nu spui nimic. Nu vreau să ştiu. Şi promit pe onoarea mea că treaba asta rămâne între noi.

închid ochii şi văd încă o dată scena care mi se derulează aproape încontinuu în minte din ziua respectivă. Mi se repetă iar şi iar pe retină, ca un film de groază fără sfârşit.

Erik în scaunul cu rotile, înconjurat de întuneric. Öresund strălucind în spatele lui. Ochii sclipitori. Cuvintele.

— Deci William ştie acum că a ucis pe cineva? Era şi timpul.

Deodată s-a întristat.

— Dar accidentul... A fost vina mea, Emily. L-am tras de braţ pe William şi a pierdut controlul maşinii. A fost... A spus că se sărutase cu Sanja. Dar ea era a mea. Eram împreună, aşa că m-am înfuriat îngrozitor.

Fratele meu a continuat să turuie. A pomenit despre anxietate, a spus că „obosise să danseze după cum cânta Krister" şi că „voia să se elibereze". Chiar atunci. Voia să-şi reabiliteze numele, nu mai putea trăi cu conştiinţa încărcată.

Am protestat cu tărie şi incoerenţă.

— Te-ai ţăcănit de-a binelea?! Nu-ţi dai seama câţi oameni ai distruge? Dacă tu ai fost cel care a provocat accidentul, poţi măcar să ne cruţi pe noi, pe ceilalţi. Gândeşte-te la compania lui William. Gândeşte-te la Ibbe şi la toţi angajaţii. Şi gândeşte-te la mine, eu...

— Taci, a spus Erik, întrerupându-mi discursul. Nu contează ce spui. O să mă predau la poliţie şi o să-mi asum răspunderea pentru faptele mele.

S-a uitat la mine şi a adăugat:

— Tu o să te descurci la fel cum ai făcut-o mereu, Emily. Eşti puternică.

Accidentul de maşină ne-a spulberat familia, a distrus totul. Şi iată-mă
acum acolo – în ziua nunţii mele –, printre cioburile a ceea ce ar fi urmat să fie noua mea viaţă, noua mea familie.

Fulgere albe îmi dansau în faţaochilor. El vorbea şi totvorbea. Am
încetat să-l mai ascult. Am urlat înschimb din toţi rărunchii şi nu m-am
auzit decât pe mine.

Apoi s-a auzit din nou vocea lui Erik:

— Emily! Nu!

Scaunul cu rotile părea că pluteşte. Apoi a zăngănit. Câteva lovituri surde.

Panica.

Tăcerea.

Noaptea târziu, când William mi-a povestit despre amintirile care îi reveneau în legătură cu accidentul, nici n-a trebuit să mă prefac că sunt tulburată, deşi ştiam deja ce seîntâmplase şi cine eraresponsabil.

Niciodată n-am fost atât de tulburatăca atunci.

Privind în urmă, nu înţeleg cum am reuşit să rezist atunci şi cum încă mai rezist. Poate că noi, cei din neamul nostru, avem puterea să ne ţinem tari în ciuda greşelilor teribile pe care le-am făcut şi indiferent cât de mult doare.

Strâng brăţara, cu respiraţia tăiată. Mama mă mângâie pe mână. Deschid ochii şi mă uit la ea printre lacrimi.

— Este...

Simt o gheară în gât şi cuvintele se blochează.

— Trebuie să mă crezi... spun în cele din urmă.

N-am vrut să fac asta.

EPILOG

MATS

Mă aplec şi prind lesa de zgarda Zitei, îl chem apoi pe Zorro şi repet manevra. Strig după aceea către sufragerie, unde Isobel stă în fotoliul din piele de oaie cu o carte în poală.

— Ne întoarcem curând!

Ea fredonează ceva, iar eu deschid uşa şi ies pe scări. Seara de decembrie e rece şi ceţoasă, dar câinii sunt nerăbdători, trag de mine prin grădină, pe pietrişul care scârţâie pe alee, până afară pe trotuar.

— Salut.

Capul lui Tommy se iveşte de cealaltă parte a gardului viu.

— Bună.

Verific să fiu sigur că am în buzunar pungile în care să adun

după câini.

— Sărbători fericite! spune şi face un pas către mine. Nu ne-am văzut de mult timp. Probabil că e o perioadă dificilă pentru tine. Ce mai faci?

După nuntă, am încercat să-mi evit vecinul cât mai mult posibil. Am reuşit doar parţial, dar cel puţin întâlnirile noastre de la cutia poştală s-au împuţinat. Bineînţeles că Tommy a citit tot ce se putea despre tragedia de la nuntă şi vrea *inside informaţi onff_*.

Ar fi mai bine să se lase păgubaş.

— Bine, mulţumesc, îi răspund. E în regulă. Luăm zilele aşa cum vin.

Tommy încuviinţează din cap. Ca şi cum ar şti exact cum e să trăieşti cu
moartea propriului fiu pe conştiinţă.

Zorro şi Zita trag de lesă şi schelălăie. Fac un gest spre câini şi încerc să zâmbesc.

— Trebuie să plec.

Ceaţa se insinuează peste terenurile de fotbal întunecate de la Kulladal IP. O iau pe trotuarul din spatele terenului de sport şi continui fără ţintă pe străzile cartierului de vile. în spatele perdelelor şi al stelelor de Advent întrezăresc oameni. Familii. Tot felul de familii. Fericite şi nefericite. Mari şi mici.

Lunile de după accidentul de maşină au fost un iad, dar toamna asta a fost de zece ori mai groaznică. Erik e mort – fapt pe care eu aş fi putut să-l previn. Mai mult de-atât, dacă aş fi acţionat ca un adult responsabil, aş fi putut să-l scutesc de opt ani de suferinţă.

Din fericire, sărbătorile sunt pe sfârşite. în Ajunul Crăciunului am fost patru persoane la masă: Isobel, eu, mama şi mătuşa Ulla. Fără Erik. Mă temusem de ziua respectivă, eram îngrozit că va trebui să văd locul gol. Ne vizita rar, dar, în ultimii cinci ani, îşi petrecuse perioada Crăciunului la noi.

Nu se poate spune că anul ăsta am avut sărbători vesele. Am mâncat şuncă şi varză călită, am băut câteva pahare de rachiu şi am cântat colinde tară niciun chef. Conversaţiile s-au învârtit

în jurul unor subiecte neutre, cum ar fi prognoza meteo şi cea mai bună reţetă de hering cu curry. Pe tot parcursul discuţiei despre hering, nu m-am putut gândi la nimic altceva decât că varianta cu curry era preferata lui Erik.

Ca de obicei, Emily şi William au sărbătorit Ajunul Crăciunului cu familia Nihizén. Emily a fost întotdeauna încântată de marea petrecere de Crăciun pe care fratele lui Krister şi soţia sa o organizează acasă la ei, la Ljunghusen. Mie mi se pare o oribilitate. Ceva care aduce cu filmul cu Bergman{71} difuzat de obicei la televizor în perioada Crăciunului: o adunătură de lume, câini şi copii într-o dezordine bezmetică. Dar lui Emily îi place, se simte grozav să facă parte din acel haos.

În ziua de Crăciun, am luat prânzul acasă la Emily şi William. Au fost prezenţi şi Gittán, Krister şi Annika. Probabil că vor să creeze o nouă tradiţie pentru viitorul nostru nepot.

Nici această întâlnire n-a fost deosebit de animată, deşi cred că ne-am străduit cu toţii să nu ne pierdem cu firea. Până şi Annika şi-a păstrat calmul. De altfel, n-a băut nici măcar o picătură de alcool şi susţine că are situaţia sub control. Sună promiţător.

Poate că, la urma urmei, plimbarea mea are totuşi un scop. Stau în faţa cutiei poştale galbene din piaţă în timp ce bâjbâi cu degetele îngheţate în buzunarul interior. Ezit doar o clipă, apoi ridic capacul şi împing plicul prin fanta îngustă. Scrisoarea, adresată Departamentului de Poliţie din Malmö, aterizează uşor pe un pat de felicitări întârziate de Crăciun şi Anul Nou.

O iau la picior, fiind cuprins de un sentiment puternic de precipitare, şi trag un pic prea tare de lesă. De fapt am timp berechet – e deja seară şi cutia poştală nu va fi golită decât mâine. Iar mâine e ajunul Anului Nou, ceea ce înseamnă că poşta nu va fi livrată decât cel mai devreme peste alte două zile, adică pe 2 ianuarie.

Vom sărbători Anul Nou în linişte – eu şi Isobel ne întâlnim cu câţiva prieteni buni şi pregătim cina împreună. În ziua de Anul Nou, intenţionez să-i mărturisesc totul. Nu vreau să fie nevoită

să afle adevărul despre accidentul de maşină din altă parte.

Abia la intersecţia străzilor Kulladalsgatan şi Per Albin Hansson îmi dau seama de întreaga amploare a acţiunilor mele. Un fior îmi străbate corpul, dar asta nu are neapărat legătură cu scrisoarea. Umezeala îmi pătrunde prin toate straturile de haine.

Cred că am făcut alegerea corectă. Am avut două opţiuni: să tac şi să trăiesc în continuare ros de vină sau să vorbesc şi să mă eliberez. Având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat, alegerea a fost destul de simplă. Ştiu că multă lume din jur va avea de suferit atunci când adevărul va ieşi la iveală şi probabil că mulţi mă vor urî, cel puţin pentru o vreme. Dar timpul vindecă rănile şi, pe termen lung, sunt convins că minciunile şi secretoşenia trebuie să înceteze. Erik a avut dreptate când a spus că nu mai putem continua aşa. Cu conştiinţa curată voi fi un tată mai bun, un partener mai bun şi un bunic mai bun. Chiar dacă asta înseamnă că într-o primă fază va trebui să fac închisoare.

Desigur că, la cald, nu ştim niciodată dacă luăm sau nu decizia corectă. Acum opt ani, în noaptea aia de iunie, am luat decizia greşită. Deşi Erik a evitat închisoarea şi cazierul judiciar, nu a reuşit niciodată să se elibereze de vină. Este de datoria mea să-l ajut acum, să fac în aşa fel încât ultima dorinţă a fiului meu să devină realitate.

NOTA AUTOAREI

Castelul Orenâs există în realitate şi este situat între Landskrona şi Helsingborg. Descrierea proprietăţii se bazează pe felul cum arăta ea înainte de renovarea din 2022. Cu toate acestea, mi-am permis anumite libertăţi artistice, cea mai mare abatere fiind inventarea unui lift care nu a existat niciodată. În ceea ce priveşte personajele romanului *Casă de piatră,* ele sunt în întregime fictive. Acestea fiind spuse, este foarte posibil ca fiecare cititor să fi întâlnit la un moment dat în viaţă o Annika.

fi Cea mai sudică provincie a Suediei (n. tr.).
fi În Suedia există obiceiul ca toţi invitaţii la petreceri să cânte împreună în diferite momente ale
serii. Pentru o mai bună coordonare, gazdele pregătesc un program cu toate cântecele care urmează să
fie interpretate (n. tr.).
fi Castel situat în provincia Skâne (n. tr.).
fi Revistă săptămânală pentru femei (n. tr.).
fi Podul care leagă Suedia de Danemarca (n. tr.).
fi Punct de atracţie turistică aflat în oraşul Malmö, care este al treilea oraş ca mărime al Suediei şi capitala provinciei Skâne (n. tr.).
fi Legea lui Murphy are următorul enunţ: „Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost". Numele legii vine de la inginerul american Edward Aloysius Murphy, Jr. (n. tr.). fi Coroana suedeză este moneda naţională a Suediei (n. tr.).
fi Pachetele cu nicotină care se pun sub buza de sus. Sunt folosite pe scară largă în Suedia (n. tr.). ff Toţi absolvenţii de liceu din Suedia poartă chipiuri albe cu cozoroc bleumarin (n. tr.). ff Şcoală din Malmo (n. tr.).
ff Decoraţiile sunt în culorile naţionale ale Suediei (n. tr.).
ff La parada care se desfăşoară prin centrul oraşului, absolvenţii de liceu folosesc diferite mijloace de deplasare, printre care şi camioane (n. tr.).
ff Malmö Fotbollförening (MFF), clubul de fotbal din Malmö, cel mai titrat din Suedia (n. tr.). ff Zlatan Ibrahimovici, fost jucător suedez de fotbal (n. tr.).
ff O reţetă populară în Suedia, care constă în afine crude peste care se toarnă lapte sau iaurt (n. tr.).
ff Expresie originară din poemul „Copiii se pregătesc de confirmare", publicat de scriitorul suedez
Esaias Tegnér în 1820. Expresia este acum folosită în limbajul uzual (n. tr.).
ff Pe cale să devină (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).
ff Rahat (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).
ff În Suedia, liceul începe după clasa a noua (n. tr.).
ff Apă minerală, provenind de la izvoarele naturale Ramlösa (n. tr.).
ff Parc din Malmö (n. tr.).
ff Parc sportiv din Malmö (n. tr.).
ff Stadion de fotbal din Malmo, cu o capacitate de 500 de spectatori (n. tr.).

ff Insulă suedeză aflată în Strâmtoarea Öresund, între Suedia şi Danemarca. Aparţine de provincia Skâne (n. tr.).

ff Poftiţi, domnişoară (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

ff Unul dintre cele mai mari festivaluri de muzică din Europa şi cel mai mare din Ţările Nordice. Se organizează anual lângă oraşul Roskilde, în Danemarca (n. tr.).

ff Supă tradiţională în Suedia. Se serveşte ca atare sau pe post de desert, cu lapte, smântână sau
îngheţată de vanilie (n. tr.).

{~9} Totu-i de rahat (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{30} Marcă suedeză de ciocolată (n. tr.).

fi Asociaţie a femeilor afiliată Partidului Moderat Suedez (n. tr.).

{32} Referire la clubul de fotbal FC Barcelona, care a cunoscut o perioadă de glorie în fotbalul internaţional şi în campionatul spaniol după anii 2000 (n. tr.).

{33} Melodie scrisă şi lansată de cântăreaţa americană Dolly Parton, interpretată ulterior şi de Whitney Houston (n. tr.).

{34} Termen care descrie în special adolescenţi sensibili, care ascultă muzică rock cu versuri expresive, adesea emotive, care se îmbracă în negru şi au tendinţe autodistructive (n. tr.).

{35} Revistă săptămânală pentru femei (n. tr.).

{36} Cotidian local conservator publicat în Norrbotten, cea mai nordică provincie a Suediei (n. tr.).

{37} Reformă prin care au fost eliminate pronumele de politeţe în limba suedeză (n. tr.).

{3S} Pagini albe (n. tr.).

{39} Iranienii beau de obicei ceai fără lapte (n. tr.).

{40} Şcoală din Malmö (n. tr.).

{41} Lanţ de supermarketuri (n. tr.).

{42} Spital de recuperare situat în provincia Skâne (n. tr.).

{43} Obicei suedez de a petrece serile de vineri acasă, cu familia. Cu această ocazie, a devenit o tradiţie să se mănânce mâncare mexicană (n. tr.).

{44} Casa bântuită (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{45} Cartier ultramodem din Malmö, situat pe malul mării (n. tr.).

{46} Lanţ de hipermarketuri (n. tr.).

{47} Curent spiritual occidental apărut în a doua jumătate a secolului al XX-lea. Adepţii New Age susţin că omenirea poate intra într-o „nouă eră" în care să domnească armonia universală doar printr- o apropiere mai mare de spiritualitate (n. tr.).

{4S} Referire la Greta Thunberg, o activistă de mediu suedeză (n. tr.).

{49} Rezervaţie naturală situată la 35 de km de Malmo (n. tr.).

{50} Loteria Suedeză (n.tr.).

{51} Mulţi adulţi în Suedia obişnuiesc să bea lapte rece la masă (n. tr.).

{52} Referire la FC Liverpool şi FC Manchester City, echipe de fotbal din Anglia (n. tr.).

{53} Cel mai mare turneu internaţional de fotbal de juniori din lume, organizat anual la Göteborg (n. tr.).

{54} Suişuri şi coborâşuri (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

El Piste de schi-fond situate lângă Orebro (n. tr.).

{56} Iertare (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{57} Fără supărare (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{58} Aluzie la povestea *Aii Baba şi cei 40 de hoţi*, în care personajul principal află că poate deschide o peşteră plină de comori rostind formula magică „Sesam, deschide-te!" (n. tr.).

{59} Joc de interior de echipă, numit şi „hochei pe parchet". A fost inventat în Suedia în anii 1960 (n. tr.).

{60} „Tineretul Hitlerist" (în lb. germ. în orig.) a fost organizaţia nazistă de tineret a Partidului Naţional Socialist al Muncitorilor Germani, NSDAP (partidul nazist). Organizaţia a funcţionat între 1922 şi 1945 (n. tr.).

{61} Centru comercial aflat între Orenäs şi Malmö (n. tr.).

{e2} Falează într-o zonă scumpă din Malmö (n. tr.).

{63} Titularul contului (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{64} Reţea de magazine de stat, singura autorizată să vândă băuturi cu conţinut de alcool mai mare de 3,5% (n. tr.).

{65} Cotidian tabloid publicat la Stockholm (n. tr.).

{66} *Idem.*

{61} Poetă şi romancieră engleză (1818-1848) (n. tr.).

{68} Singurul roman scris de Emily Bronté, publicat în anul 1847 (n. tr.). "" Poet şi dramaturg irlandez (1854-1900) (n. tr.).

{70} Informaţii privilegiate (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{71} Ingmar Bergman (1918-2007) a fost un celebru regizor de fdm şi teatru suedez. Lungmetrajul său *Fctnny şi Alexander* (1982), câştigător a 4 Premii Oscar, este difuzat frecvent la TV în Suedia în perioada Crăciunului (n. tr.).

Malin Stehn

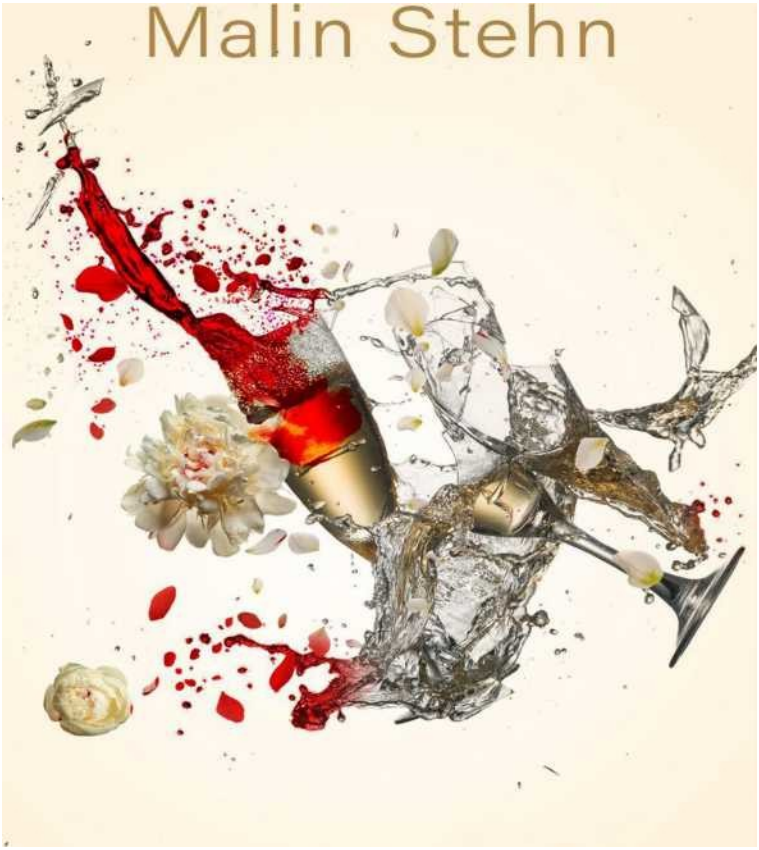

CASĂ DE PIATR/4